

Toleranța islamului

سماحة الإسلام باللغة الرومانية

‘Abd Ar-Rahman bin ‘Abd Al-Karim Ash-Sheha

د. عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيحة

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

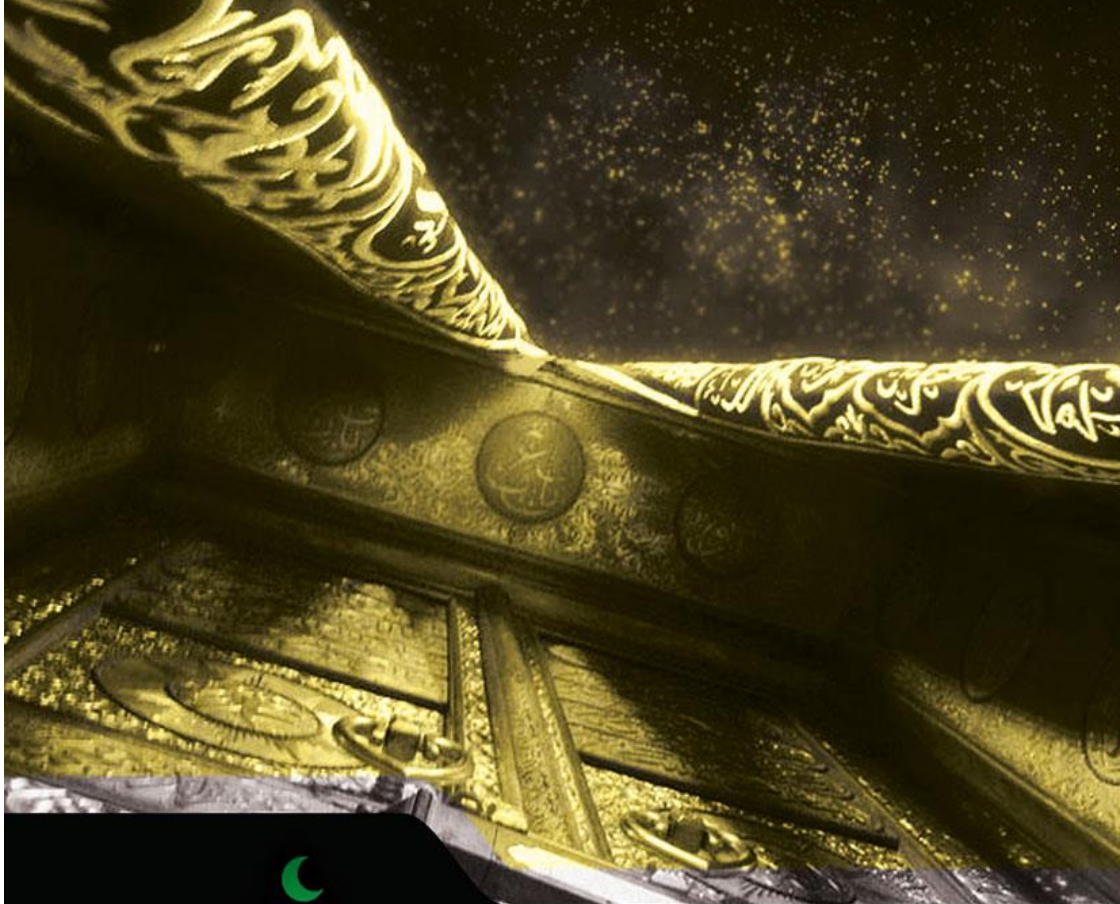
المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& Mariam Oana

Revizuire:

Gabriela Gharabli & Alina Luminița Crăciun & Zainab

Alastal

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

În Numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul), Ar-Rahîm (Prea Îndurătorul)

Cuvânt înainte

Toată Slava I se cuvine lui Allah Preaînaltul și pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Mohammed, precum și asupra familiei și a companionilor săi!

Într-o epocă în care islamul este adesea acuzat de terorism sau în care îi sunt atribuite etichete de care el este complet străin, care nu au alt scop în afară de acela de a îl face să pară respingător, și în care numărul noilor convertiți la această religie este tot mai mare, precum și într-o perioadă în care încep să apară tot felul de acuzații nefondate și ireale, care nu sunt nimic altceva decât simple interpretări individuale, influențate de anumite orientări personale ostile cu privire la islam și la musulmani, sheikh-ul Mohammed Sayfudinne, directorul Centrului Educativ și Cultural Islamic din Braunschweig, Germania, mi-a cerut să scriu o carte în care să prezint toleranța islamului.

După Allah Preaînaltul, lui îi revin toate meritele pentru publicarea acestei lucrări. Am fost foarte surprins de apariția acestui fenomen în Germania și, cu toată sinceritatea, vă spun că germanii sunt persoane bune, iar această impresie crește pe măsură ce îi cunosc mai bine. Fac această constatare pe baza faptului că mulți germani care vin în țara mea pentru a munci sau pentru diferite afaceri dau în permanență dovadă de această bunătate. La rândul său, guvernul lor are acest atribut, căci niște oameni buni nu ar putea alege altceva decât niște lideri buni. Acest fapt poate fi observat și prin prisma poziției moderate a guvernului german față de nenumăratele evenimente care au loc pe plan internațional. Țin să felicit poporul german pentru acest guvern admirabil, la fel cum doresc să felicit guvernul pentru acești oameni afabili. Vorbesc

bineînțeles prin prisma experienței personale; într-adevăr, iubesc Germania, căreia îi doresc tot binele din lume, să progreseze și să se dezvolte încă și mai mult!

În egală măsură, îmi doresc să asigur acest popor că islamul autentic nu promovează nimic altceva în afară de iubire și pace pentru toți oamenii. Aceasta este ceea ce veți afla citind această carte. De asemenea, doresc ca acest popor și guvernul său să se gândească în mod serios să sprijine și să adopte islamul autentic sau, cel puțin, să aibă un comportament mai bun față de acesta. Este ceea ce aștept eu de la ei, pentru că, prin această adopție, și-ar reforma propria societate și ar rezolva nenumăratele probleme pe care această țară le cunoaște în prezent din cauza noii civilizații, printre care se numără traficul de droguri, răspândirea viciilor și a nerecunoștinței, distrugerea unității familiale etc.

Astfel, ei și-ar reforma propria economie prin adoptarea unui sistem financiar care nu a cunoscut nici criza, nici instabilitatea economică devastatoare cu care se confruntă lumea noastră de astăzi. O dovadă suficientă în acest sens este apelul făcut de multe țări în favoarea adoptării sistemului economic islamic.

Pe plan politic, ei ar îmblânzi inimile a 1.57 miliarde de musulmani, reprezentând un sfert din populația lumii, și ar obține alianțe foarte bune și utile cu nu mai puțin de 90% dintre țările musulmane. Noi nu negăm existența unor musulmani care, prin acțiunile lor, au adus daune islamului, fie că au făcut aceasta într-o manieră conștientă sau inconștientă. Însă, dacă suntem imparțiali, vom realiza că nu putem acuza islamul de greșelile și de acțiunile unora dintre adepții săi, care, mai degrabă, se află la polul opus de ceea ce înseamnă calea corectă a acestuia.

În cele din urmă, vă mărturisesc cu sinceritate că iubesc Germania și oamenii săi. Dovada în acest sens este reacția mea devotată și promptă la cererea sheikh-ului Mohammed Sayfudinne și țin să felicit Germania pentru prezența pe teritoriul său a unei astfel de personalități, o persoană moderată atunci când vine vorba de chemarea oamenilor la islam, sinceră în ceea ce privește instrucțiunile sale, clară în ceea ce privește obiectivele sale și loială față de această țară și de oamenii săi, față de care și-a dovedit

dragostea. Aceasta este ceea ce noi considerăm, iar Allah îl va judeca.

'Abd Ar-Rahman bin 'Abd Al-Karim ash-Sheha

Introducere

Toată Slava I se cuvine lui Allah Preaînaltul și pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Mohammed, precum și asupra familiei și a companionilor săi!

Unul dintre factorii care ajută la răspândirea islamului și la acceptarea lui de către nemusulmani este faptul că acesta se caracterizează prin ușurința înțelegerii învățăturilor sale și prin toleranță, fără a intra în vreun fel în conflict cu firea naturală cu care Allah Preaînțeleptul l-a creat pe om, ci, mai degrabă, islamul se află în comuniune sinceră cu firea naturală a omului, fără a exista niciun fel de conflict între ele. Aceasta este așa cum Allah Cel Atotputernic spune:

„Ridică-ți fața la religia cea adevărată (islamul)! Această (religie) este firea (creată de) Allah (este religia care se potrivește cu natura omului), după care El i-a creat pe oameni. Nu există schimbare în creația lui Allah. Aceasta este religia cea dreaptă, dar cei mai mulți oameni nu știu.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:30]

Luați, spre exemplu, instinctul sexual, pe care islamul nu îl consideră a fi ceva murdar și nici nu îl interzice, ci, mai mult decât atât, el poruncește îndeplinirea acestuia cu rapiditate. Allah Preaînaltul spune:

„Căsătoriți-i pe cei care sunt singuri dintre voi, precum și pe cei virtuoși dintre robii și roabele voastre! Dacă ei sunt săraci, Allah îi va face bogați prin mare Mila Sa, căci Allah este *Wāsi‘* (Cel Infinit, Atotcuprinzătorul, Cel Care-Și este Sieși de ajuns), *‘Alīm* (Atoatecunoscătorul, Omniscientul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:32]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a încurajat pe tineri să își satisfacă această nevoie atunci când a spus:

„O, voi, tineri, acela dintre voi care își permite (din punct de vedere financiar și fizic), să se căsătorească, pentru că aceasta stăpânește privirea (de la lucruri interzise) și împiedică de la imoralitate, iar cel care nu își permite, atunci să postească, pentru că acesta este un mijloc de a controla dorința sexuală.” (Al-Bukhari)

Pe de altă parte, el (ﷺ) nu a făcut acest fapt permis fără a stabili în același timp condiții și restricții, declarând căsătoria drept modul corect de a face aceasta, prin intermediul căreia oamenii își găsesc stabilitatea. Odată cu ea, apare și afecțiunea, care ajută la coexistența conjugală, ceea ce duce la nașterea de urmași. Astfel, ei apar printr-o modalitate legitimă și dintr-o legătură sacră, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Și printre Semnele Lui (*este acela*) că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam (*de oameni*) care chibzuiește.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:21]

Islamul a interzis orice altă cale de satisfacere a acestui instinct în afară de ceea ce a stabilit deja și a avertizat împotriva acestui fapt din cauza rezultatelor negative care decurg din aceasta, precum răspândirea bolilor, ruperea legăturilor cu descendenții și apariția de copii ilegitiți în urma unor relații adulterine, copii care pot avea probleme sau tulburări de natură psihică, nutrind ură față de societate. Allah Preaînaltul spune:

„Și nu vă apropiați de preacurvie (*zina*), căci ea este o josnicie! Și rău drum este ea!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:32]

Însă, islamul nu face obligatorie rămânerea în cadrul căsătoriei în cazul în care unul dintre soți nu mai dorește să trăiască alături de celălalt. El a stipulat posibilitatea separării dintre ei (prin divorț), în conformitate cu reglementările care garantează drepturile fiecăruia dintre ei și luând în considerare sentimentele pe care aceștia le au și aceasta deoarece islamul își dorește să creeze o familie fericită, care să reprezinte baza unei societăți de succes, în cadrul

căreia individul să se poată bucura de viața sa religioasă și seculară cu toată libertatea și liniștea necesare, devenind astfel o ființă umană activă și productivă, în conformitate cu firea sa naturală, fără a se opune în vreun fel acesteia, nici prin cuvinte, nici prin acțiuni. Astfel, islamul reprezintă într-adevăr religia finală a lui Allah, pe care El, Preaslăvitul și Preaînaltul, a ales-o pentru întreaga omenire. Cel care va accepta această religie va obține fericirea în această viață lumească, mângâierea sufletească și liniștea inimii, care pot fi simțite doar de către cel care trăiește dulceața credinței și speră la fericirea din Viața de Apoi, reprezentată de viața în Paradis, care este la fel de mare cât Cerul și Pământul și care a fost pregătit pentru cei drești. În ceea ce îi privește pe cei care o resping, ei vor fi privați de acestea, prin Înțelepciunea și Dreptatea lui Allah, și vor trăi cu suferință și apăsare în această lume, deși sunt aparent fericiți, iar ceea ce îi așteaptă în Viața de Apoi este mult mai rău și etern. Îi cerem lui Allah Preaînaltul sănătate și protecție!

Din moment ce oamenii se caracterizează prin imperfecțiune și neglijență, islamul este religia cea mai tolerantă, mai ales atunci când vine vorba despre încălcarea drepturilor lui Allah, slăvit fie El, iar acest lucru poate fi observat din toleranța și indulgența cu care sunt tratate păcatele care au legătură cu încălcarea drepturilor lui Allah, toate fiind iertate, cu excepția unuia singur: asocierea de parteneri lui Allah, fapt explicat de El, Preaînaltul, Care spune:

„Allah nu iartă să I se facă vreun părtaș. Afară de aceasta, El iartă cui voiește (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:48]

Mai mult decât atât, islamul a stabilit o cale prin care o persoană să poată obține iertarea pentru orice greșală sau păcat comis. El se adresează minții și psihicului confuz, prin deschiderea căii căinței, care presupune oprirea de la comiterea păcatului, abținerea de la a îl mai comite vreodată și regretul pentru comiterea acestuia. Cu adevărat, Allah este Preamilostivul și Prea Îndurătorul, deoarece, pe lângă iertarea păcatului, persoana care l-a comis primește și o răsplată pentru că s-a oprit din comiterea acestuia din teamă față de Allah și din speranța că va primi ceea ce El poate oferi.

Ce bunătate poate fi mai mare decât aceasta?! Allah Preaînaltul spune:

„Spune (o, Mohammed): «O, voi, robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința Îndurării lui Allah!» Allah iartă păcatele voastre (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:53]

Islamul a facilitat căința robului lui Allah, pe care a transformat-o într-un act ușor de împlinit, care nu implică nici oboseală, nici epuizare. Allah Preaînaltul spune:

„Acela care săvârșește un rău sau este nedrept cu sine însuși, iar apoi se roagă lui Allah de iertare, acela Îl va afla pe Allah *Ghafūr* (Atoateiertător), *Rahīm* (Prea Îndurător).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:110]

De asemenea, El, Preaînaltul, spune:

„El este Cel care primește căința robilor Săi și iartă pentru faptele cele rele și El știe ce faceți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:25]

Islamul ia în considerare faptul că sufletul uman poate să comită din nou păcate și poate fi nesupus, fapt pentru care a legat iertarea de căința acestuia, indiferent de câte ori face acest lucru. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a explicat acest lucru spunând:

„Sheitan i-a spus Domnului Slavei: «(Jur) pe Slava Ta, o, Domnul meu, voi continua să îi călăuzesc greșit pe robii Tăi atât timp cât sufletele lor se vor afla în trupurile lor!» Domnul a spus: «Pe Slava și Măreția Mea, voi continua să îi iert atât timp cât ei vor cere Iertarea Mea!»” (Ahmad, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih al-Jami'*)

În plus, Allah Atoateiertătorul iartă orice greșală și păcat comis de către robul Său, care a fost împlinit de acesta prin constrângere, din uitare sau neintenționat. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Allah a iertat-o pe națiunea mea pentru greșeli și uitare, precum și pentru ceea ce a fost forțată să facă.” (Ibn Majah, clasificat *sahih* de către Al-Albani)

În islam, ușa iertării este deschisă și disponibilă în orice moment și în orice situație, până la finalul vieții fiului lui Adam, fără a exista vreo determinare de timp sau de loc. Allah Preaînaltul spune:

„Însă Allah primește doar căința acelor care săvârșesc răul întru neștiință, dar se căiesc de îndată. Pe aceia, Allah îi iartă, căci Allah este ‘*Alim* (Atoatecunoscător, Omniscient), *Hakīm* (Preaînțelept). ~ Însă iertarea nu este pentru aceia care săvârșesc fapte rele până în clipa când moartea se ivește la unul dintre ei și atunci el strigă «M-am căit acum!» și nici pentru aceia care mor necredincioși. Pentru aceia Noi am pregătit chin dureros.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:17-18]

În plus, Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Allah acceptă căința robului Său, atât timp cât moartea nu a ajuns la gâtul său.” (Ahmad, At-Tirmidhi și Ibn Majah, clasificat *sahih* de către Al-Albani)

În islam, nu există disperare sau lipsă de speranță în ceea ce privește Mila și Iertarea lui Allah. Islamul a închis această ușă și a menționat faptul că o astfel de gândire aparține necredincioșilor nerecunoscători. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Nu-și pierde nădejdea Îndurarea lui Allah decât neamul de necredincioși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 12:87]

Cu siguranță, iertarea este asigurată, slavă lui Allah, prin căință și cererea de iertare, după cum a spus Mesagerul lui Allah (ﷺ):

„(Jur) pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu, dacă nu ați comite păcate, Allah v-ar înlocui cu oameni care păcătuiesc și care apoi caută Iertarea lui Allah, iar Allah i-ar ierta.” (Muslim)

De asemenea, islamul a deschis calea către speranță, informând oamenii asupra faptului că Allah iubește și acceptă căința robului Său. Acest fapt îl determină pe robul lui Allah să se grăbească în ceea ce privește cererea de iertare. Mărturie în acest sens stau cuvintele Mesagerului lui Allah (ﷺ), care a spus:

„Allah este mult mai Satisfăcut de căința robului Său dreptcredincios decât este o persoană aflată în deșert, a cărei viață este pusă în pericol din cauza faptului că își pierde animalul de călărie, (pe spinarea căruia) căra mâncarea și băutura sa, care adoarme, iar atunci când se trezește nu își mai găsește animalul de călărie și pleacă în căutarea acestuia, (făcând astfel) până când este lovită de sete. După aceasta, ea se întoarce la locul în care fusese și merge la somn complet epuizată, punându-și capul pe propriile mâini și așteptându-și moartea. Când se trezește, în fața ei se află animalul său de călărie, alături de mâncarea și de băutura sa. Allah este mult mai Satisfăcut de căința robului Său decât este acea persoană care și-a recuperat animalul de călărie, alături de proviziile sale (mâncarea și băutura).” (Muslim)

Prin citirea acestei cărți, vă va fi mult mai clar și veți afla mult mai multe despre nivelul de toleranță și de ușurință pe care islamul le-a stabilit în toate domeniile vieții, atât la nivel individual, cât și la nivelul grupurilor religioase sau seculare.

Luați-vă un anumit timp pentru a studia și cunoaște islamul și nu încercați să știți mai multe despre acesta prin judecarea unor acțiuni și practici specifice ale unor anumiți musulmani ignoranți. Dacă veți fi convins de adevărul acestuia, atunci Allah v-a făcut un bine, iar dacă nu, va fi o altă informație pe care o veți adăuga la cunoașterea dumneavoastră științifică și va fi o imagine corectă a islamului, aflată dincolo de distorsiunile și de minciunile menite să vă conducă la ostilitate. Să știți că tot ceea ce se află dincolo de instinctul natural și de o minte sănătoasă nu aparține islamului! Ceea ce este de admirat este faptul că oamenii caută în dreapta și în stânga religii care să le aducă fericirea, însă ei adoptă acele credințe care se află dincolo de instinctul lor natural și de ceea ce le spune o minte sănătoasă. Ei au tendința de a nu asculta ceea ce le spune inima și resping religia cea adevărată, iar acest fapt se întâmplă din cauza

Satanei, care își dorește să îi ademenească pe fiii lui Adam și să îi țină departe de religia cea adevărată, deoarece știe că, prin adoptarea acesteia, omul va avea parte de fericire în ambele lumi. Oprirea acestora de la adevăr este ceea ce Satana a promis atunci când a fost izgonită (din Paradis). Allah, slăvit fie El, spune:

„(Iblis) A zis: «(Jur) Pe puterea Ta! Eu îi voi duce în ispită pe toți, ~ Afară de robii Tăi cei devotați dintre ei!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 38:82-83]

Trebuie să înțelegem faptul că acceptarea islamului este un dar Divin și o victorie pe care Allah Preaînaltul o revarsă asupra cui dorește dintre robii Săi. Celor care dau dovadă de sinceritate, bună călăuzire și dorință sinceră pentru a cunoaște adevărul și celor care îi urmează pe aceștia, Allah Preaînaltul le ușurează căile de acces către El. Așadar, fiți dintre cei la care se face referire. Allah Preaînaltul spune:

„Ei (cei din tribul Asad) îți amintesc că ți-au făcut cinste îmbrățișând islamul. Spune (o, Mohammed): «Nu-mi faceți nicio cinste cu islamul vostru! Dimpotrivă, Allah v-a făcut vouă cinste prin aceea că v-a călăuzit spre credință, dacă voi sunteți adevărați (în ceea ce spuneți)!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:17]

‘Abd Ar-Rahman bin ‘Abd Al-Karim ash-Sheha

Religia lui Allah este islamul

Islamul este religia cu care Allah Preaînaltul i-a trimis pe toți Profetii (Pacea fie asupra lor), începând de la Adam (Pacea fie asupra sa!). Aceasta este religia pe care El, Preaînaltul și Preaslăvitul, a ales-o pentru djinni și ființe umane deopotrivă, până în momentul în care El Preaînaltul va moșteni Pământul cu tot ceea ce conține acesta. Allah Preaînaltul spune:

„(Unica) religie acceptată de Allah este islamul (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:19]

Profetul Mohammed (ﷺ) a chemat la Unicitatea lui Allah și la adorarea exclusivă a Lui, fără a Îi asocia niciun fel de partener. Aceasta a fost misiunea tuturor Profetilor și a Mesagerilor lui Allah (Pacea fie asupra lor!). Allah Preaînaltul spune:

„El v-a orânduit vouă religia pe care i-a prescris-o lui Noe, pe care ți-am revelat-o ție și am prescris-o pentru Avraam și Moise și Isus: «Întemeiați religia (devoțiunea exclusivă față de Allah Cel Unic) și nu vă despărțiți întru ea!» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:13]

Înainte de venirea Profetului Mohammed (ﷺ), Profetii (Pacea fie asupra lor) au fost trimiși în mod special doar pentru comunitățile și epocile lor. Atunci când un Profet (Pacea fie asupra sa!) părăsea această viață și după o perioadă lungă de la moartea sa, deviațiile apăreau în Legea acestuia din cauza politeismului și a îndepărtării de învățăturile sale, iar nedreptatea și fărâdelegea apăreau, Allah trimitea un alt Profet pentru a reforma ceea ce oamenii uitaseră din vechea Lege și pentru a chema la adorarea doar a Sa, fără parteneri. Allah Preaînaltul spune:

„Noi am trimis la fiecare comunitate un Trimis (ca să le zică): «Adorați-L pe Allah și țineți-vă departe de Taghut (diavolii, idoli și toate falsele divinități)!» (...)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:36]

Ultimul dintre Profeți și Mesageri (Pacea fie asupra lor) a fost Profetul Mohammed (ﷺ), pe care Allah Preaînaltul l-a trimis după o perioadă lungă de timp în care niciun Profet nu a mai fost trimis niciunei comunități. El (ﷺ) este Pecetea tuturor Profeților și Mesagerilor (Pacea fie asupra lor!), iar Mesajul său este ultimul Mesaj Divin, el (ﷺ) fiind vestitorul și prevenitorul întregii omeniri, oameni sau djinni, albi sau negri, arabi sau nearabi. Allah Preaînaltul spune:

„Și Noi nu te-am trimis (o, Mohammed) decât ca vestitor și prevenitor pentru toată lumea (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 34:28]

Astfel, era necesar ca această Lege să aibă anumite caracteristici care să o diferențieze de Legile care au venit înaintea ei și era necesar ca aceasta să fie în armonie cu dezvoltarea societăților și să se adreseze întregii omeniri, fără a face vreo distincție în ceea ce privește rasa sau sexul. Printre aceste caracteristici specifice se află aceea că ea se adresează întregii omeniri și că este aducătoare de milă pentru toate ființele umane, după cum spune Domnul nostru, Preaslăvitul și Preaînaltul:

„Și Noi nu te-am trimis (o, Mohammed) decât ca o îndurare pentru lumi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:107]

În plus, această Lege este perfectă și completă, ea organizând atât chestiunile individului, cât și pe cele ale societății, precum și relația acesteia cu restul societăților, pentru a asigura durabilitatea și perpetuarea a ceea ce Allah Preaînaltul a hotărât pentru ele. De asemenea, ea este adecvată pentru orice epocă sau loc până la finalul timpului. Allah Preaînaltul spune:

„(...) În ziua aceasta, am desăvârșit religia voastră și am împlinit Harul Meu asupra voastră și am încuviințat islamul ca religie pentru voi! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:3]

Toleranța, ușurința și simplitatea sunt doar câteva dintre motivele care conduc sufletul la iubirea și îmbrățișarea unor credințe.

Toleranța este o caracteristică specifică, în jurul căreia gravitează religia islamică, o toleranță concretizată prin simplitatea preceptelor sale, prin ușurința actelor sale de adorare, precum și prin flexibilitatea și prin puterea eliberatoare a tuturor preceptelor și actelor sale de adorare. Astfel, orice persoană le poate pune în practică în conformitate cu propriile capacități, în orice epocă și loc. Această simplitate a islamului este în acord cu ceea ce Allah Preaînaltul și Mesagerul Său (ﷺ) au poruncit, și anume calea indicată de Cuvântul lui Allah, slăvit fie El, Care spune:

„Allah nu impune niciunui suflet decât ceea ce este în putința lui (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:286], precum și calea indicată de cuvântul Mesagerului lui Allah (ﷺ), care a spus:

„Lăsați-mă așa cum v-am lăsat, pentru că oamenii dinaintea voastră au fost distruși din cauza întrebărilor lor frecvente și a dezacordului cu Profeții lor. Astfel, atunci când vă interzic să faceți un lucru, evitați-l, iar atunci când vă poruncesc să faceți un lucru, faceți-l atât cât puteți.” (Al-Bukhari)

Toleranța islamului este un stâlp esențial adoptat de Legea islamică atât în chestiunile cele mai importante ale religiei, așa cum este credința, cât și în chestiunile minore ale acesteia. Legea islamică nu impune ceea ce o persoană nu este capabilă să facă, nici ceea ce este dificil, nici nu susține rigoarea de a interzice ceea ce este permis și nici neglijența de a face permis ceea ce este interzis. Toate acestea sunt necesare, deoarece este o Lege trimisă unor ființe umane care se confruntă cu imperfecțiunea, care au sentimente, senzații și capacități diferite. Astfel, religia islamică ține cont de toate acestea, fiind religia naturii înnăscute a omului, cu care nu intră în contradicție. Din contră, ea este o religie ușor de îmbrățișat de toți oamenii, oferindu-le tuturor posibilitatea de a o practica, precum și posibilitatea de a efectua toate actele sale de adorare, în conformitate cu capacitățile lor și situațiile în care se găsesc. Allah Preaînaltul spune:

„(...) El v-a ales pe voi și nu v-a impus în religie nicio greutate (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 22:78]

Preceptele Legii islamice sunt tolerante, fapt pentru care acestea sunt accesibile, simple și nu le creează niciun fel de disconfort adeptilor săi, motiv pentru care acestea sunt iubite de întreaga societate musulmană, indiferent de statutul și de modul diferit de gândire al indivizilor săi. Toți sunt bucuroși să pună în practică aceste precepte și să acționeze în conformitate cu învățăturile acestora. Această realitate este atestată de către nemusulmanii imparțiali, deoarece, într-adevăr, aceste precepte au grijă în egală măsură de cel bogat și de cel sărac, acordă atenție în egală măsură celui sănătos și celui bolnav, țin cont de persoanele în vârstă în același mod în care țin cont de cele tinere, iau în considerare bărbații în același mod în care iau în considerare femeile, guvernul în egală măsură cu populația condusă, ținând cont, în același timp, de circumstanțele oferite de loc și de timp. Omenirea nu a cunoscut o altă Legislație ale cărei precepte să conțină atât de multă moderație, toleranță și ușurință, așa cum o face Legea islamică, fapt pentru care ea este potrivită cu natura înnăscută a ființei umane, pe care Allah Preaînaltul a creat-o slabă. Allah Preaînaltul spune:

„Allah voiește să vă ușureze (*datorințele*), căci omul a fost creat slab.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:28]

Toleranța islamului și ușurința acestei religii, care înlătură orice dificultate și disconfort, sunt generale și nu se aplică doar adeptilor săi. Din contră, apariția islamului și venirea Profetului Mohammed (ﷺ) au reprezentat un stimulent și un bine pentru adepții religiilor anterioare, islamul înlăturând toate greutatețile și constrângerile existente înainte în religia lor. Allah Preaînaltul spune:

„Pentru aceia care îl urmează pe Trimis, Profetul neînvățat, despre care află scris la ei în Tora și în Evanghelie. El le poruncește ceea ce este bine și-i oprește de la ceea ce este urât, le îngăduie lor bunătățile și le oprește lor pe cele necurate și-i ușurează pe ei de povara lor și de lanțurile care au fost asupra lor. Cei ce cred în el și îl susțin și îl ajută și urmează Lumina (*Coranul*) care a fost pogorâtă cu el, aceia vor fi izbânditori.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:157]

O parte a acestei toleranțe este deschiderea ușii către *ijtihad*, fapt aprobat de Mesagerul lui Allah (ﷺ), care, atunci când a dorit să îl trimită pe Mu'adh ibn Jabal (Allah să fie mulțumit de el!) în Yemen, l-a întrebat:

„«Cum vei judeca dacă apare un caz în care tu trebuie să decizi?» El a răspuns: «Voi judeca în conformitate cu Cartea lui Allah.» El (ﷺ) l-a întrebat: «(Și ce vei face) dacă nu găsești ceea ce cauți în Cartea lui Allah?» El a răspuns: «(Atunci voi acționa) în conformitate cu *Sunnah* Mesagerului lui Allah (ﷺ).» El (ﷺ) a întrebat: «(Și ce vei face) dacă nu găsești ceea ce cauți nici în *Sunnah* Mesagerului lui Allah și nici în Cartea lui Allah?» El (Mu'adh) a răspuns: «Voi face tot ce pot pentru a-mi forma o opinie.» Profetul (ﷺ) l-a bătut pe piept și a spus: «Toată slava I se cuvine lui Allah, care l-a ales pe mesagerul Mesagerului lui Allah ca să fie pe placul Mesagerului lui Allah.»» (Abu Dawud)

Hadith-ul de mai sus demonstrează faptul că această religie poate evolua, iar acest lucru o face potrivită pentru toate locurile și timpurile. De asemenea, islamul a venit cu principii și fundamente generale, cu reguli și reglementări globale și stabile, care nu se vor modifica în niciun fel, indiferent de epocă și de loc, toate având legătură cu credința și cu practicile de cult, așa cum sunt *as-salāh* (rugăciunea zilnică) - numărul de *rak'āt* (unități de rugăciune) și timpul rugăciunilor; *az-zakāh* (caritatea anuală obligatorie) - cantitatea acestuia și bunurile pentru care acesta se aplică, *as-siyam* (postul) și perioada sa; *al-hajj* (pelerinajul la Mecca) - descrierea și perioada de efectuare a acestuia; sancțiunile penale etc.

În ceea ce privește evenimentele și alte chestiuni noi, ele sunt supuse criteriului Nobilului Coran. Ceea ce se găsește în acesta acceptăm și ceea ce interzice respingem. Dacă răspunsul pentru acest caz nou nu este găsit în Nobilul Coran, atunci îl căutăm în *hadith*-urile autentice ale Mesagerului lui Allah (ﷺ) și ceea ce găsim în acestea urmăm și cele de la care opresc evităm. Însă, dacă nu găsim nici aici răspunsul, atunci el este căutat în *ijtihad*-ul (consensul) învățaților în islam din fiecare loc și timp, care studiază acest caz nou în conformitate cu cerințele epocii și starea societății lor, servind

interesului general, printr-un studiu ce decurge din Nobilul Coran și *Sunnah* și, prin compararea noutății cu reglementările generale ale legislației derivate din Nobilul Coran și *Sunnah*, iau o decizie care să nu contravină acestora. Printre aceste noi reglementări, se numără:

- regula de bază cu privire la toate chestiunile este aceea că ele sunt permise;
- regula conservării intereselor;
- regula ușurinței și a eliminării disconfortului;
- regula eliminării prejudiciului;
- regula conform căreia, în caz de forță majoră, chestiunile interzise sunt permise;
- regula conform căreia, în caz de forță majoră, chestiunile trebuie apreciate la valoarea lor justă;
- suprimarea prejudiciului, oferindu-se prioritate obținerii interesului;
- regula alegerii răului celui mai mic atunci când, în mod inevitabil, trebuie ales între două rele;
- răul nu poate fi îndepărtat prin comiterea altui rău;
- prejudiciul personal trebuie suportat pentru a opri prejudiciul public etc.

Ijtihad-ul nu presupune urmarea propriilor poftă și dorințe, ci acest concept urmărește, mai degrabă, să atingă binele ființei umane și ceea ce este benefic pentru aceasta, fără a se opune sau ciocni în vreun fel cu textul Revelației. Toate acestea demonstrează faptul că islamul este în armonie cu orice epocă și răspunde cerințelor fiecărei societăți umane. Aceasta nu este o afirmație nejustificată, ci, într-adevăr, cel care studiază textele Coranului și *hadith*-urile Mesagerului lui Allah (ﷺ) va descoperi în mod clar îndemnul islamului la toleranță și ușurință.

Islamul, calea toleranței

Atunci când vorbim despre toleranță în islam, nu ne referim doar la o mică parte a religiei, ci, mai degrabă, la o caracteristică esențială a credinței islamice. Cum ar putea fi altfel când Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cea mai bună religie (practică religioasă) a voastră este aceea care este cea mai ușoară.” (Ahmad, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih al-Jami*)

De asemenea, Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus că religia cea mai iubită de Allah Preaînaltul este **„cea simplă hanifiyyah¹.”** (Al-Bukhari)

Astfel, islamul este calea toleranței totale și este, cu adevărat, religia moderației și a căii de mijloc. Allah Preaînaltul spune:

„Astfel Noi am făcut din voi o comunitate cumpătată, pentru ca să fiți martori în legătură cu oamenii și pentru ca Profetul să fie martor în legătură cu voi. (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:143]

1. Islamul este religia toleranței în ceea ce privește chestiunile politice și relațiile externe. Allah Preaînaltul spune:

„Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia (necredincioșii) care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei dreپți (cei care se poartă cu dreptate).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 60:8]

¹ Prin religie *hanifiyyah* se face referire, spun comentatorii, la acea religie care este aflată departe de orice denaturare și care se apropie de adevăr. Înainte de islam, atunci când se vorbea despre *hanif*, se făcea referire la orice persoană care a practicat circumcizia și care a făcut pelerinajul la Mecca, ambele fiind două acte fundamentale ale religiei lui Avraam (Pacea fie asupra sa!) (n.trad.)

2. Islamul este religia toleranței în ceea ce privește chestiunile sociale. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este ‘*Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient), *Khabīr* (Bineștiutor).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

3. Islamul este religia toleranței în ceea ce privește comportamentul. Allah Preaînaltul spune:

„Fii cu iertare, poruncește ceea ce este bun și îndepărtează-te de neștiutori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:199]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„Care dau milostenii atât atunci când au parte de belșug, cât și atunci când sunt la necaz, care-și stăpânesc mânia și care iartă oamenilor, căci Allah îi iubește pe cei care împlinesc fapte bune.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:134]

În plus, Allah Cel Atotputernic spune:

„Nu este fapta cea bună deopotrivă cu fapta cea rea. Respinge (*fapta cea rea*) cu cea care este mai bună și iată-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie ca și cum ar fi un prieten apropiat.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 41:34]

4. Islamul este religia toleranței în ceea ce privește actele de adorare. Allah Preaînaltul spune:

„Cât despre aceia care cred și împlinesc fapte bune, Noi nu putem impune niciunui suflet o povară peste puterile lui, iar aceștia vor fi oaspeții Raiului și ei în el vor sălășlui veșnic.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:42]

5. Islamul este religia toleranței în ceea ce privește chestiunile economice. Allah Preaînaltul spune:

„Cei care mănâncă din camătă nu se vor ridica (în Ziua de Apoi) decât așa cum se poticnește cel atins de Șeitan și această (pedeapsă) pentru că ei zic: «Și negustoria e ca și camăta.», în vreme ce Allah a îngăduit negoțul, dar El a oprit camăta. Cei cărora le vine povață de la Domnul lor și se opresc, aceia au (iertare) pentru ceea ce au făcut mai înainte și lucrul lor este la Allah (pentru judecată), dar cei care o fac mai departe, aceia vor fi oaspeții Focului și ei în el vor rămâne veșnic.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:275]

6. Islamul este religia toleranței în ceea ce privește relațiile publice. Allah Preaînaltul spune:

„Și zi-le (o, Mohammed) robilor Mei să spună ceea ce este mai frumos; căci Șeitan stârnește vrajba între ei, iar Șeitan este un dușman învederat al omului.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:53]

7. Islamul este religia toleranței în ceea ce privește educația și formarea. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Faceți lucrurile ușoare și nu le faceți dificile; dați vești bune și nu-i alungați (intimidându-i) pe oameni.” (Al-Bukhari și Muslim)

Într-adevăr, textele Legii islamice aduse prin cuvintele Mesagerului lui Allah (ﷺ) îndeamnă la consolidarea căii toleranței și a ușurinței, prin încurajarea practicii sale concrete atât în cadrul societății islamice, cât și printre indivizi:

„Atunci când bunătatea este adăugată în ceva, înfrumusețează, iar atunci când este retrasă, urăște.” (Muslim)

De asemenea, Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Fii tolerant și Allah va fi tolerant cu tine!” (Ahmad, Al-Baihaqi și At-Tabarani)

În plus, Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Allah iubește bunătatea în orice chestiune (...)” (Muslim și Ibn Majah)

La nivel de grup, Mesagerul lui Allah (ﷺ) a făcut o suplicație pentru cel care se dovedește a fi binevoitor față de comunitate și adoptă calea toleranței și a ușurinței în ceea ce privește conducerea comunității sale. El (ﷺ) a spus:

„O, Allah! tratează-i cu asprime pe aceia care conduc *Ummah* (comunitatea) mea cu asprime și tratează-i cu blândețe pe cei care conduc *Ummah* mea cu blândețe!” (Muslim)

Islamul a prescris stimulente care îi îndeamnă pe oameni să dea dovadă de toleranță și, de asemenea, a făcut din aceasta o cale de a intra în Paradis și de a se îndepărta de Iad. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Celui care este blând, indulgent și apropiat Allah îi va interzice intrarea în Iad.” (Ahmad și Ibn Hibban, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih al-Jami'*)

Cu toate acestea, trebuie știut faptul că, atunci când vorbim despre toleranță și ușurință, mai ales în ceea ce privește actele de adorare, acestea nu sunt sinonime cu încălcarea preceptelor Legii islamice. Astfel, nu este posibil ca, sub acest pretext, să permitem ceea ce este interzis, să interzicem ceea ce este permis, să neglijăm punerea în practică sau ascultarea poruncilor sale ori să schimbăm conceptele islamului sau regulile sale generale de bună-cuviință. Mai degrabă, este vorba despre o toleranță și o ușurință în ceea ce privește depărtarea de constrângeri, dificultăți, păcate și neascultare. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), soția Profetului Mohammed (ﷺ), a spus:

„Ori de câte ori Mesagerul lui Allah (ﷺ) avea de ales între două opțiuni, o alegea pe cea mai ușoară dintre ele, atât timp cât aceasta nu implica un păcat; dar dacă implica un păcat, el (ﷺ) era ultima persoană care ar fi făcut acel lucru. Mesagerul lui Allah (ﷺ) nu s-a răzbunat niciodată pentru ceva ce i-a fost făcut lui, însă, atunci când erau încălcate acele lucruri făcute inviolabile de către Allah el (ﷺ) se răzbuna în Numele lui Allah.” (Al-Bukhari)

În cazurile de forță majoră există excepții și precepte specifice. Mai jos, găsiți anumite ilustrări ale toleranței islamului în diferite domenii:

Toleranța islamului cu privire la credință

În islam, credința este fundația pe care este construită religia și reprezintă stâlpul său asupra căruia nu se poate negocia, căci, fără credință, nu există religie. Din acest motiv, Domnul nostru, Preaslăvitul și Preaînaltul, ne-a făcut cunoscut acest lucru, spunând:

„Allah nu iartă să I se facă vreun părtaș. Afară de aceasta, El iartă cui voiește (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:48]

În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la credință:

1. islamul este o credință clară, care nu lasă loc de îndoieli sau ambiguități, o credință simplă și ușoară, pe care cei ignorați o înțeleg înaintea erudiților și cei mici înaintea celor mari. Într-adevăr, islamul poruncește credința în Allah Preaînaltul și adorarea Lui în mod exclusiv, fără niciun fel de asociat sau intermediar. Această credință este cunoscută de toți oamenii și nu este destinată unui grup specific, excluzându-i, astfel, pe alții. Nu este vorba de o credință care își bate joc sau disprețuiește rațiunea umană, cerându-i, spre exemplu, să se închine la o piatră, un arbore sau un animal.

O altă dovadă cu privire la ușurința și la simplitatea sa este exemplul beduinului ignorant din deșert care, atunci când a fost întrebat: „*Cum L-ai cunoscut pe Domnul tău?*”, el a răspuns în mod instinctiv: „*Bălegarul de cămilă indică prezența cămilei și urmele pașilor săi indică traseul său. De asemenea, în noaptea cea mai întunecată, pământul este presărat cu trecători și cerul cu*

constelații. Oare nu indică toate acestea prezența Cuiva Preamilostiv și Atoateștiutor?!”

2. islamul a prescris ca adepții săi să creadă în toți Mesagerii anteriori (Pacea fie asupra lor!) și în Cărțile care le-au fost revelate acestora. Allah Preaînaltul spune:

„Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare (*dintre ei*) a crezut în Allah, în îngerii Lui, în Scripturile Lui și în Trimișii Lui. (*Și ei zic*): «Noi nu facem nicio deosebire între vreunul dintre Trimișii Săi». Și ei au zis: «Noi auzim și ne supunem! Iertarea Ta (*o implorăm*), Domnul nostru, și la Tine este întoarcerea!»”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:285]

3. islamul nu obligă nicio persoană, indiferent cine este aceasta, să accepte credința prin constrângere, fără a avea convingere sau dorință. Allah Preaînaltul spune:

„Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă și rătăcire, iar acela care se leapădă de Taghut și crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă (*islamul*), care nu se sparge niciodată. Și Allah este *Samī‘* (*Cel care aude toate*), *‘Alīm* (*Atoatecunoscător, Omniscient*).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:256]

Aceasta se datorează faptului că divergențele oamenilor cu privire la islam sunt o manifestare a Voinței lui Allah Preaînaltul, fapt pentru care nimeni nu are dreptul să constrângă pe cineva să accepte islamul. Allah Preaînaltul spune:

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe Pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:99]

Astfel, cel la care ajunge mesajul islamului și cel căruia acesta îi este explicat are libertatea de a adera din proprie voință la religia islamică sau să îl refuze pe cel care i-a propus aceasta, deoarece Allah Preaînaltul spune:

„Spune (*o, Mohammed*): «Adevărul vine de la Domnul vostru! Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă!» Noi

am pregătit pentru nelegiuți un Foc ale cărui (flăcări) îi înconjoară din toate părțile, iar atunci când vor cere ei ajutor, li se va veni lor în ajutor cu o apă ca fierul topit, ce le va frige fețele. Cumplită băutură și cumplit sălaş!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:29]

4. judecarea credinței oamenilor trebuie să fie făcută în conformitate cu acțiunile și cu vorbele lor evidente, fără a le cerceta intențiile. Astfel, nu putem acuza o persoană, deoarece nu cunoaștem intențiile acesteia, iar intenția este un lucru cunoscut doar de individ și Domnul său, iar toți ceilalți oameni, indiferent cine sunt aceștia, nu o pot cunoaște.

5. în cazul în care cineva este constrâns, nu este nimic rău dacă își neagă credința, astfel încât să evite să fie supus torturii și să iasă din situația care îl afectează. Allah Preaînaltul spune:

„Aceia care nu cred în Allah, după ce au crezut – afară de acela care este silit (să nu creadă), dar inima lui este netulburată întru credință – asupra acelor care și-au deschis inima necredinței va veni Mânie de la Allah și ei vor avea parte de chin cumplit!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:106]

În ceea ce privește cazul în care musulmanul este amenințat cu o tortură severă, el trebuie să urmeze exemplul lui Ammar ibn Yasir (Allah să fie mulțumit de el!), care a fost luat prizonier de către nemusulmani, iar aceștia nu l-au eliberat decât după ce el l-a insultat pe Profet (ﷺ) și le-a vorbit de bine pe zeitățile lor. În momentul în care el a ajuns la Profetul lui Allah (ﷺ), el (ﷺ) l-a întrebat:

„«Ce ai pe suflet?» El a răspuns: «Ceva rău, o Mesager al lui Allah, ei nu m-au eliberat până când nu am vorbit de rău despre tine și de bine despre zeitățile lor.» El (ﷺ) l-a întrebat: «În ce stare se află inima ta?» El a răspuns: «Ea este plină de liniștea credinței.» Atunci, Profetul (ﷺ) i-a spus: «Dacă ei revin (te torturează cu privire la aceeași chestiune), fă la fel!» (Al-Hakim)

Musulmanul ar putea fi, de asemenea, supus unei torturi corporale, așa cum a fost cazul lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!). ‘Abd Allah ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Primele persoane care și-au declarat în mod public islamul au fost șapte: Mesagerul lui Allah (ﷺ), Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), Ammar și mama sa, Sumaiya (Allah să fie mulțumit de ei!), Suhaib, Bilal și Al-Miqdad (Allah să fie mulțumit de ei!). În ceea ce îl privește pe Mesagerul lui Allah (ﷺ), Allah Preaînaltul l-a protejat prin unchiul său, Abu Talib, care l-a apărat și i-a asigurat protecția. În ceea ce îl privește pe Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), Allah l-a protejat prin tribul său. În ceea ce îi privește pe ceilalți, toți au fost capturați de politeiști, care i-au îmbrăcat cu scuturi de fier și i-au lăsat să stea în căldura intensă a Soarelui, și toți au terminat prin a ceda în fața politeiștilor, cu excepția lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!). Lui nu i-a păsat de ceea ce i se întâmpla de dragul lui Allah și nici poporului său nu i-a păsat de ceea ce i se întâmpla. Apoi, ei l-au lăsat pe el (Bilal, Allah să fie mulțumit de el!) în grija copiilor, care îl plimbau pe străzile din Mecca, timp în care el (Allah să fie mulțumit de el!) repeta: «(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!» (Ibn Majah)

6. islamul a eliberat sufletul uman de adorarea oricui altcuiva în afară de Allah Preaînaltul, oricine ar fi fost acesta, un Profet (Pacea fie asupra sa!) sau un înger trimis cu Binecuvântările lui Allah, implementând astfel credința în inima musulmanului. Astfel, musulmanul se teme doar de Allah Preaînaltul, deoarece nimeni nu poate să primească un bine și nici nu poate să fie atins de un rău decât cu Voia Lui. De asemenea, o persoană, oricine ar fi aceasta, nu poate face bine, nici rău, nici interzice și nici ocroti dacă acest lucru nu este în conformitate cu Voința și Hotărârea lui Allah. El, Preaînaltul, spune:

„Ei au luat în locul Lui dumnezei care nu creează nimic, ci care sunt creați, care nu-și pot aduce lor înșiși nici rău și nici folos, care nu au putere asupra morții, nici asupra vieții și a învierii.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:3]

Totul se află în Mâna lui Allah, Regele și Suveranul Suprem. Allah Preaînaltul spune:

„Și dacă Allah te atinge cu un rău, (să știi că) nu este cine să-l îndepărteze decât numai El! Iar dacă El îți voiește un bine, nu este nimeni care să poată respinge Harul Său. El îi atinge cu aceasta pe cei care voiește El dintre robii Săi, iar El este *Al-Ghafūr* (Atoateiertătorul), *Ar-Rahīm* (Prea Îndurătorul).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:107]

Pentru a evita atașarea de alte ființe umane și adorarea acestora, Allah Preaînaltul a explicat faptul că, deși se bucura de un statut înalt în fața Sa, Mohammed (ﷺ) se supunea aceluiași reguli ca toate celelalte ființe umane. Ce putem spune atunci de restul oamenilor?! Allah Cel Atotputernic spune:

„Spune (o, Mohammed): «Eu nu stăpânesc niciun folos pentru mine și nicio stricăciune, în afară de ceea ce voiește Allah. Dacă eu aș fi știut Necunoscutul, aș avea prisosință de bunuri și nu m-ar atinge răul. Dar eu nu sunt decât un prevestitor și un binevestitor pentru oamenii care cred.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:188]

7. islamul i-a oferit musulmanului convingerea că Allah Preaînaltul a poruncit dreptatea pentru toate ființele umane, indiferent de religia lor, de culoarea părului, de etnia sau de clasa socială. Allah Preaînaltul spune:

„Allah poruncește dreptatea, împlinirea faptei bune și dărnicia față de rude și El oprește de la desfrâu, faptă urâtă și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:90]

De asemenea, dreptatea este cerută atât față de rudele apropiate, cât și față de persoanele cu care nu avem niciun fel de legătură de sânge, după cum spune Allah Preaînaltul în următorul verset:

„«(...) Iar când spuneți (ceva), fiți drepiți, chiar când este vorba de o rudă apropiată și țineți-vă legământul față de Allah!»

Acestea vi le-a poruncit (Allah), poate că voi vă aduceți aminte!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:152]

În plus, dreptatea este cerută atât în caz de mulțumire, cât și de nemulțumire, față de musulmani și nemusulmani deopotrivă. Allah Preaînaltul spune cu privire la aceasta:

„(...) Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepți! Fiți drepți, căci aceasta este mai aproape de evlavie! (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:8]

8. islamul i-a oferit musulmanului convingerea că Allah a onorat toate ființele umane, indiferent de religie, rasă, etnie sau rang social, pe care le-a preferat față de multe creaturi ale Sale. Allah Preaînaltul spune:

„Cu adevărat, Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:70]

Jabir ibn ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Un cortegiu funerar a trecut prin fața noastră, iar Profetul (ﷺ) s-a ridicat și așa am făcut și noi. Am spus: «O, Mesager al lui Allah, acesta este cortegiul funerar al unui evreu!» El (ﷺ) a spus: «De fiecare dată când vedeți un cortegiu funerar, trebuie să vă ridicați.»” (Al-Bukhari)

Toleranța islamului cu privire la legislație

Legislația este o cale pe care ființa umană o urmează pentru a își atinge obiectivele sau a ajunge la rezultatele pe care și le dorește. Pentru a își putea concretiza obiectivele, este neapărat necesar ca individul să urmeze o cale clară și precisă, ce poate fi urmată în conformitate cu capacitățile sale. Acestea sunt

caracteristicile căii islamului în ceea ce privește legislația, iar mai jos se află câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la acest aspect:

1. textele islamului sunt ușoare și simple. Allah Preaînaltul spune:

„Noi am făcut Coranul ușor, pentru îndemnare, dar oare se află cine să ia aminte?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 54:17]

Textele sale sunt clare, lipsite de confuzie sau de ambiguitate și este de datoria oricărei persoane care aderă la această religie să pună întrebări cu privire la orice chestiune care i se pare confuză sau cu privire la tot ceea ce îi vine în minte, fără a simți niciun fel de disconfort. Cu toate acestea, islamul nu a oferit tuturor dreptul de a răspunde la întrebări referitoare la religie. El a oferit acest drept celor care dețin cunoștințe, specialiștilor în ceea ce privește Legea islamică, celor care au studiat textele sale, care le cunosc și le înțeleg sensurile, precum și învățaților săi. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Întrebați-i pe oamenii pricepuți în cărți (pe erudiți), dacă voi nu știți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:43]

Acesta este un lucru normal, la fel cum o persoană bolnavă merge la un doctor și nu la un geometru sau la un fermier. Islamul consideră că emiterea de verdicte cu privire la chestiunile religioase fără a avea cunoștințe sau știință face parte dintre păcatele majore, deoarece persoana care vorbește despre religie fără a avea cunoștințe poate permite un lucru ilicit sau interzice un lucru permis, încălcând drepturile oamenilor și punându-i în dificultate. Allah Preaînaltul spune:

„Spune (o, Mohammed): «Domnul meu a oprit nelegiuirile – atât pe cele văzute, cât și pe cele nevăzute – precum și păcatul, nedreptățirea (al-tora) sau să-I faceți lui Allah asociați, de vreme ce El nu a trimis o astfel de poruncă, sau să spuneți despre Allah ceea ce nu știți (în legătură cu cele permise și cu cele interzise).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:33]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a explicat consecințele care pot apărea în timp în urma căutării științei religioase la persoanele laice sau care nu au capacitatea necesară și care vorbesc fără a avea cunoștințe religioase. El (ﷺ) a spus cu privire la aceasta:

„Cu adevărat, Allah nu ia înapoi știința robilor Săi, smulgând-o de la aceștia, ci El le ia știința prin luarea (vieții) învățaților, până când niciun învățat nu va rămâne în viață. Apoi, oamenii îi vor lua pe cei ignoranți drept liderii lor, care, atunci când vor fi rugați să ofere verdicte, le vor da fără a avea știință, rezultatul fiind acela că ei vor rătăci de la Calea cea Dreaptă și îi vor rătăci și pe alții.” (Al-Bukhari și Muslim)

În islam, nu există chestiuni ambigue în care persoanele trebuie să creadă fără a pune întrebări, cu excepția acelor chestiuni pe care mintea umană este incapabilă să le înțeleagă, ca, spre exemplu, chestiunile legate de lumea nevăzută cu privire la care Domnul nostru nu ne-a oferit nicio explicație și aceasta deoarece ființa umană nu va beneficia de pe urma cunoașterii acestora și nici nu are capacitatea de a le cunoaște sau asimila. Allah Preaînaltul spune:

„Te întreabă despre Duh. Spune: «Duhul este din Porunca Domnului meu!» Iar vouă nu v-a fost dată decât puțină știință.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:85]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„Ei (necredincioșii) te întreabă pe tine (o, Mohammed) despre Ceas (Ziua Judecării) (bătându-și joc): «Când va fi termenul lui hotărât?» ~ Despre care tu nu ai cunoștințe, ~ Domnului tău (Cel fără parteneri) Îi aparține (cunoașterea lui) termenul lui. ~ Tu (o, Mohammed) ești doar un prevenitor pentru cei care se tem de el, ~ Iar în Ziua când îl vor vedea (Ceasul), li se va părea (lor) că ei nu au petrecut (în viața lumească) decât o amiază sau o dimineață.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 79:42-46]

Toate lucrurile de care noi putem beneficia, în termeni de știință, și care sunt legate de lumea nevăzută, ne-au fost deja explicate de către Domnul nostru, slăvit fie El, și de către Profetul

Mohammed (ﷺ), ca, spre exemplu, Paradisul, Iadul, Ziua Judecății, povestiri ale națiunilor anterioare și ale Profetilor lor (Pacea fie asupra lor!), astfel încât să putem reflecta asupra a ceea ce s-a întâmplat cu ei, trăgând învățămintele necesare. Allah Preaînaltul spune:

„De aceea, v-am prevenit pe voi despre un Foc aprins, ~ Unde nu va intra spre a fi ars decât cel mai nelegiuit, ~ Care l-a negat (pe Profetul Mohammed) și a întors spatele (de la credință). ~ Și cel mai evlavios va fi îndepărtat de el (de Foc), ~ Acela care cheltuie din averea sa (pentru cei săraci) pentru a se purifica pe sine (de păcate și de lăcomie și, de asemenea, pentru a își purifica averea) ~ Și nu este nimeni (dintre oamenii care au primit din caritatea sa) care să îi datoreze o favoare care trebuie să fie răsplătită (adică el nu oferă drept milostenie din averea sa pentru a îi răsplăti pe cei care i-au făcut lui o favoare. Această milostenie trebuie să aibă drept scop doar milostenia pură, oferită oamenilor nevoiași și nu la schimb, cu scopul de a schimba favoruri), ~ (El nu își dorește altceva de la această milostenie) Ci caută numai Fața Domnului său Cel Preaînalt (cheltuind doar de dragul lui Allah și sperând la Răsplata Sa), ~ Și, cu adevărat, el va fi mulțumit (atunci când va intra în Paradis).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 92:14-21]

2. textele islamului sunt create de către Creator, Preaînaltul și Preaslăvitul. Conform acestora, toți oamenii sunt egali, conducător și popor, bogat și sărac, nobil și om de rând, negru și alb și nimeni, indiferent de statutul său social sau de rangul său, nu are dreptul să le încalce acest drept. Allah Preaînaltul spune:

„Nu se cuvine ca vreun dreptcredincios sau vreo dreptcredincioasă să mai aleagă, dacă Allah și Trimisul Său au hotărât în privința lor un lucru. Iar acela care se răzvrățește împotriva lui Allah și a Trimisului Său se află în rătăcire învederată.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:36]

Este obligatoriu ca toți oamenii să adere, să respecte și să pună în practică această legislație, indiferent dacă este vorba de conducător sau de popor. Allah Preaînaltul spune:

„Singurele vorbe ale dreptcredincioșilor, atunci când ei sunt chemați la Allah și la Trimisul Său pentru a judeca între ei, sunt că ei trebuie să zică: «Am auzit și ne-am supus!» Aceștia vor fi cei care izbâdesc.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:51]

De asemenea, în islam, nimeni nu deține autoritatea absolută, nici măcar șeful statului. Întreaga putere care îi este conferită acestuia din urmă se limitează la ceea ce i-a fost oferit de către legislație, iar aceasta face parte din toleranța islamului cu privire la legislație. Astfel, nu există nici autoritarism, nici tiranie, nici abuz de autoritate și, dacă vreo persoană vine și contrazice toate acestea, ea nu trebuie să fie nici ascultată și nici să i se arate supunere, deoarece Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Este obligatoriu ca un musulman să îl asculte (pe conducător) și să i se supună, chiar dacă îi place sau nu, cu excepția cazului în care i se poruncește să comită un păcat. Într-un asemenea caz, nu este obligatorie ascultarea sau supunerea.” (Al-Bukhari și Muslim)

Prin aceasta, islamul a prezervat drepturile și libertățile publice și private și a îndepărtat sursele legislației bazate pe pasiunile legislatorilor tirani, deoarece legile lor nu sunt nimic altceva decât produsul dorințelor individuale și regionale. În ceea ce privește alte chestiuni parțiale, Legea islamică nu a precizat nimic, pentru a lăsa o ușă deschisă musulmanilor, astfel încât aceștia să poată stabili reguli și reglementări generale, potrivite situației lor și ținând cont de interesul general din fiecare epocă și loc, cu condiția ca aceste reguli și reglementări să nu fie contrare principiilor fundamentale ale islamului și regulilor sale de bază.

3. legile și învățăturile islamului sunt inspirate Divin și imuabile, neacceptând schimbări și modificări. Astfel, ele sunt foarte diferite de cele făcute de om, care sunt supuse incompetenței și erorii și care pot fi influențate de efectele mediului în care acesta trăiește, așa cum sunt cultura, tradițiile sau mediul natural. Ele sunt legiferate de către Creatorul tuturor creaturilor, Cel care știe ceea ce este adecvat pentru ele și care sunt nevoile acestora. Nicio ființă

umană, indiferent de rangul la care a ajuns sau de statut, nu are dreptul de a se opune sau de a schimba ceva la ceea ce Allah Preaînaltul a legiferat, fie prin adăugarea, fie prin scoaterea a ceva din Legea Sa, și aceasta deoarece Legea Divină asigură drepturile tuturor, fiind calea ușurinței și a toleranței. Allah Cel Atotputernic spune:

„Și, oare, voiesc ei judecata din vremea păgâniei (perioada anterioară apariției Islamului, cunoscută sub numele de al-Jahiliyyah)? Dar cine, oare, ar putea fi mai bun judecător decât Allah, pentru un neam care se crede statornic?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:50]

4. în islam, nu există o putere spirituală independentă, așa cum sunt puterile conferite de alte religii sau de alte confesiuni, și aceasta deoarece islamul a venit pentru a distruge orice intermediar existent între Allah Preaînaltul și robii Săi și a respins politeismul, prin intermediul căruia erau luați intermediari în adorare. Cu privire la aceasta, Allah Preaînaltul spune:

„Lui Allah I se cuvine credință curată. Iar aceia care și-au luat ocrotitor (din dragoste sau pentru a le mijloci apropierea de Allah) în locul Lui (zicând): «Noi nu-i adorăm pe ei decât pentru ca ei să ne apropie de Allah» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:3]

În plus, Allah Preaînaltul a explicat esența acestor intermediari, care nu sunt nici utili pentru cei care îi adoră, nici dăunători pentru cei care nu îi adoră, neaducându-le niciun fel de beneficiu. Ei nu sunt nimic altceva decât creaturi asemeni adoratorilor lor. Allah Preaînaltul spune:

„Aceia pe care voi îi invocați în locul lui Allah sunt robi asemenea vouă. Invocați-i, așadar, și să vă răspundă, dacă voi sunteți cu adevărul!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:194]

Astfel, islamul a implementat ideea de relație directă între Allah Preaînaltul și robii Săi, o relație fondată pe credința absolută în

El, Preaînaltul și Preaslăvitul, pe cererea de ajutor doar la El atunci când aceștia se află în nevoie, și pe cererea de iertare și de sprijin doar Lui, fără intermediari. De asemenea, cel care a comis un păcat își ridică mâinile și se roagă doar lui Allah, Unicul, cerându-I iertare, făcând aceasta chiar din locul în care se găsește, indiferent de timpul sau de starea în care se află. Allah Preaînaltul spune:

„Acela care săvârșește un rău sau este nedrept cu sine însuși iar apoi se roagă lui Allah de iertare, acela Îl va afla pe Allah *Ghafūr* (Atoateiertător), *Rahīm* (Prea Îndurător).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:110]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„Și Domnul vostru zice: «Chemăți-Mă și Eu vă voi răspunde!» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 40:60]

Astfel, în islam, nu există un cleric ai cărui membri să facă unele lucruri permise, să le interzică pe altele, să ofere iertare și să se considere a fi reprezentanții lui Dumnezeu pentru robii Săi, legiferând și direcționându-le credința, iertându-le păcatele și introducând în Paradis pe cine doresc în timp ce opresc de la acesta pe cine doresc. Într-adevăr, dreptul de a legifera Îi aparține doar lui Allah Preaînaltul, Care spune:

„Ei îi iau pe rabinii lor și pe călugării lor, precum și pe Mesia, fiul Mariei, ca Domni în locul lui Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:31]

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) Ei nu i-au adorat pe ei (pe rabini și pe călugări), însă, când aceștia au făcut ceva permis pentru ei, l-au considerat permis, iar când au interzis ceva, ei l-au considerat interzis.” (At-Tirmidhi)

5. islamul a instituit sistemul *ash-shura* (consultarea reciprocă) între membrii comunității în chestiunile legate de interesele acesteia, pentru ca interesele personale să nu fie puse deasupra celor ale grupului. Se spune că gândirea mai multor minți este mai bună decât cea a uneia singure. Allah Preaînaltul spune:

„Și datorită Îndurării lui Allah, tu, (Mohammed), ai fost așa de blând cu ei! Iar de ai fi fost fără blândețe și aspru la inimă, ei ar fi fugit din preajma ta. Deci iartă-le lor și roagă-te (lui Allah) pentru iertarea lor! Sfătuiește-te cu ei asupra treburilor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:159]

6. islamul deschide calea spre *ijtihad*, pentru acele chestiuni care nu au fost approximate nici în Nobilul Coran, nici în *Sunnah*. Acest fapt face ca religia să poată evolua și să fie potrivită pentru toate locurile și pentru toate timpurile. De asemenea, islamul a venit cu principii și fundamente generale, cu reguli și reglementări globale și stabile, care nu se vor modifica în niciun fel, indiferent de epocă și de loc, toate având legătură cu credința și cu practicile de cult, așa cum sunt *as-salāh* (rugăciunea zilnică) - numărul de *rak'āt* (unități de rugăciune) și timpul rugăciunilor; *az-zakāh* (caritatea anuală obligatorie) - cantitatea acestuia și bunurile pentru care acesta se aplică, *as-siyam* (postul) și perioada sa; *al-hajj* (pelerinajul la Mecca) - descrierea și perioada de efectuare a acestuia; sancțiunile penale etc. În ceea ce privește evenimentele și alte chestiuni noi, ele sunt supuse criteriului Nobilului Coran. Ceea ce se găsește în acesta acceptăm și ceea ce interzice respingem. Dacă răspunsul pentru acest caz nou nu este găsit în Nobilul Coran, atunci îl căutăm în *hadith*-urile autentice ale Mesagerului lui Allah (ﷺ) și ceea ce găsim în acestea urmărim și cele de la care opresc evităm. Însă, dacă nu găsim nici aici răspunsul, atunci el este căutat în *ijtihad*-ul (consensul) învățaților în islam din fiecare loc și timp, care studiază acest caz nou în conformitate cu cerințele epocii și starea societății lor, servind interesului general, printr-un studiu ce decurge din Nobilul Coran și *Sunnah* și, prin compararea noutății cu reglementările generale ale legislației derivate din Nobilul Coran și *Sunnah*, iau o decizie care să nu contravină acestora. *Ijihad*-ul nu presupune urmarea propriilor poftes și dorințe, ci acest concept urmărește, mai degrabă, să atingă binele ființei umane și ceea ce este benefic pentru aceasta, fără a se opune sau ciocni în vreun fel cu textul Revelației. Toate acestea demonstrează faptul că islamul este în armonie cu orice epocă și răspunde cerințelor fiecărei societăți umane.

7. islamul închide porțile rigorii și ale extremismului în chestiunile religioase, interzicând orice fel de excese, în conformitate cu Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

„(...) Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:185]

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Feriți-vă de extremism în chestiunile religioase, deoarece singurul lucru care i-a distrus pe cei de dinaintea voastră a fost extremismul în chestiunile religioase.” (Ahmad și An-Nasa’i)

Mesagerul lui Allah (ﷺ) considera că rigoarea, lipsa de moderație și extremismul în religie reprezentau abandonarea Tradiției și a căii sale. Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Un grup (de trei bărbați) a venit la casele soțiilor Profetului (ﷺ) pentru a întreba despre modalitatea în care Profetul (ﷺ) Îl adora pe Allah. Când au fost înștiințați despre aceasta, ei au considerat adorarea lor ne semnificativă și au spus: «Unde suntem noi în comparație cu Profetul (ﷺ), căruia Allah i-a iertat păcatele trecute și viitoare?!» Unul dintre ei a spus: «În ceea ce mă privește, mă voi ruga fără încetare toată noaptea!» Altul a spus: «Eu voi posti tot timpul și nu voi rupe postul.» Celălalt a spus: «Eu voi sta departe de femei și nu mă voi căsători niciodată.» Trimisul lui Allah (ﷺ) a venit la ei și le-a spus: «Voi sunteți cei care ați spus cutare și cutare? Jur pe Allah că eu sunt mai supus și mai cu teamă de Allah decât voi, însă postesc și rup postul, mă rog și dorm noaptea și mă căsătoresc cu femei, iar cel care nu urmează Tradiția mea nu este dintre ai mei.»” (Al-Bukhari și Muslim)

Profetul Mohammed (ﷺ) avea grijă ca toți companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) să stea departe de calea lipsei de moderație și a extremismului. ‘Abd Allah ibn Al-‘Amr ibn Al-‘Ās (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Mesagerul lui Allah (ﷺ) mi-a spus: «O, ‘Abd Allah! Am fost informat că ții post pe fiecare zi și că te rogi întreaga

noapte.» Am spus: «Da, o, Mesager al lui Allah!» Profetul (ﷺ) mi-a spus: «Nu face astfel! Ține post timp de câteva zile și întrerupe postul timp de câteva zile, roagă-te și, de asemenea, dormi noaptea, pentru că trupul tău are un drept asupra ta, și ochii tăi au un drept asupra ta, și soția ta are un drept asupra ta, și oaspeții tăi au un drept asupra ta. Este de ajuns să ții post timp de trei zile în fiecare lună, căci răsplata pentru faptele bune este multiplicată de zece ori, așadar, va fi ca și cum ai posti întreg anul.» Am insistat (cu postul) și el (ﷺ) a insistat, de asemenea. Am spus: «O, Mesager al lui Allah! Sunt puternic și capabil de mai mult decât atât.» Mesagerul lui Allah (ﷺ) mi-a spus: «Ține postul Profetului David și nu posti mai mult decât atât.» Am întrebat: «Cum a fost postul Profetului David?» El (ﷺ) mi-a răspuns: «Jumătate de an (adică el obișnuia să postească o zi da și una nu).» Mai târziu, când ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!) a îmbătrânit, el (Allah să fie mulțumit de el!) obișnuia să spună: „Mi-aș fi dorit ca eu să fi folosit această concesie acordată de Mesagerul lui Allah (ﷺ).” (Al-Bukhari)

Aceasta nu înseamnă că islamul încurajează angajarea în pasiunile și plăcerile acestei vieți, fără a ține cont de vreo regulă. Dimpotrivă, aceasta este religia moderației și a echilibrului, care înglobează atât chestiunile religioase, cât și pe cele seculare, fără ca vreunui dintre aceste aspecte să îi fie dată o importanță mai mare decât celuilalt. Islamul pledează pentru un echilibru între minte și trup, fapt pentru care i-a cerut musulmanului ca, atunci când este implicat în chestiunile acestei vieți, să își amintească de nevoile sale spirituale prin îndeplinirea actelor de adorare pe care Allah Preaînaltul le-a prescris. El Preaînaltul spune:

„O, voi, cei care credeți (musulmani)! Atunci când chemarea la rugăciune este făcută în ziua de vineri (Salāt Al-Jumu‘ah), grăbiți-vă să faceți dhikr Allah (să ascultați predica ce se ține vinerea - khutbah - și să vă rugați) și lăsați negoțul (și orice altă activitate pe care o faceți). Aceasta este mai bine pentru voi, numai dacă voi ați ști!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 62:9]

De asemenea, el îi cere omului ca, pe lângă implicarea în adorare, să își amintească de nevoile sale materiale și, mai cu seamă, de nevoia de căutare și de procurare a mijloacelor de subzistență. Allah Preaînaltul spune:

„Apoi, când rugăciunea (din ziua de vineri) s-a terminat, răspândiți-vă pe Pământ (oriunde doriți) și căutați Harul lui Allah (muncind, etc.) și pomeniți-L pe Allah mult: ca să puteți fi victorioși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 62:10]

În plus, islamul ne-a permis să ne bucurăm de plăcerile vieții evitând excesele, ale căror efecte nocive asupra corpului sunt evidente. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Mâncați și beți, însă nu întreceți măsura, fiindcă El nu-I iubește pe cei care întrec măsura!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:31]

Pentru a arăta că nu există niciun fel de antagonism între cerințele religiei și cele ale vieții lumești, Allah Preaînaltul spune:

„Nu este un păcat pentru voi să căutați un câștig de la Domnul vostru, apoi, când grăbiți de pe Arafat, pomeniți-L pe Allah la Al-Maş’ar al-Haram (numele unui loc din zona Al-Muzdalifah) și pomeniți-L pe El, așa cum El v-a călăuzit bine, după ce mai înainte ați fost dintre cei rătăciți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:198]

8. islamul i-a permis musulmanului ca, atunci când se teme pentru viața sa, să mănânce sau să bea - doar cantitatea necesară (pentru a îl ține în viață) - din ceea ce Allah Preaînaltul a interzis, așa cum sunt animalul găsit mort, sângele, carnea de porc sau substanțele amefitoare. Allah Preaînaltul spune:

„Ci El v-a oprit vouă doar mortăciunea, sângele, carnea de porc și ceea ce a fost menit altcuiva decât lui Allah. Dar cel care a fost silit, fără să poftască și fără să întrecă măsura, acela nu se încarcă de păcat, căci Allah este Ghafūr (Atoateiertător), Rahīm (Prea Îndurător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:173]

Sayyid Qutb (Allah să aibă milă de el!) a spus cu privire la acest verset în *Tafsir*-ul său:

„Credința este cea care recunoaște ființa umană ca atare, și nu ca pe un animal, un înger sau un diavol. Ea o recunoaște așa cum este, cu capacitățile și slăbiciunile sale, considerând-o a fi formată dintr-un trup care este înclinat către păcate, dintr-o minte capabilă să raționeze și dintr-un suflet care are propriile dorințe, fapt pentru care asigură un echilibru între ceea ce îi este impus și capacitățile sale, astfel încât să nu existe nici durere, nici constrângere.”

9. recompensa pentru faptele bune este multiplicată de mai multe ori, în timp ce autorul unei fapte rele nu primește decât pedeapsa pentru fapta comisă. Allah Preaînaltul spune:

„Acela care va veni (în Ziua Judecății) cu o faptă bună va avea parte de zece asemenea ei, iar acela care va veni cu o faptă rea nu va fi răsplătit decât cu o faptă pe măsura ei. (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:160]

Toleranța islamului cu privire la chemarea la islam

Islamul este religia universală care se adresează tuturor ființelor umane din toate timpurile și locurile. Astfel, invitarea la îmbrățișarea acestuia trebuie să aibă anumite caracteristici specifice, precum flexibilitatea și toleranța în ceea ce privește metoda și prezentarea, punând accentul pe iubirea și facerea de bine pentru ceilalți, toate acestea pentru ca persoana care este invitată să accepte propunerea ce i se face. Aceasta este metoda propusă de islam pentru predicarea mesajului său. De asemenea, acesta îndeamnă la invitarea oponentilor cu înțelepciune și cuvinte frumoase. Allah Preaînaltul spune:

„Cheamă la Calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum e mai frumos! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:125]

În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la chemarea la islam:

1. islamul deschide ușa adepților celorlalte religii pentru ca aceștia să îl îmbrățișeze, musulmanii bucurându-se de fiecare dată când se întâmplă acest lucru. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Allah se bucură mai mult de căința robului Său decât unul dintre voi care, atunci când se află într-un deșert, își pierde cămila încărcată cu provizii. În timp ce stă la umbra unui copac, fără nicio speranță de a o găsi, aceasta apare în fața lui. El o apucă de căpăstru și spune cu bucurie: «O, Domnul meu, Tu ești robul meu și Eu sunt stăpânul Tău!» Greșeala lui e cauzată de intensitatea bucuriei sale.” (Muslim)

2. islamul le poruncește adepților săi să adopte o metodă atractivă pentru invitarea la islam, făcând aceasta în cel mai bun cu putință. Mesagerul lui Allah (ﷺ) le-a spus celor doi emisari ai săi, Muadh și Abu Musa Al-Ash'ari (Allah să fie mulțumit de ei!), atunci când i-a trimis în Yemen pentru a invita la islam:

„Faceți lucrurile ușoare și nu le faceți dificile; dați vești bune și nu-i alungați (intimidându-i) pe oameni. Și iubiți-vă unii pe alții și nu vă diferențiați.” (Al-Bukhari și Muslim)

3. islamul le poruncește adepților săi să poarte un dialog cu oponenții lor, urmându-le regulile, respectându-le părerile și ținând cont de statutul lor, fără a fi disprețuitori sau insolenți. Allah Preaînaltul spune:

„Nu discutați cu oamenii Cărții decât în felul cel mai frumos, afară de aceia dintre ei care sunt nelegiuți (cu voi)! Și spuneți: «Noi credem în ceea ce ni s-a trimis nouă și vi s-a trimis vouă! Domnul nostru și Domnul vostru este unul singur și noi Lui îi suntem supuși (musulmani).»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:46]

Astfel, nu există niciun motiv pentru a impune un anumit punct de vedere, obligând pe cineva să urmeze o cale care nu i se pare potrivită. Trebuie să ascultăm întâi argumentele, să le discutăm și abia apoi să oferim o replică. Metoda care trebuie urmată în cazul unei dezbateri sau a unei discuții în contradictoriu este aceea a convingerii și a replicii logice și benefice, compatibile cu modul de gândire al celor pe care îi chemăm la islam. Să luăm, spre exemplu, chestiunea învierii de după moarte. Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Al-‘As ibn Wa’il a luat un os de pe albia unei văi și l-a sfărâmat cu mâna lui, după care l-a întrebat pe Mesagerul lui Allah (ﷺ): «Va aduce Allah aceasta înapoi la viață după ce va fi dezintegrată?» Profetul (ﷺ) i-a răspuns: «Da, Allah îți va provoca moartea și apoi te va aduce înapoi la viață, după care te va face să intri în Iad.» Apoi, Cuvintele lui Allah au fost revelate:

«Oare nu vede omul că Noi l-am creat pe el dintr-o picătură? Și iată că el Ne este Nouă un dușman învederat (pentru a contesta învierea) ~ El ne dă Nouă o pildă, uitând de crearea sa și zice: „Cine le mai dă viață oaselor după ce ele sunt putrezite?” ~ Spune (o, Mohammed): „Le va da lor viață Acela care le-a creat pe ele prima oară, căci El este Bineștiutor al întregii firi! ~Acela care a făcut pentru voi din pomul verde foc și iată că voi de la el aprindeți!” ~ Oare Acela care a creat Cerurile și Pământul nu are puțința să creeze asemenea lor? Ba da! Și El este Al-Khallāq (Creatorul), Al-‘Alīm (Atoatecunoscătorul și Omniscientul)!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 36:77-81]» (Al-Hakim și Ibn Hibban)

Într-adevăr, acest tip de dialog prin care sunt oferite răspunsuri logice, argumente irefutabile și dovezi clare, nu lasă loc pentru niciun fel de îndoială, deoarece persoanele care au o logică sănătoasă și care caută adevărul vor vedea că aceasta este religia adevărată, care trebuie urmată, căci ea este cea care va fi învingătoare în cele din urmă. Allah Preaînaltul a spus în cadrul dialogului dintre Profetul Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) și regele Babilonului, Nimrod, fiul lui Cuș:

„Oare nu l-ai văzut pe acela care s-a certat cu Avraam în legătură cu existența Domnului său, după ce Allah i-a dat stăpânirea? Și a zis Avraam: «Domnul meu este cel care dă viața și ia viața.» Și i-a răspuns el: «Și eu pot să dau viața și să iau viața!» Atunci a zis Avraam: «Allah face ca Soarele să vină de la Răsărit, deci fă-l tu să vină de la Apus!» Cel care nu credea a rămas descumpănit, căci Allah nu-i călăuzește pe cei nelegiuiți.»
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:258]

4. islamul interzice incriminarea, defăimarea, bătaia de joc, precum și orice formă de provocare sau contrarietate. Allah Preaînaltul spune:

„Și zi-le robilor Mei să spună ceea ce este mai frumos; căci Șeitan stârnește vrajbă între ei, iar Șeitan este un dușman învederat al omului!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:53]

5. islamul pledează pentru chemarea la islam folosind metode pline de dragoste, afabilitate și bunătate, care atrag inimile, și cuvinte atrăgătoare. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi oameni ai Scripturii, de ce vă contraziceți asupra lui Avraam, când Tora și Evanghelia nu au fost revelate decât după el? Voi nu aveți judecată?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:65]

6. islamul cere ca *da‘wah* (chemarea la islam) să fie blândă, folosind cuvinte frumoase, lipsite de asprime. Allah Preaînaltul le-a spus Profetului Musa (Moise, pacea fie asupra sa!) și fratelui său, Aaron, atunci când i-a trimis la Faraon pentru a îl invita la credință, care pretindea că deținea divinitatea și le cerea oamenilor să îl adore:

„Duceți-vă la Faraon, căci el a întrecut orice măsură! ~ Și spuneți-i lui vorbe blânde! Poate că el își va aduce aminte sau se va teme!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:43-44]

7. islamul cere ca, în momentul în care purtăm un dialog cu oponenții acestuia, să le aducem dovezi și argumente și să le

dăm posibilitatea de a-și prezenta punctul de vedere, după care să discutăm pe baza acestora. Allah Preaînaltul spune:

„Spune (o, Mohammed): «Ce credeți voi despre acelea pe care le chemați în locul lui Allah? Arătați-mi ce au creat ei pe Pământ! Sau au ei vreo parte (alături de Allah) la Ceruri? Aduceți-mi mie o carte de dinaintea acesteia (Coranul) sau vreo urmă de știință, dacă voi găsiți adevăr!»» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 46:4]

8. islamul le cere musulmanilor să poarte un dialog constructiv cu oponenții acestuia, care să aducă la un loc întreaga lume pe Calea Divină, evitând scindarea, dialog care să implice afecțiune și iubirea binelui pentru ei. Allah Preaînaltul spune:

„Spune (o, Mohammed): «O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-(le): «Mărturisiți (cel puțin) că noi suntem supuși (musulmani)!»» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:64]

9. islamul cere deschiderea largă a ușii către el pentru oricine dorește să îl îmbrățișeze și să se alătore adeptilor acestuia, fără a provoca durere, suferință sau dificultate, și fără a impune niciun fel de protocol sau ceremonii speciale desfășurate în locuri speciale, în fața unor anumite persoane, deoarece islamul este legătura directă dintre individ și Domnul său. De asemenea, nu există niciun fel de intermediar între persoană și Domnul său. Cel care decide să devină musulman rostește cuvinte ușor de pronunțat, dar sublime ca sens, având intenția de a fi musulman și a intra în islam, iar acestea sunt cele două mărturisiri de credință:

Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este Robul lui Allah.

Aceste cuvinte sunt, de fapt, cheia pentru a intra în islam, iar cel care le pronunță respinge toate celelalte religii în afară de islam,

căci toate celelalte credințe sunt opuse religiei islamice, și are aceleași drepturi și îndatoriri ca orice alt musulman.

10. nemusulmanul care acceptă islamul are toate păcatele precedente iertate. Allah Preaînaltul spune:

„Spune acelor care nu cred că, dacă se vor opri, li se va ierta ceea ce a trecut (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:38]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„(...) Islamul distruge (șterge, elimină) tot ceea ce a fost înainte de el.” (Ahmad și Muslim)

11. islamul permite ca persoana care abia a îmbrățișat această credință să fie răsplătită de Allah Preaînaltul pentru faptele sale bune pe care le-a făcut înainte de aceasta. Hakim ibn Hizam (Allah să fie mulțumit de el!) i-a spus Profetului Mohammed (ﷺ):

„«O, Mesager al lui Allah! Înainte de a îmbrățișa islamul, obișnuiam să fac fapte bune, precum oferirea de caritate, eliberarea sclavilor și păstrarea unor relații bune cu rudele și cunoștințele. Voi fi răsplătit pentru acestea?» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a răspuns: «Ai devenit musulman cu toate acele fapte bune (fără a pierde răsplata acestora).»” (Al-Bukhari)

12. islamul face ca adepții altor religii care îl îmbrățișează să primească o răsplată dublă pentru credința în Profetul lor (Pacea fie asupra sa!) și pentru credința în Mesajul lui Mohammed (ﷺ). Allah Preaînaltul spune:

„Acea cărora Noi le-am dat Cartea mai înainte de el (de Coran), aceia cred în el (acest verset face referire la oamenii Cărții - evreii și creștinii - care au îmbrățișat islamul); ~ Și când li se recită lor (Coranul), zic ei: «Noi credem în el. Acesta este Adevărul de la Domnul nostru. Și noi am fost supuși (lui Allah) înainte de (venirea) lui.»; ~Aceștia vor fi dăruiți cu răsplată de două ori, pentru că ei sunt statornici și pentru că ei resping fapta

rea prin fapta bună și fac milostenie din cele cu care i-am înzestrat.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 28:52-54]

Toleranța islamului cu privire la nemusulmani

Înainte de a discuta despre toleranța islamului cu privire la nemusulmani, vom menționa cuvintele orientalistului Louis Young:

„Există multe lucruri pe care Occidentul trebuie să le învețe de la civilizația islamică și, dintre acestea, este viziunea arabilor cu privire la toleranță.”²

În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la nemusulmani:

1. musulmanilor le sunt permise tranzacțiile financiare cu nemusulmanii, precum comerțul și parteneriatele, făcute în conformitate cu Legea islamică, fiind garantate drepturile și protejarea de orice fel de prejudiciu prin satisfacerea ambelor părți și cunoașterea obiectului contractual, motivul și prevederile acestuia. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„Profetul (ﷺ) a cumpărat niște alimente de la un evreu, dar nu a avut posibilitatea să plătească, așa că și-a lăsat armura drept gaj.” (Al-Bukhari)

Islamul nu a interzis acele tranzacții care conțin anumite prejudicii sau nedreptate, așa cum sunt camăta sau jocurile de noroc, doar cu nemusulmanii, ci ele sunt, de asemenea, interzise între musulmani. Allah Preaînaltul spune:

² Louis Young, *Arabii și Europa*, p. 10, citat după cartea *Ceea ce se spune despre islam*, p. 327

„O, voi cei care credeți, nu luați camătă înmulțită fără măsură. Și fiți cu frică de Allah, ca să izbândiți!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:130]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți! Vinul (și, prin analogie, toate băuturile alcoolice), jocul de noroc, pietrele ridicate (idolii) și săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândiți! ~ Doară Șeitan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc, și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la rugăciune (as-salāh). Oare nu vă veți opri voi (de la acestea)?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:90-91]

2. musulmanilor le este permis să-și efectueze rugăciunea într-un loc de cult al nemusulmanilor. Abu Musa (Allah să fie mulțumit de el!) a efectuat una dintre rugăciunile rituale într-o Biserică din Damasc, Biserica Nahya. Cu toate acestea, nu este recomandat ca un musulman să facă acest lucru, deoarece în aceste spații pot exista statui și imagini, fapt pentru care acest lucru este permis doar în cazul în care nu există un alt loc. (*Musnad* Ibn Abu Shaibah)

3. nemusulmanilor le este permis, dacă este nevoie de acest lucru sau dacă au un anumit interes, să intre în orice moschee, cu excepția Moscheii al-Haram din Mecca. Într-adevăr, Mesagerul lui Allah (ﷺ) obișnuia să primească delegațiile de nemusulmani în moscheea sa din Medina, cărora nu le interzicea intrarea în acest loc. De asemenea, el (ﷺ) l-a ținut pe Thumama ibn Athil (Allah să fie mulțumit de el!) ca prizonier în moscheea sa înainte ca acesta să devină musulman.

4. musulmanilor le este permis să îi viziteze pe nemusulmanii bolnavi și să se roage pentru însănătoșirea lor. Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că:

„Un băiat evreu obișnuia sa-l servească pe Profet (ﷺ). Într-o zi, băiatul s-a îmbolnăvit, iar Profetul (ﷺ) a mers să-l viziteze. El (ﷺ) s-a așezat aproape de capul lui și i-a spus:

„«Îmbrățișează islamul.» Băiatul s-a uitat la tatăl lui, care era, de asemenea, așezat lângă capul său. Tatăl său i-a zis: «Supune-te lui Abu al-Qasim (Profetul ﷺ).» Atunci băiatul a îmbrățișat islamul, iar Profetul (ﷺ) a ieșit spunând: «Slavă lui Allah, Care l-a salvat de Focul Iadului!»» (Al-Bukhari)

5. musulmanilor le este permis să își prezinte condoleanțele nemusulmanilor, dacă aceștia au pierdut pe cineva apropiat și, de asemenea, să le viziteze mormintele. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„I-am cerut permisiunea Domnului meu să cer iertare pentru ea (mama mea), dar aceasta nu mi s-a oferit; și i-am cerut permisiunea să vizitez mormântul ei, iar El mi-a acordat-o (permisiunea) (...)» (Muslim)

6. musulmanilor le este permis să le ofere caritate nemusulmanilor atât timp cât aceștia nu sunt belicoși și, de asemenea, să le ofere cadouri. Mujahid (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Familia lui ‘Abd Allah ibn ‘Amr (Allah să fie mulțumit de el!) a sacrificat o oaie și, atunci când el a sosit, a întrebat: «I-ați dat o parte din ea și vecinului nostru evreu? I-ați dat o parte din ea și vecinului nostru evreu? L-am auzit pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) spunând: „Îngerul Jibril a continuat să mă sfătuiască în ceea ce privește (tratarea) vecinilor (cu politețe și bunătațe), până când am crezut că îmi va porunci (de la Allah) să îi fac moștenitori.»»» (At-Tirmidhi)

Islamul merge chiar mai departe și permite oferirea *zakāt*-ului - care este un drept al nevoiașilor musulmani - celor care vor să cucerească inimile nemusulmanilor. Este permisă oferirea *zakāt*-ului acestora, dacă acest lucru este în interesul musulmanilor, pentru a evita un rău, sau dacă aceasta determină un nemusulman să îmbrățișeze islamul ori este protejată religia. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Milosteniile (din zakāt) sunt numai pentru săraci, pentru sărmani, pentru cei care ostenesc pentru ele, pentru cei ale căror inimi se adună (întru credință), pentru eliberarea robilor, pentru cei îndatorați greu, pentru Calea lui Allah și pentru călătorul aflat pe drum. (Aceasta este) Poruncă de la Allah, iar Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Hakīm (Preaînțelept).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:60]

‘Omar ibn ‘Abd al-‘Azīz (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Am fost informat că ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a văzut un bărbat care obișnuia să plătească jizyah cerșind la porțile musulmanilor. El i-a spus: «Nu am fost drepti față de tine. Când ai fost tânăr, am luat jizyah de la tine, iar acum te-am uitat?!» Apoi, el a cerut ca bărbatul să fie întreținut din trezoreria musulmană.” (Nasaburi în *Al-Kachf wa-l-Baian*)

7. unui musulman îi este permis să păstreze legăturile de rudenie cu rudele sale nemusulmane. Asma bint Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat:

„Mama mea a venit la mine în timpul vieții Mesagerului lui Allah (ﷺ), iar ea era politeistă. L-am întrebat pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) (cerând verdictul său): «Mama mea a venit să mă viziteze și își dorește să păstreze relațiile (de rudenie) cu mine. Ar trebui să mențin relații bune cu ea?» El (ﷺ) a răspuns: «Da, menține relații bune cu ea.»» (Al-Bukhari)

8. musulmanilor le este permis să mănânce din vasele nemusulmanilor și să poarte hainele acestora, atât timp cât ele nu sunt fabricate din materiale interzise, așa cum sunt vasele din aur sau argint, sau pielea porcilor sau a câinilor. Nu este permisă utilizarea acestora din urmă chiar dacă vasele sau hainele le aparțin musulmanilor, conform *hadith*-ului în care Abu Tha’labah al-Khushani (Allah să fie mulțumit de el!) a întrebat:

„«O, Mesager al lui Allah! Locuim într-un pământ condus de către oamenii Cărtii. Putem să mâncăm mâncarea din vasele lor?» El (ﷺ) a răspuns: «Dacă poți găsi alte vase mai bune decât

ale lor, nu mâncați în ale lor, dar dacă nu aveți altele mai bune decât ale lor, atunci spălați-le și mâncați în ele.»” (Al-Bukhari)

9. musulmanilor le este permisă căsătoria cu o femeie castă dintre oamenii Cărții, la fel cum le este permis să mănânce din hrana lor, atât timp cât aceasta este permisă. Allah Preaînaltul spune:

„«Astăzi vă sunt îngăduite vouă cele bune. Mâncarea celor cărora li s-a dăruit Scriptura vă este îngăduită și vouă, iar mâncarea voastră le este îngăduită și lor. (Vă sunt îngăduite) femeile virtuose, dreptcredincioase, dar și femeile virtuose ale acelor cărora le-a fost dăruită Scriptura înaintea voastră, dacă le dați zestrea, cu contracte de căsătorie, fără să preacurviți și fără să le luați de țiitoare.» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:5]

10. islamul acceptă contractele de căsătorie încheiate înainte de îmbrățișarea lui, așa cum a procedat Mesagerul lui Allah (ﷺ) cu nemusulmanii care au îmbrățișat credința. Spre exemplu, Ghailah ibn Salama ath-Thaqafi (Allah să fie mulțumit de el!), înainte de a îmbrățișa islamul, avea zece soții. Profetul Mohammed (ﷺ) i-a spus:

„(...) Alege patru dintre ele!” (Ibn Majah și Abu Dawud)

11. musulmanilor le este permis să mănânce din carnea animalelor permise care au fost sacrificate de către oamenii Cărții și asupra cărora s-a menționat Numele lui Allah Preaînaltul. El, Preaînaltul și Preaslăvitul, spune:

„Și nu mâncați din cel peste care nu s-a pomenit Numele lui Allah, căci aceasta este nelegiuire! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:121]

12. musulmanilor le este permis să le ofere nemusulmanilor adăpost și protecție. Allah Preaînaltul spune:

„Și dacă vreunul dintre idolatri te roagă să-i dai adăpost, dă-i lui adăpost, pentru ca el să audă vorbele lui Allah, apoi

ajută-l să ajungă la locul său de adăpost!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:6]

13. atunci când un nemusulman comite o crimă împotriva unui musulman, fapt care este pedepsit cu moartea într-o țară musulmană, se recomandă ca beneficiarilor sau tutorilor victimelor să li se ofere posibilitatea de a alege între a ierta, prețul sângelui și aplicarea pedepsei penale. Allah Preaînaltul spune:

„Și Noi am prescris, pentru ei, în ea: suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, nas pentru nas, ureche pentru ureche, dinte pentru dinte și rănila după legea talionului. Dacă, însă, cineva renunță la aceasta în semn de milostenie, (iertându-l pe vinovat) ea va fi ispășire pentru el (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:45]

14. musulmanilor li s-a poruncit să nu atace religia nemusulmanilor folosind injurii, insulte și denigrări. Allah Preaînaltul spune:

„Nu-i ocărăți pe aceia care sunt invocați afară de Allah, ca să nu-L ocărăscă ei pe Allah, întru dușmănie și nepricepere!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:108]

15. musulmanilor li s-a poruncit să respecte angajamentele pe care și le-au luat față de nemusulmani. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți! Țineți-vă cu statornicie învoielile! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:1]

Islamul a prescris respectarea angajamentelor cu nemusulmanii și a interzis înșelăciunea. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Și țineți legământul, căci cu privire la legământ veți fi întrebați!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:34]

16. musulmanilor le-a fost prescris ca averile, viețile și onoarea nemusulmanilor să fie respectate, fiindu-le interzise nedreptățirea, agresarea sau abuzarea lor, precum și încălcarea drepturilor lor. Allah Preaînaltul spune:

„Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia (necredincioșii) care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei dreپți (cei care se poartă cu dreptate).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 60:8]

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Fiți cu grijă! Dacă cineva îl nedreptățește pe cel care se află sub protecția unui legământ cu musulmanii, îl privează de drepturile sale, îl împovărează cu mai mult decât poate suporta sau ia ceva de la el fără consimțământul său, voi interveni pentru el (pentru cel nedreptățit) în Ziua Judecării.” (Abu Dawud)

De asemenea, el (ﷺ) a spus:

„Oricine ucide un mu’ahid (nemusulmanii care trăiesc sau intră într-o țară musulmană) nu va mirosi parfumul Paradisului, cu toate că parfumul lui se simte de la o distanță de patruzeci de ani (de călătorie).” (Al-Bukhari)

17. musulmanilor le este cerut să le asigure nemusulmanilor tributari protecție socială, atât timp cât aceștia se află în limitele teritoriale ale unui stat musulman, în conformitate cu ceea ce a făcut cel de al doilea calif al islamului, ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), atunci când a văzut un bărbat evreu bătrân cerșind de la oameni. După ce a întrebat despre acesta, despre care știa că este dintre tributari, ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: „Nu am fost dreپți față de tine. Când ai fost tânăr, am luat jiziyah de la tine, iar acum te-am uitat?!” Apoi, el (Allah să fie mulțumit de el!) l-a luat pe bătrân de mână, l-a dus la el acasă, unde l-a hrănit cu ceea ce a găsit, și i-a oferit îmbrăcăminte. După aceea, el (Allah să fie mulțumit de el!) i-a spus trezorerului musulman: „Privește la situația acestui om și la toți cei aflați într-o situație similară și oferă-le lor și familiei lor ceea ce le este suficient din trezoreria publică a musulmanilor, deoarece Allah spune: **«Milosteniile (din zakāh) sunt numai pentru săraci, pentru**

sărmani (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:60], iar săracii sunt musulmanii, iar sărmanii sunt oamenii Cărții.”³

18. islamul le cere musulmanilor să fie indulgenți cu dușmanii lor dintre oamenii Cărții atunci când aceștia se află sub conducerea lor, și aceasta cu scopul de a le câștiga inimile, îndreptându-le către islam, și pentru a le arăta că islamul este o religie a toleranței, a milei și a dragostei, iar nu o religie în care se caută orice oportunitate pentru torturare și încălcare a drepturilor. Allah Preaînaltul spune adresându-se Profetului Său (ﷺ):

„Apoi, din cauza încălcării legământului lor, i-am blestemat Noi și le-am împietrit inimile, căci ei au răstălmăcit cuvintele și au uitat o parte din ceea ce li s-a reamintit. Tu nu vei înceta să descoperi înșelătoria lor, afară de un mic număr dintre ei. Dar iartă-i pe ei și nu-i băga în seamă! Allah îi iubește pe cei care fac bine.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:13]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„Voit-au mulți din neamul Scripturii să vă facă din nou, după credința voastră, necredincioși, din pricina pizmei din sufletele lor, după ce li s-a arătat adevărul. Iertați și nu luați în seamă, până ce va veni Allah cu Porunca Sa, căci Allah este cu putere peste toate!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:109]

În plus, Allah Preaînaltul spune:

„ Spune acelor care cred să-i ierte pe aceia care nu nădăjduiesc în zilele lui Allah (nu se tem de puterea lui Allah și de pedeapsa Lui), în care El va răsplăti (fiecare) neam (de oameni) după cele pe care le-au agonisit!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 45:14]

19. islamul îi invită pe nemusulmani în cel mai bun mod cu putință și le deschide ușa speranței, amintindu-le că Allah Preaînaltul le va ierta păcatele și că ei nu trebuie să își piardă

³ *Al-Kharaj* de Abu Yusuf, p. 126

încrederea în Mila lui Allah și Iertarea Sa. Allah Preaînaltul spune:

„Spune acelor care nu cred că, dacă se vor opri (de la necredință și de la lupta împotriva Profetului), li se va ierta ceea ce a trecut (necredința și păcatele lor trecute), dar dacă se vor întoarce ei, (atunci vor fi pedepsiți), după pilda celor de dinainte (vor fi nimiciți de către Allah, așa cum au fost nimiciți și cei care s-au opus Profeților anteriori)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:38]

20. a dori binele altora este un semn al credinței, pentru că islamul este religia păcii și a iubirii. Profetul (ﷺ) a spus:

„O, Abu Hurairah, fii precaut și vei fi cel mai devotat dintre oameni în fața lui Allah! Fii mulțumit și vei fi cel mai recunoscător dintre oameni în fața lui Allah! Iubește pentru oameni ceea ce iubești pentru tine însuși și vei fi un (adevărat) credincios! Fii un vecin bun față de vecinii tăi și vei fi un (adevărat) musulman! Și râzi puțin, pentru că râsul mult ucide inima.” (Ibn Majah)

Toleranța islamului cu privire la actele de adorare

Toate actele de adorare în islam, atât cele obligatorii, cât și cele voluntare, sunt construite pe principiul toleranței și al ușurinței, aceasta fiind o trăsătură pe care Allah Preaînaltul i-a acordat-o islamului, astfel încât fiecare musulman să se poată bucura de actele de adorare, în conformitate cu capacitatea sa, și să nu fie lipsit de bucuria conversației intime cu Allah Preaînaltul și de sentimentul de pace și fericire care rezultă din practicarea acestora. Allah Preaînaltul spune:

„«Pe cei ce cred (în Allah, în Trimisul Său și în Cartea Lui) și ale căror inimi sunt liniștite (și devin smerite) întru pomenirea lui Allah», căci prin pomenirea lui Allah se liniștesc inimile.»
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 13:28]

De asemenea, nimănui nu îi sunt cerute lucruri dincolo de capacitatea umană. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Faceți faptele (bune) de care sunteți capabili (fără să vă suprasolicitați), deoarece Allah nu obosește niciodată (să ofere recompense), însă voi veți obosi (să faceți fapte bune) (...)” (Al-Bukhari)

Un alt aspect al toleranței islamului este faptul că toate obligațiile și actele de adorare din cadrul acestuia sunt în conformitate cu natura înăscută și cu capacitatea omului. Astfel, nimănui nu i se cere să facă mai mult decât îi permit abilitățile sale și nici ceva care să se opună naturii sale înăscute. Dimpotrivă, islamul nu îi permite unui musulman să îndeplinească o sarcină aflată dincolo de capacitățile sale, chiar dacă aceasta este legată de adorarea lui Allah Preaînaltul. Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a văzut un bărbat în vârstă susținut de către cei doi fii ai săi pentru a merge și a întrebat:

„«Ce se întâmplă cu el?» I-au răspuns: «O, Mesager al lui Allah, a jurat că va merge.» Profetul Mohammed (ﷺ) a spus: «Allah (Preaînaltul) nu are nevoie ca această persoană să se pedepsească pe sine. Spune-i să meargă călare.» Așa că i-a fost spus să meargă călare.» (At-Tirmidhi)

O altă dovadă a toleranței islamului în ceea ce privește actele de adorare este faptul că Allah Preaînaltul înregistrează pentru persoana care are o scuză precum boala sau călătoria etc., aceleași fapte pe care le îndeplinea atunci când era sănătoasă. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Atunci când un rob al lui Allah se îmbolnăvește sau se află în călătorie, acestuia îi sunt înregistrate aceleași fapte bune pe care obișnuia să le îndeplinească atunci când era sănătos sau se afla în casa lui.” (Al-Bukhari)

Mai mult decât atât, islamul a plasat toleranța în ceea ce privește actele de adorare printre lucrurile pe care un musulman trebuie să le pună în aplicare pentru a obține răsplata lui Allah Preaînaltul. Profetul (ﷺ) a spus:

„Cu adevărat, Allah iubește să facem lucrurile pe care le-a permis în același mod în care iubește să facem lucrurile pe care le-a poruncit.” (Ibn Hibban)

Printre lucrurile care dovedesc toleranța islamului în ceea ce privește actele de adorare se află faptul că poruncile acestuia, actele de adorare, precum și stâlpii obligatorii sunt ușurate sau chiar eliminate în anumite situații.

Toleranța islamului cu privire la purificare

Purificarea în islam este o obligație pentru validitatea multor acte de adorare. De exemplu, musulmanul are nevoie de apă pentru a se purifica înainte de cele cinci rugăciuni zilnice obligatorii sau pentru rugăciunile voluntare, precum și pentru a se purifica de impuritățile majore. Purificarea trebuie efectuată, de asemenea, pentru alte ocazii religioase, precum rugăciunea de vineri sau rugăciunea de la cele două sărbători. Lipsa de flexibilitate în ceea ce privește purificarea l-ar pune pe musulman în dificultate și ar conduce la anularea actelor de adorare efectuate de acesta. În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la purificare:

1. apa este considerată a fi pură atât timp cât nu și-a schimbat mirosul, culoarea sau gustul, astfel încât credinciosul să nu fie pus în dificultate. Profetul (ﷺ) a spus:

„(...) Cu adevărat, apa este pură și nimic nu o face impură.” (At-Tirmidhi)

2. apa rămasă de la animalele pure este considerată, de asemenea, a fi pură, iar musulmanului îi este permis să bea din ea și să o folosească pentru purificare. Kabshah bint Ka'b ibn Malik (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat că, odată, Abu Qatadah

(Allah să fie mulțumit de el!) a intrat în casa ei. Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„«I-am turnat niște apă pentru a face abluțiunea și o piscică a venit și a băut din ea, iar el a înclinat vasul pentru ca aceasta să bea.» Kabshah a adăugat: «El a observat felul în care îl priveam și m-a întreat: „Ești surprinsă, o, fiică a fratelui meu?” I-am răspuns: „Da.” El a spus: „Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus: «Acestea nu sunt impure, ci fac parte dintre animalele care trăiesc printre voi.»»»» (An-Nasa’i)

3. este permisă efectuarea abluțiunii uscate (*tayammum*) cu praf în locul abluțiunii cu apă atunci când aceasta este insuficientă sau utilizarea ei poate agrava o boală sau o rană, ori persoana se teme pentru sănătatea ei din cauza frigului intens sau a cantității mici de apă, care este insuficientă pentru a bea, sau pentru oricare alt motiv asemănător, iar aceasta este o ușurare de la Allah Preaînaltul. El Preaînaltul spune:

„(...) Dacă sunteți bolnavi, sau în călătorie, sau unul dintre voi vine de la locul unde și-a făcut nevoile, sau ați atins femeile și nu găsiți apă, atunci luați țărână măruntă și curată și ștergeți-vă fețele și mâinile voastre cu ea. Allah nu vrea să vă facă vouă greutăți, ci dorește să vă curățească și să desăvârșească Binefacerea Sa. Poate că voi veți fi mulțumitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:6]

4. musulmanului îi este permis să efectueze abluțiunea ștergându-se peste șosete, peste turban sau peste atelă, existând anumite condiții pentru a putea face aceasta, fără a fi nevoie să se dezbrace de acestea pentru a nu se pune într-o situație dificilă, văzându-se obligat să facă aceasta pentru a putea îndeplini abluțiunea și apoi să le îmbrace din nou, mai ales pe timp de frig intens:

Ja’far ibn ‘Amr Umayya Ad-Damri (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că tatăl său l-a văzut pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) făcând abluțiunea și ștergându-se peste șosete și turban. (An-Nasa’i)

De fapt, islamul îi critică pe cei care le fac oamenilor lucrurile dificile și îi pun în situații grele. Jabir (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Am plecat într-o călătorie, iar unul dintre noi s-a rănit la cap cu o piatră. Apoi, el a avut un vis umed. El i-a întrebat pe cei alături de care călătorea: «Considerați că pot beneficia de îngăduința de a efectua *tayammum*?» Ei i-au răspuns: «Nu credem că poți beneficia de această îngăduință, pentru că ai apă la dispoziție.» Omul a făcut baie și a murit. Când ne-am întors la Profet (ﷺ), i-a fost povestită această întâmplare. El (ﷺ) a spus: «L-au omorât! Fie ca Allah să-i omoare! Nu puteau să întrebe dacă nu știau? Ar fi fost suficient ca el să efectueze *tayammum*, să apese - sau să bandajeze - (naratorul Musa nu era sigur care dintre acestea două) rana cu o cârpă și să se șteargă peste ea, spălându-se pe restul corpului.»” (Abu Dawud)

5. pământul este considerat în principiu pur, iar musulmanul își poate îndeplini actele de adorare oriunde dorește pe suprafața acestuia, excepție făcând cimitirele și toaletele, atât timp cât nu există indicii clare că acesta este impur. Astfel, islamul nu impune ca rugăciunea să fie efectuată numai în locuri speciale, așa cum sunt capelele, sinagogile și bisericile, pentru ca musulmanii să nu fie puși într-o situație dificilă atunci când își practică religia. Profetul (ﷺ) a spus:

„(...) Pământul a fost făcut loc de rugăciune pentru mine (și pentru adepții mei) și ceva cu care poate fi efectuat *tayammum*. Așadar, oricare dintre adepții mei se poate ruga oriunde, atunci când a intrat timpul pentru rugăciune (...)” (Al-Bukhari)

6. atunci când există impurități pe suprafața pământului, acestea nu sunt greu de îndepărtat, iar pământul poate fi purificat cu ușurință. Acest lucru este bine ilustrat în relatarea lui Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus:

„Un beduin a urinat în moschee, iar oamenii s-au repezit să îl lovească. Mesagerul lui Allah (ﷺ) le-a poruncit să îl lase în pace și să toarne o găleată sau un vas mare (plin) de apă peste

locul unde urinase. Profetul (ﷺ) a spus apoi: «Ați fost trimiși pentru a face lucrurile ușoare (pentru oameni) și nu ați fost trimiși pentru a face lucrurile dificile pentru ei.»”(Al-Bukhari)

7. trebuie cunoscut, de asemenea, faptul că animalele permise pentru consum sunt considerate a fi pure, cu excepția cămилelor. Astfel, urina, sângele și excrementele acestora nu fac ca locul în care se află sau hainele pe care le ating să devină impure (excepție fiind cazul în care este foarte mult sânge). Jabir ibn Samura (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că un om l-a întrebat pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) dacă trebuie să efectueze abluțiunea după (ce a mâncat) carne de oaie. El (Mesagerul lui Allah - ﷺ) a răspuns:

„«Efectuează abluțiunea dacă dorești aceasta și, dacă nu, nu o efectua.» Omul a întrebat apoi: «Trebuie să efectuez abluțiunea după (ce am mâncat) carne de cămilă?» El (Mesagerul lui Allah - ﷺ) a răspuns: «Da, efectuează abluțiunea după (ce ai mâncat) carne de cămilă.» Omul a întrebat apoi: «Pot să mă rog în stâne?» El (Mesagerul lui Allah - ﷺ) a răspuns: «Da.» Apoi, omul a întrebat: «Pot să mă rog unde se întind cămилele?» El (Mesagerul lui Allah - ﷺ) a răspuns: «Nu.»” (Muslim)

Toleranța islamului cu privire la efectuarea rugăciunii (*as-salāh*)

Înțelepciunea din spatele rugăciunii este aceea că aceasta a fost stabilită pentru a reprezenta o legătură între credincios și Domnul său. În timpul rugăciunii, musulmanul poartă o discuție privată cu Domnul său, comunicând cu El și adresându-I suplicații. De asemenea, de fiecare dată când musulmanul se cufundă în plăcerile acestei vieți și flacăra credinței începe să se stingă în inima lui, muezinul face chemarea la rugăciune, iar flacăra se reaprinde și el rămâne în contact cu Domnul lui în orice moment datorită celor cinci rugăciuni zilnice. Bărbații trebuie să efectueze rugăciunile în moschee, în congregație, cu excepția cazului în care au motive valide pentru a nu face acest lucru. În plus, este o oportunitate pentru ca

musulmanii să se cunoască reciproc și să se intereseze unii de alții, întărind astfel legăturile de iubire și armonie dintre ei. Reuniunile din moschee pentru efectuarea rugăciunilor contribuie, de asemenea, la eradicarea diferențelor sociale, musulmanii stând în picioare în rânduri, unul lângă altul, cel mare și cel mic, cel bogat și cel sărac, nobilul și omul de rând. Toți devin egali în ceea ce privește supunerea lor față de Allah Preaînaltul, atunci când stau în picioare în fața Lui, orientați către aceeași direcție de rugăciune (*qiblah*) și efectuând aceleași mișcări. Rugăciunea este stâlpul cel mai important din islam, după mărturisirea de credință. Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Primul lucru despre care robul lui Allah va fi întrebat în Ziua Judecății va fi rugăciunea. Dacă ea este acceptată, toate faptele lui vor fi acceptate, dar dacă nu va fi acceptată, atunci niciuna dintre faptele sale nu va fi acceptată (...)” (Ahmad și Ibn Majah)

Rugăciunea trebuie efectuată de cinci ori pe zi, însă au fost prescrise unele facilități astfel încât musulmanul să își poată îndeplini această obligație fără a fi pus în dificultate. În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la rugăciune:

1. credinciosul poate efectua rugăciunea în conformitate cu abilitățile sale. Astfel, el trebuie să o efectueze în picioare, dacă poate face acest lucru. Dacă nu, o poate efectua așezat. Dacă nu poate nici așezat, atunci o poate efectua stând culcat pe o parte. Profetul (ﷺ) a spus:

„Roagă-te stând în picioare și, dacă nu poți, roagă-te așezat și dacă nici aceasta nu poți, atunci roagă-te stând culcat pe o parte.” (Al-Bukhari)

2. au fost prescrise diferite feluri de a efectua rugăciunea, atunci când musulmanul se teme pentru siguranța lui. Allah Preaînaltul spune:

„De vă temeți (de ceva), (rugăți-vă) mergând pe jos sau călare, iar când sunteți iarăși în siguranță, pomeniți-L pe Allah

(împliniți rugăciunile voastre în mod normal) așa cum El v-a învățat (...) [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:239]

3. atunci când o persoană se află în călătorie, rugăciunile alcătuite din patru *rak'āt* sunt scurtate la două *rak'āt*, putând fi combinate câte două rugăciuni și efectuate fie la ora primeia dintre ele, fie la ora celei de a doua, în funcție de necesitățile musulmanului. Ibn Umayya (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„I-am spus lui ‘Omar ibn al-Khattāb: «Allah spune: „Iar dacă purcedeți spre alt pământ, nu va fi un păcat pentru voi de veți scurta rugăciunea (*as-salāh*), dacă vă temeți că cei care nu cred vă vor pricinui vreun rău, căci necredincioșii vă sunt dușmani învederați.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:101], dar acum oamenii sunt în siguranță.» El mi-a spus: «Mie mi s-a părut la fel de ciudat cum ți se pare ție, așa că l-am întrebat pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) cu privire la aceasta, iar el (ﷺ) mi-a răspuns: „Este o caritate pe care Allah v-a oferit-o, așa că acceptați caritatea Sa.”»” (Muslim)

4. rugăciunile pot fi combinate și efectuate împreună. Această permisiune este acordată în caz de boală, frig intens, ploaie, precum și celui care are nevoie de ea, chiar dacă nu se află în călătorie. Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Mesagerul lui Allah (ﷺ) a efectuat rugăciunile *Dhuhr* și ‘*Asr* împreună deși nu se temea pentru viața lui și nici nu se afla în călătorie. (Abu Zubair a spus: «L-am întrebat pe Sa’id - unul dintre relatatori - de ce a făcut aceasta. El mi-a răspuns: „I-am pus lui Ibn ‘Abbas aceeași întrebare pe care mi-ai pus-o tu și mi-a răspuns că el [Nobilul Profet - ﷺ] nu a vrut ca nimeni din *Ummah* (comunitatea) să fie pus într-o dificultate [inutilă].”»” (Muslim)

5. timpul pentru efectuarea fiecărei rugăciuni este flexibil. Astfel, nu există nicio restricție în acest sens care să îl pună în dificultate pe musulman. Jarir ibn ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Jibril (Pacea fie asupra sa!) a venit la Profet (ﷺ) pe când Soarele se afla la zenit și i-a spus: «Ridică-te, o, Mohammed, și roagă-te *Dhuhr* când Soarele a trecut de zenit!» Apoi, a așteptat până când umbra omului era egală cu înălțimea lui. El (Pacea fie asupra sa!) a venit la el (Profet- ﷺ) pentru ‘*Asr* și i-a spus: «Ridică-te, o, Mohammed, și roagă-te ‘*Asr*!» Apoi, a așteptat până la apus, după care a venit la el (ﷺ) și i-a spus: «Ridică-te, o, Mohammed, și roagă-te *Maghrib*!» El (ﷺ) s-a ridicat și s-a rugat după ce Soarele a apus. Apoi a așteptat până când amurgul a dispărut, după care a venit la el (ﷺ) și i-a spus: «Ridică-te, o, Mohammed, și roagă-te ‘*Isha*!» El (ﷺ) s-a ridicat și s-a rugat. Apoi a venit la el (ﷺ) când se crăpa de ziuă și i-a spus: «Ridică-te, o, Mohammed, și roagă-te!» El (ﷺ) s-a ridicat și s-a rugat *Subh*. Apoi a venit la el (ﷺ) în ziua următoare, pe când umbra omului era egală cu înălțimea lui și i-a spus: «Ridică-te, o, Mohammed, și roagă-te!» El (ﷺ) s-a ridicat și s-a rugat *Dhuhr*. Apoi Jibril (Pacea fie asupra sa!) a venit la el (ﷺ) pe când umbra omului era egală cu de două ori înălțimea lui și i-a spus: «Ridică-te, o, Mohammed, și roagă-te!» El (ﷺ) s-a ridicat și s-a rugat ‘*Asr*. Apoi a venit la el (ﷺ) pentru *Maghrib* când Soarele se afla la apus, în exact același moment ca în ziua precedentă, și i-a spus: «Ridică-te, o, Mohammed, și roagă-te!» El (ﷺ) s-a ridicat și s-a rugat *Maghrib*. Apoi a venit la el (ﷺ) pentru ‘*Isha* pe când trecuse prima treime din noapte și i-a spus: «Ridică-te și roagă-te!» El (ﷺ) s-a ridicat și s-a rugat ‘*Isha*. Apoi a venit la el (ﷺ) pentru *Subh* pe când era lumină afară (chiar înainte să răsară Soarele) și i-a spus: «Ridică-te și roagă-te!» El (ﷺ) s-a ridicat și s-a rugat *Subh*. Apoi el (Pacea fie asupra sa!) a spus: «Timpul pentru fiecare rugăciune se află între acestea două (limite).»” (An-Nasa’i)

6. atunci când musulmanul omite sau adaugă o parte din rugăciune, din uitare sau din neatenție, el nu trebuie să repete întreaga rugăciune, ci doar să efectueze prosternarea de uitare, care reprezintă o ușurare pentru el, o provocare împotriva lui Șeytan, care face tot posibilul pentru a corupe actele de adorare ale musulmanului, și o satisfacție pentru Cel Preamilostiv. Abu

Sa'id al-Khudri (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Când unul dintre voi are îndoieli cu privire la rugăciunea sa și nu știe cât s-a rugat, dacă trei sau patru (unități de rugăciune - *rak'āt*), trebuie să își alunge îndoiala și să își bazeze rugăciunea pe ceea ce este sigur, iar apoi să efectueze două prosternări înainte de *taslim* (salutul de la sfârșitul rugăciunii). Dacă s-a rugat cinci *rak'āt*, rugăciunea îi va fi acceptată, iar dacă s-a rugat exact patru (*rak'āt*), ele vor fi o umilire pentru Șeytan.” (Muslim)

7. dacă musulmanul nu știe sigur unde se află *qiblah* și nu găsește pe nimeni care să îl poată orienta, el își poate urma intuiția, îndreptându-se spre orice direcție pe care el o consideră a fi *qiblah*. Allah Preaînaltul spune:

„Ale lui Allah sunt răsăritul și apusul și oriîncotro vă veți întoarce, acolo este Fața lui Allah, căci Allah este *Wāsi'* (Infinit, Atotcuprinzător, Cel Care-și este de ajuns), *'Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:115]

8. este interzis ca un *imam* să prelungească rugăciunea atunci când aceasta este efectuată în congregație. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Dacă vreunul dintre voi conduce oamenii în rugăciune, ar trebui să o scurteze, deoarece există printre ei oameni slăbiți, bolnavi și vârstnici; iar dacă vreunul dintre voi se roagă singur, poate prelungi (rugăciunea) atât cât dorește.” (At-Tirmidhi)

Toleranța islamului cu privire la caritatea anuală obligatorie (*az-zakāh*)

Înțelepciunea din spatele *zakāt*-ului este aceea că acesta a fost instituit pentru a eradica sărăcia și a pune capăt pericolelor care decurg din aceasta, precum furtul, crima sau molestarea, restabilind

spiritul solidarității între musulmani, în timp ce sunt asigurate nevoile celor săraci și nevoiași, care sunt scutiți de umilința de a cerși. În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la caritatea anuală obligatorie:

1. *zakāt*-ul nu trebuie luat dintre lucrurile cele mai valoroase pe care musulmanul le deține. În următorul *hadith* relatat de Mu'adh (Allah să fie mulțumit de el!), se spune:

„Nu le luați cele mai valoroase lucruri drept *zakāh*.” (Al-Bukhari)

2. în primul rând, proporția din bunuri care trebuie să fie luată drept *zakāh* este foarte mică în comparație cu totalul lor, iar, în al doilea rând, aceasta este obligatorie doar pentru bunurile care se află în posesia celui care plătește *zakāt-ul* timp de un an lunar întreg. ‘Ali ibn Abu Talib (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (ﷺ) a spus:

„(...) Nu aveți obligația să plătiți nimic - pentru aur - până când ajungeți la douăzeci de dinari. Dacă aveți douăzeci de dinari și trece un an peste ei, trebuie să plătiți jumătate de dinar (...) Nu se plătește *zakāh* pentru un bun până când nu împlinește un an în posesia voastră.” (Abu Dawud)

3. atunci când este colectat *zakāt-ul*, se are în vedere efortul depus în obținerea bunurilor. Astfel, este prescrisă plata unei a zecea părți din culturile irigate cu apă de ploaie, fără efort, și jumătate din această proporție pentru culturile udate prin irigare și alte metode care presupun eforturi. Profetul (ﷺ) a spus în acest sens:

„Pentru un teren irigat cu apă de ploaie sau din canale naturale, ori dacă terenul este umed datorită faptului că se află în apropierea unui canal de apă, este obligatorie plata unui *ushr* (o zecime) (drept *zakāh*); iar pentru terenul irigat dintr-o fântână este obligatorie plata unei jumătăți de *ushr* (drept *zakāh*).” (Al-Bukhari)

4. cel care se află în imposibilitatea de a achita *zakāt-ul* din cauza sărăciei sau a obligațiilor pe care le are, așa cum sunt

datoriile, este scutit de plata acestuia. Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Nu se dă caritate decât din surplusul averii.” (Ahmad)

Mai mult decât atât, cei săraci au dreptul la o parte din *zakāh*. Allah Preaînaltul spune:

„Milosteniile (din *zakāh*) sunt numai pentru săraci, pentru sărmani, pentru cei care ostenesc pentru ele, pentru cei ale căror inimi se adună (întru credință) (noii convertiți la islam a căror credință nu este încă suficient de puternică), pentru eliberarea robilor, pentru cei îndatorați greu, pentru Calea lui Allah și pentru călătorul aflat pe drum (cu condiția ca scopul călătoriei să nu fie săvârșirea unui păcat). (Aceasta este) poruncă de la Allah, iar Allah este *Al-‘Alīm* (Atoatecunoscătorul, Omniscientul), *Al-Hakīm* (Preaînțeleptul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:60]

5. *zakāt*-ul reprezintă un câștig pentru cel care îl plătește și nu o pierdere. Astfel, el se grăbește să îl achite. Allah Preaînaltul spune:

„Ia din bunurile lor (o, Mohammed) milostenie, prin care să-i curățești și să-i binecuvântezi și roagă-te pentru ei, căci rugile aduc tihnă pentru ei. Iar Allah este *Samī‘* (Cel care aude totul), *‘Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:103]

Toleranța islamului cu privire la post (as-siyam)

Înțelepciunea din spatele postului este aceea că acesta a fost instituit pentru ca musulmanul să conștientizeze nevoile fraților săi săraci și nevoiași, să le respecte drepturile și să se intereseze de starea și nevoile lor, arătând bunăvoință și bunătate față de ei. În același timp, postul reprezintă o formă de *jihad* dus împotriva dorințelor și pasiunilor, iar sufletul musulmanului se ridică și se îndepărtează de

cuvintele obscene și faptele rele. În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la post:

1. în timpul anului, postul este obligatoriu pentru o singură lună, în conformitate cu Spusele lui Allah Preaînaltul. În Nobilul Coran găsim:

„(Aceste zile sunt) luna Ramadan (luna a 9-a a calendarului musulman), în care a fost trimis Coranul, drept călăuză pentru oameni, dovezi limpezi pentru drumul cel drept și Îndreptar (*Al-Furqan* - unul din numele Coranului, pentru că el ajută la deosebirea a ceea ce este îngăduit de ceea ce este oprit, a adevărului de neadevăr etc.). Și oricare dintre voi care este prezent în această lună, să o țină ca Post, iar cel care este bolnav ori în călătorie (să postească) un număr (egal) de alte zile. Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea și să împliniți acest număr (de zile de post) și să-L preamăriți pe Allah, pentru că vă călăuzește pe Calea cea bună. Poate că veți fi mulțumitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:185]

2. durata de post este bine delimitată, iar astfel musulmanul nu este pus în dificultate, neștiind când începe și când se termină aceasta. În plus, nu este permisă prelungirea sau prescurtarea acesteia, postul durând dinainte de răsărit și până la apusul Soarelui. Allah Preaînaltul spune:

„Vi s-a îngăduit în noaptea postului împreunarea cu femeile voastre; ele vă sunt veșmânt vouă, iar voi le sunteți veșmânt lor (pavază împotriva păcatului). Allah știa că voi vă vicleniți (în sensul că întrețineți relații cu soțiile voastre în vreme ce acest lucru nu era acceptat la începutul islamului nici în timpul nopții). Apoi El a primit căința voastră și v-a iertat. Acum împreunați-vă cu ele și căutați să împliniți ceea ce v-a prescris Allah! Mâncați și beți până când puteți să deosebiți firul alb de firul negru (până ce se distinge lumina zilei de întunericul nopții), la revărsatul zorilor! Apoi țineți postul până noaptea și nu vă împreunați cu ele, în timp ce stați retrași în moschei! Acestea sunt hotarele (cele interzise de Allah) lui Allah și nu vă apropiați

de ele. Astfel arată Allah semnele sale oamenilor. Poate că ei vor fi cu frică!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:187]

3. este interzis ca o persoană să postească în mod continuu, atât pe timpul zilei, cât și pe timpul nopții, din cauza durerii și a disconfortului pe care îl presupune acest lucru pentru suflet, care este obligat să facă un efort ce nu i-a fost prescris. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Nu postiți în mod continuu (fără a rupe postul la apus sau fără a mânca pâină la următorul apus).” (Al-Bukhari)

4. răsplata pentru cel care postește este enormă și nelimitată, în comparație cu această faptă care este simplă și ușor de îndeplinit. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Allah Preaînaltul spune: «Toate faptele fiilor lui Adam (oamenii) sunt pentru ei înșiși, în afară de post, care este pentru Mine, și Eu îi voi răsplăti pentru acesta.» Postul este un scut. Dacă unul dintre voi postește, nu trebuie să folosească un limbaj indecent și nu trebuie să ridice vocea la nervi, iar dacă cineva îl jignește sau caută ceartă, trebuie să spună: «Postesc!» (Jur) pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul lui Mohammed, mirosul care vine din gura celui care postește este mai bun în Fața lui Allah decât parfumul de mosc. Cel care postește are parte de două momente de fericire: atunci când își întrerupe postul și atunci când Îl va întâlni pe Domnul său Atotputernic și Sublim.”

(Ahmad, Muslim și An-Nasa’i)

5. celui bolnav și celui care se află în călătorie le este permis să își întrerupă postul, însă vor trebui să recupereze zilele pierdute atunci când vor putea face acest lucru. Allah Preaînaltul spune:

„(...) iar cel care este bolnav ori în călătorie (să postească) un număr (egal) de alte zile. Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea și să împliniți acest număr (de zile de post) și să-L preamăriți pe Allah, pentru că vă călăuzește pe Calea cea bună. Poate că veți fi mulțumitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:185]

Allah Preaînaltul ne-a interzis să le impunem sufletelor noastre mai mult decât pot suporta, chiar și atunci când vine vorba despre actele de adorare. Jabir ibn ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că, în timpul unei călătorii, Mesagerul lui Allah (ﷺ) a văzut un bărbat în jurul căruia se adunaseră o mulțime de oameni pentru a-i ține umbră. El (ﷺ) a întrebat:

„«Cu se întâmplă cu el?» I-au răspuns: «Postește.» Atunci, Profetul (ﷺ) a spus: «Nu este evlavie să postești în timp ce călătorești.»» (Muslim)

6. dacă o femeie însărcinată sau care alăptează se teme că postul ar putea să îi facă rău ei sau copilului ei, ea poate întrerupe postul, însă va trebui să recupereze zilele pierdute atunci când va putea face acest lucru. Același lucru este valabil pentru persoanele în vârstă, pentru care postul poate presupune un efort prea mare, ele trebuind să hrănească un nevoiaș pentru fiecare zi pierdută de post. Allah Preaînaltul spune:

„Allah nu impune niciunui suflet decât ceea ce este în putința lui (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:286]

7. postul celui care mănâncă sau bea din uitare sau pentru că a fost forțat să facă acest lucru rămâne valabil, conform cuvintelor Profetului Mohammed (ﷺ), care a spus:

„Cel care uită că postește și, drept urmare, bea sau mănâncă, să ducă postul său la bun sfârșit, pentru că Allah l-a hrănit și i-a dat să bea.” (Al-Bukhari)

Toleranța islamului cu privire la pelerinaj (al-hajj)

Printre scopurile nobile ale *hajj*-ului se află proclamarea Unicității lui Allah Preaînaltul și celebrarea pomenirii Sale. În timpul *hajj*-ului, peregrinul repetă următoarele cuvinte:

„Labbaik Allāhumma Labbaik. Labbaika la-Sharika Laka labbaik. Inna al-Ḥamda wan-ni‘mata Laka wa-l-Mulk. La sharika Lak.”

(Aici sunt, o, Allah, în slujba Ta, aici sunt. Aici sunt, în slujba Ta! Tu nu ai niciun partener. Toată slava și adorarea Ție Ți se cuvin! A Ta este Stăpânirea, Tu ești Cel fără egal și nu ai parteneri!)

Aceasta însemnând: „O, Allah, am venit în acest loc răspunzând chemării Tale și în căutarea mulțumirii Tale, recunoscând Unicitatea Ta și faptul că numai Tu ai dreptul de a fi adorat și nimeni și nimic altceva.”

Nu există nicio diferență între nobil și omul de rând, alb și negru, arab și nearab; cu toții sunt egali în fața lui Allah Cel Atotputernic și nu există nicio diferență între ei, cu excepția pietății (*taqwa*). *Hajj*-ul este un eveniment care confirmă fraternitatea dintre musulmani și unificarea tuturor speranțelor și sentimentelor lor. În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la pelerinaj:

1. *hajj*-ul este obligatoriu doar o singură dată în viață, din cauza faptului că acesta presupune multe eforturi și dificultăți. Acest fapt reprezintă o dovadă a autenticității Mesajului Profetului (ﷺ), pentru că, dacă *hajj*-ul ar fi fost obligatoriu pe fiecare an, Mecca nu ar fi putut primi numărul impresionant de musulmani în același timp. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„«O, oameni! *Hajj*-ul (pelerinajul la Casa lui Allah) a fost făcut obligatoriu pentru voi, deci îndepliniți *Hajj*-ul.» Un bărbat a întrebat: «O, Mesager al lui Allah, trebuie să facem acest lucru în fiecare an?» Profetul Mohammed (ﷺ) a rămas tăcut, iar bărbatul a repetat întrebarea de trei ori. Atunci, el (ﷺ) a spus: «Dacă aș spune că da, atunci acest lucru ar deveni cu siguranță obligatoriu pentru voi și nu ați putea să îl îndepliniți.» Apoi a spus: «Nu mă întrebați cu privire la lucruri în legătură cu care nu v-am poruncit nimic, pentru că oamenii dinaintea voastră au fost distruși din cauza întrebărilor lor frecvente și a dezacordului cu Profetii lor. Astfel, atunci când vă poruncesc să faceți un

lucru, faceți-l atât cât puteți, iar atunci când vă interzic să faceți un lucru, evitați-l.” (Muslim)

2. în ciuda faptului că este un stâlp al islamului, *hajj*-ul nu este obligatoriu pentru cei care nu sunt capabili din punct de vedere fizic sau financiar să îl îndeplinească. De asemenea, cel care suferă de o boală care nu are nicio speranță de vindecare și îl împiedică de la îndeplinirea *hajj*-ului, cu toate că are posibilitățile financiare pentru a-l realiza, poate trimite pe altcineva în locul lui. În același fel, cel care este sărac și nu are venituri suficiente pentru a satisface nevoile sale și pe ale celor de care este responsabil este scutit de efectuarea *hajj*-ului. Allah Preaînaltul spune în acest sens:

„În ea (în această Casă, prin care se are în vedere *Ka'bah*) sunt semne limpezi, (printre care) locul unde a stat Avraam (piatra pe care a stat în picioare Avraam, pentru a completa părțile superioare ale zidurilor sale), iar acela care intră în ea este în siguranță. Este o datorie a oamenilor față de Allah (să împlinescă) Pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele pentru aceasta. Cât despre aceia care tăgăduiesc (refuză să împlinescă), Allah nu are nevoie de aceste lumi (Allah nu are nevoie de făpturi, ci numai ele au nevoie de El).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:97]

3. musulmanului îi este dată libertatea de a alege între trei tipuri de *hajj*, în funcție de timpul și resursele sale financiare.

4. au fost prescrise ispășiri pentru eventualele încălcări ale interdicțiilor specifice *hajj*-ului și pentru a completa lipsurile și deficiențele acestuia. Allah Preaînaltul spune:

„Îndepliniți Pelerinajul și ‘*Umrah* pentru Allah! Dacă sunteți împiedicați (în împlinirea lor), aduceți ca ofrandă (dintre ovine, bovine și cămile) ceea ce puteți! Și nu vă tundeți capetele voastre înainte ca ofranda să ajungă la locul său de înjunghiere! Acela dintre voi care este bolnav sau are o durere la cap (și trebuie să se tundă) trebuie să se răscumpere printr-un post sau printr-o pomană sau printr-o jertfă. Dacă v-ați regăsit liniștea (piedica a trecut), cine vrea să se bucure după ‘*Umrah* până la Pelerinaj trebuie să aducă o jertfă pe care o poate face ușor. Cel

care nu are mijloace trebuie să postească trei zile în Pelerinaj și încă șapte, după ce v-ați întors, așadar, zece cu toate. Aceasta este prescris pentru cel a cărui familie nu este în împrejurimile Moscheii Al-Haram (Moscheea cea oprită sau cea sacră – moscheea din Mecca, numită „oprită” pentru că în curtea ei sunt interzise lupta, vânatul, tăierea pomilor și a ierbii). Și fiți cu frică de Allah și să știți că Allah este aspru în pedeapsă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:196]

5. dacă se teme că un obstacol l-ar putea împiedica să completeze ritualurile, pelerinul are permisiunea de a formula o condiție. Astfel, dacă îl împiedică ceva, el nu are nimic de ispășit. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„Mesagerul lui Allah (ﷺ) a intrat la Duba bint Az-Zubair și a întrebat-o: «Dorești să efectuezi hajj-ul?» Ea i-a răspuns: «(Jur) pe Allah, nu mă simt bine.» El (ﷺ) i-a spus: «Intenționează să efectuezi hajj-ul și formulează o condiție spunând: „O, Allah, îmi voi termina *ihram*-ul acolo unde Tu mă vei opri.”»” (Al-Bukhari)

6. îndeplinirea hajj-ului aduce iertarea tuturor păcatelor anterioare ale pelerinului. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Cel care efectuează pelerinajul la această Casă, fără a întreține relații intime (cu soția lui) și fără a comite păcate (în acest timp), se va întoarce acasă fără niciun păcat, întocmai așa cum era în ziua în care mama lui l-a născut.” (Al-Bukhari)

Toleranța islamului cu privire la femei

Femeile ocupă un loc unic în cadrul islamului, care le garantează drepturile, le onorează și face din respectul față de ele un

semn al unei personalități sănătoase și echilibrate. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel mai bun dintre credincioși în ceea ce privește credința lui este acela care are cel mai bun comportament, iar cei mai buni dintre voi sunt cei care sunt cei mai buni cu soțiile lor.”
(At-Tirmidhi)

De asemenea, islamul i-a dat prioritate femeii în ceea ce privește dreptul la bunătate și bunăvoință. Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Tratați-le pe femei în cel mai bun mod cu putință (...)”
(Muslim)

În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la femei:

1. femeia are dreptul la zestre atunci când se căsătorește.
Allah Preaînaltul spune:

„Și oferiți femeilor zestrea (*mahr, care este, de fapt, darul pe care mirele îl face miresei și care este negociat între cele două părți*) de bună-voie, iar dacă ele se lipsesc - nesilite - de ceva, atunci voi cheltuiți-o după cum doriți, cu plăcere! (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:4]

2. în caz de divorț, femeia are dreptul la zestrea ei, chiar dacă divorțul s-a produs înainte de consumarea căsătoriei. Allah Preaînaltul spune:

„Însă dacă divorțați de ele înainte de a le atinge (*se are în vedere actul sexual*), dar după ce le-ați hotărât dota, atunci ele au dreptul la jumătate din ce ați statornicit, cu excepția situației în care ele se lipsesc (*de aceasta*) sau acela în mâinile căruia se află contractul de căsătorie renunță. Iar renunțarea este mai aproape de pietate. Și nu uitați că Allah este Cel Care Vede bine ceea ce faceți!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:237]

3. în caz de divorț, soțului nu îi este permis să o dea afară din casă pe soția lui, acest lucru facilitând o eventuală împăcare.
Allah Preaînaltul spune:

„O, Profetule! Atunci când voi (cei credincioși) divorțați de soții (ale voastre) divorțați-le (la începutul perioadei) de ‘iddah (perioada de așteptare prescrisă pentru femeie, care începe în momentul în care soțul anunță divorțul cu voce tare; cu condiția ca femeia să nu se afle în perioada menstruală în momentul în care se face anunțul și ca soțul să nu fi avut nicio relație intimă cu aceasta de la ultima perioadă menstruală a ei, astfel încât să fie siguri că ea nu este însărcinată) și socotiți cu exactitate (perioada de) ‘iddah (deoarece în această perioadă soțul poate anula divorțul și aduce femeia înapoi, în căsătorie; mai mult decât atât, în această perioadă de așteptare, soția nu se poate căsători cu un alt bărbat). Și temeți-vă de Allah, Domnul vostru (o, musulmani)! Și nu le alungați din casele lor (în timpul perioadei de ‘iddah, soția are dreptul de a sta în casa soțului său, iar el nu o poate alunga din casă) și nici ele să nu plece (în timpul perioadei de ‘iddah), cu excepția cazului în care ele sunt vinovate de o faptă indecentă dovedită (o relație sexuală interzisă). Și acestea sunt limitele (Legile) stabilite de Allah și cel care încalcă limitele stabilite de Allah este cu adevărat nedrept față de sine însuși. Tu (cel care divorțezi de soția ta) nu știi (ce s-ar putea întâmpla), s-ar putea ca Allah să facă să se întâmple după aceea (după divorț) un lucru (pe care tu nu îl poți anticipa, cum este, spre exemplu, regretul tău sau o nouă dorință față de soția ta).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:1]

4. bărbatul trebuie să satisfacă toate nevoile soției sale și să îi acorde toate drepturile după divorț, arătând bunăvoință față de ea și evitând să îi provoace neplăceri în perioada de așteptare. Allah Preaînaltul spune:

„Găzduiți-le pe ele (femeile divorțate, în timpul perioadei lor de ‘iddah) acolo unde locuiți voi, după mijloacele voastre (sunteți obligați să cheltuiți pentru ele în funcție de capacitatea voastră) și să nu le faceți niciun rău (să nu le necăjiți), astfel încât să le faceți să trăiască strâmtorate (și să se vadă obligate să plece din casele voastre). Și dacă ele sunt însărcinate, atunci cheltuiți pentru ele până ce nasc. Și dacă (după ce nasc) îi alăptează ele pe copiii voștri, atunci dați-le lor simbria lor și sfătuiți-vă unul pe celălalt cu bunăvoință (și cu dreptate). Însă, dacă întâmpinați voi greutăți

(adică nu sunteți de acord cu ele și vă certați, ca, spre exemplu, dacă mama refuză să alăpteze nou-născutul sau cere o sumă de bani nejustificată pentru a face acest lucru), atunci îl va alăpta pe el (pe copil) altă femeie.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:6]

5. în cazul unui divorț, femeia are dreptul la custodia copiilor, dacă dorește acest lucru. Allah Preaînaltul spune:

„Mamele (divorțate) îi alăptează pe copiii lor doi ani încheiați, pentru cei care voiesc să se împlinescă timpul alăptării. Iar tatălui îi revine datoria de a le asigura întreținerea și îmbrăcăminte după cuviință, căci nici unui suflet nu i se impune decât atât cât îi stă în putință. Nici mama nu poate fi păgubită în ceea ce-l privește pe copilul ei, nici tatăl în ceea ce-l privește pe copilul lui. Asemenea și pentru moștenitor (moștenitorul tatălui, aici cu sensul de tutore, epitrop). Dacă amândoi (părinții) se învoiesc la întărcare, după ce se sfătuiesc, nu vor avea păcat. Iar dacă voiți să luați doică pentru copiii voștri, nu veți avea nici un păcat, dacă plătiți ceea ce aveți de dat, după cuviință. Și să fiți cu frică de Allah și să știți că Allah este Cel Care Vede ceea ce faceți!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:233]

6. femeia are dreptul la întreținere atât atunci când este căsătorită, cât și în perioada de așteptare și, de asemenea, după finalizarea acesteia, dacă este divorțată și are copii. Allah Preaînaltul spune:

„Cel care este înstărit să cheltuiască (pentru soția de care a divorțat și pentru copilul său) după mijloacele sale, iar cel a cărui înzestrare este limitată să cheltuiască din ceea ce i-a dat Allah. Allah nu împovărează nicio persoană cu mai mult decât El i-a dat. Și Allah va face să vină după greutate ușurarea.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:7]

7. femeia a primit dreptul legal la moștenire, după ce fusese privată de acesta. Allah Preaînaltul spune:

„Bărbaților le revine o parte din ceea ce au lăsat în urmă părinții și rudele; asemenea le revine și femeilor o parte din ceea ce au lăsat în urmă părinții și rudele, de va fi puțin ori mult; o parte anumită (*li se cuvine*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:7]

8. femeia este scutită de anumite atribuții și obligații atunci când se află la menstruație sau în perioada postnatală. Astfel, în aceste perioade, ea nu trebuie să îndeplinească rugăciunile și nici să le recupereze mai târziu. În ceea ce privește postul, femeia va trebui să recupereze zilele pierdute atunci când va putea face acest lucru, din respect față de situația și statutul său. Mu’adha (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„Am întrebat-o pe ‘Aishah: «Care este motivul pentru care o femeie aflată la menstruație trebuie să recupereze zilele de post (pe care le-a pierdut în timpul menstruației), însă nu trebuie să recupereze și rugăciunile?» ‘Aishah m-a întrebat: «Ești *haruriya* (kharigită - kharigismul a fost prima sectă care s-a desprins din islam)?» I-am răspuns: «Nu, vreau doar să știu.» Ea a spus: «Atunci când am trecut prin perioada menstruală ni s-a cerut să recuperăm zilele de post pierdute, însă nu ni s-a cerut să recuperăm și rugăciunile pierdute.»” (Muslim)

De asemenea, dacă este în perioada menstruației, femeia care se află în pelerinaj a fost scutită de efectuarea *Tawāf*-ului de Adio (*Tawāf al-Wadā’*) în jurul *Ka’bei*. Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Oamenilor le-a fost poruncit (de către Profetul Mohammed ﷺ) să efectueze *Tawāf* în jurul *Ka’bei* ca fiind ultimul pas al pelerinajului, însă femeile aflate la menstruație au fost scutite de acesta.” (Convenit)

9. soțul și soția se pot bucura unul de celălalt în perioada menstruației și pot face orice doresc, cu excepția actului sexual în sine. Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că, atunci când soțiile lor se aflau în perioada menstruației, evreii nu mâncau și nici nu dormeau în același loc cu ele. Companionii (Allah să fie mulțumit

de ei!) l-au întrebat pe Profet (ﷺ) cu privire la acest lucru, iar Allah Preaînaltul a revelat următorul verset:

„Te întreabă despre (împreunarea) cu femeile în timpul menstruației. Spune: «Acesta este un rău. Așadar, stați departe de femei în timpul menstruației și nu vă apropiați de ele până nu se vor curăți (este vorba de interzicerea relațiilor sexuale în această perioadă)! Iar dacă sunt curate (este vorba de sfârșitul menstruației urmat de baia rituală - ghusl), puteți veni la ele (puteți întreține relații sexuale cu ele), așa cum v-a poruncit Allah (adică numai prin vagin), căci Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se curățesc.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus: **„Faceți orice, cu excepția contactului sexual.”** (Muslim)

10. femeia nu este obligată să ia parte la luptă în caz de război. S-a relatat că ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) l-a întrebat pe Trimisul lui Allah (ﷺ):

„«O, Mesager al lui Allah, este femeia obligată să ia parte la *jihad*?» El (ﷺ) a răspuns: «Da, ele au obligația de a lua parte la un *jihad* în care nu se dă nicio luptă: *hajj* și ‘*umrah*.» (Ibn Majah)

11. femeia nu este obligată să muncească sau să participe la cheltuielile casei.

Toleranța islamului cu privire la tranzacțiile financiare

Banii sunt foarte importanți în viața oamenilor, iar, din acest motiv, tranzacțiile financiare încheiate între ei pot include fraude, nedreptăți și încălcări ale drepturilor altora, acordându-se prioritate intereselor personale, indiferent de consecințe și de răul

provocat celelalte părți. Astfel, există o nevoie stringentă de toleranță și despovărare între oameni. În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la tranzacțiile financiare:

1. credinciosul trebuie să fie indulgent atunci când vinde sau cumpără ceva. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Fie ca Allah să aibă milă de omul care este indulgent atunci când vinde, atunci când cumpără și atunci când cere să i se returneze un împrumut.” (Al-Bukhari)

2. islamul îi îndeamnă pe oameni să le acorde răgaz celor care nu își pot plăti datoriile la timpul stabilit sau să le ierte datoriile, a doua variantă fiind cea mai bună opțiune în fața lui Allah Preaînaltul. În Nobilul Coran găsim:

„Aceluia care este strâmtorat să i se dea păsuire până îi va fi ușor, iar să faceți milostenie e și mai bine pentru voi, dacă știți (dacă debitorul este în jenă financiară, creditorul trebuie să îl aștepte până când va dispune de banii necesari, dar și mai potrivit este să-l scutească de restituirea datoriei)! [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:280]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Cel care acordă un răgaz (pentru returnarea împrumutului) celui aflat în dificultate, va avea, pentru fiecare zi, (o răsplată egală cu aceea primită pentru) un act de caritate. Cel care acordă un răgaz după ce plata (pentru returnarea împrumutului) devine scadentă, va avea, pentru fiecare zi, (o răsplată egală cu aceea primită pentru) un act de caritate egal (cu suma împrumutată).” (Ibn Majah)

3. islamul îi îndeamnă pe oameni să arate toleranță în chestiunile economice. Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Unul dintre oamenii care au trăit înaintea voastră va fi chemat pentru a fi judecat și nu îi va fi găsită nicio faptă bună în registrul său cu excepția faptului că era bogat, iar, atunci când încheia tranzacții financiare, le porunca oamenilor săi să arate

îngăduință față de cei aflați în situații dificile. Datorită acestui fapt, Allah Preainaltul și Preamărețul va spune: «Noi (pluralul regal, Allah se referă la El însuși) avem mai mult drept la acest Atribut (generozitatea), așa că arătați îngăduință față de el (treceți-i cu vederea greșelile).»” (Muslim)

4. islamul îi îndeamnă pe oameni să își înapoieze datoriile în cel mai bun mod cu putință. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că un om a venit la Profet (ﷺ) și i-a cerut să îi înapoieze datoria într-un mod foarte aspru. Companionii Profetului (Allah să fie mulțumit de ei!) s-au repezit să îl lovească, însă Profetul (ﷺ) le-a spus:

„«Lăsați-l, deoarece creditorul are dreptul să vorbească (aspru)!» Apoi, el (ﷺ) a adăugat: «Dați-i o cămilă de aceeași vârstă (cu cea datorată)!» Ei au spus: «Nu avem decât o cămilă mai bătrână decât cea pe care el o cere.» Profetul (ﷺ) a spus: «Dați-i-o, deoarece cel mai bun dintre voi este cel care își plătește datoria în cel mai bun mod cu putință.»” (Al-Bukhari)

5. islamul îi îndeamnă pe oameni să anuleze o tranzacție dacă una dintre părți se răzgândește. Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Oricui ajunge la o înțelegere cu un musulman, anulând o tranzacție, Allah îi va ierta păcatele în Ziua Judecării.” (Ibn Hibban)

6. islamul a stabilit dreptul la opțiuni într-o tranzacție. Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Vânzătorul și cumpărătorul pot anula o tranzacție atât timp cât nu s-au despărțit încă. Dacă amândoi au spus adevărul, descriind defectele și calitățile (bunurilor), atunci ei vor fi binecuvântați în acea tranzacție, iar dacă au ascuns anumite lucruri sau au mințit, binecuvântarea tranzacției lor se va pierde.” (Al-Bukhari)

7. o altă dovadă a toleranței islamului cu privire la tranzacțiile financiare este sistemul de succesiune care împarte moștenirea (după plata datoriilor celui decedat și îndeplinirea

dorințelor exprimate de acesta în testament) între succesorii persoanei decedate care au dreptul la aceasta, bărbați și femei, indiferent dacă este vorba despre o sumă mică sau mare. Aceasta este o împărțire echitabilă și satisfăcătoare, după cum dau mărturie toți oamenii raționali, care este făcută în funcție de gradul de rudenie cu decedatul și de avantajele pe care i le poate aduce acestuia. Astfel, nimeni nu are dreptul de a împărți moștenirea după cum dorește. Printre beneficiile acestui sistem este faptul că averile, indiferent dacă sunt mari sau mici, sunt împărțite între mai multe persoane și, astfel, devine aproape imposibil ca majoritatea bogățiilor să rămână în mâinile unui grup restrâns de oameni. Într-adevăr, Nobilul Coran a specificat partea de moștenire care li se cuvine copiilor, mamei, tatălui, soțiilor și fraților celui decedat. Allah Cel Atotputernic spune:

„Allah vă poruncește în privința (moștenirii) copiilor voștri: un fiu are (o parte) cu partea a două fiice. Dacă sunt fete, mai mult decât două, primesc ele două treimi din ceea ce a lăsat (defunctul). Dacă este una singură, capătă ea jumătate. Cât despre părinții lui, primește fiecare dintre ei a șasea parte din ceea ce a lăsat (defunctul), dacă el are un copil. Dacă însă nu are copil și-l moștenesc părinții lui, atunci mama sa are dreptul la o treime (restul revenind tatălui), iar dacă el are frați, atunci mama lui primește a șasea parte, după testament (partea de moștenire care nu depășește o treime și care poate fi recomandată de către testator pentru a fi dăruită altor persoane în afara moștenitorilor legali) și plata datoriilor. Voi nu știți dacă părinții voștri sau fiii voștri vă sunt mai folositori. (Aceasta este) o poruncă de la Allah, căci Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Hakīm (Preaînțelept) (Partea fiului este egală cu partea a două fiice, numai în cazul moștenirii. În cazul în care tatăl este în viață, fiica are aceleași drepturi cu fiul. Această diferențiere derivă din faptul că bărbatul are obligații financiare pe care femeia nu le are. Această dispoziție se justifică prin mai multe rațiuni. În primul rând, femeia este întreținută de tatăl său, de frate etc., apoi de soțul său, de fii etc., în ceea ce privește locuința, hrana, îmbrăcămintea etc. În al doilea rând, ea primește la căsătorie zestrea - mahr -, asupra căreia nu au nici un drept soțul, tatăl sau alte rude ale ei. În al treilea rând, ea nu are nici un fel de obligații financiare, în comparație cu

bărbatul. Cu toate astea, ea are dreptul la moștenire de la tatăl ei, de la fiii ei și de la alte rude.)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:11]

Allah Preaînaltul a menționat multe alte detalii cu privire la acest subiect de-a lungul Nobilului Coran care nu fac obiectul acestei cărți, dar care pot fi găsite în literatura de specialitate, pentru cei care doresc să știe mai multe.

8. islamul îi îndeamnă pe oameni să le ofere ceva și celor care sunt prezenți atunci când se împarte moștenirea. Allah Preaînaltul spune:

„Dacă la împărțire sunt de față rude apropiate, orfani și sărmani, oferiți-le lor (ceva) din ea (din moștenire) și spuneți-le lor vorbe cuviincioase!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:8]

9. islamul a instituit, de asemenea, testamentul. Astfel, musulmanul poate decide în timpul vieții sale cum se va împărți averea după moartea sa, asigurându-și astfel o caritate continuă. Cu toate acestea, islamul stipulează că moștenirea lăsată pentru caritate nu poate depăși o treime din totalul averii. Sa’d ibn Abu Waqqas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Profetul Mohammed (ﷺ) a venit să mă viziteze în Mecca pe când eram bolnav. I-am spus: «Am avere. O pot lăsa pe toată pentru Cauza lui Allah?» El (ﷺ) mi-a răspuns: «Nu.» Am întrebat apoi: «Jumătate?» El (ﷺ) mi-a răspuns: «Nu.» Am întrebat apoi: «O treime?» El (ﷺ) mi-a răspuns: «O treime (este bine), deși este încă prea mult. Este mai bine să îi lași pe moștenitorii tăi bogați, decât să îi lași săraci, cerșind de la alții. Vei primi o răsplată pentru orice cheltuiești, chiar și pentru dumicatul pe care îl pui în gura soției tale. Cu toate acestea, fie ca Allah să te însănătoșească, astfel încât unii oameni (musulmanii) să aibă parte de beneficii din partea ta și alții (necredincioșii) să aibă parte de necazuri din partea ta!»” (Al-Bukhari)

Printre condițiile testamentului este aceea că beneficiarii lui nu trebuie să fie persoanele care au deja dreptul la o parte din moștenire pentru ca, astfel, testamentul să nu fie în detrimentul celorlalți moștenitori, provocând astfel certuri și ură între ei. Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Allah i-a dat fiecărei persoane care are drepturi drepturile sale și nu trebuie făcut testament pentru un moștenitor.” (Ibn Majah)

Toleranța islamului cu privire la aplicarea pedepselor

Islamul, asemeni altor religii, a prescris un sistem de sancțiuni (sancțiuni penale și preventive) a cărui punere în aplicare asigură pacea și siguranța societății, combate criminalitatea și răspândirea acesteia, împiedică vărsarea de sânge, protejează onoarea și bunurile oamenilor, îi oprește pe infractori și îi protejează pe oameni de agresiunile reciproce. Aceste sancțiuni împiedică apariția infracțiunilor sau micșorează numărul lor. Astfel, putem observa că islamul stabilește o pedeapsă direct proporțională cu gravitatea infracțiunii comise.

De exemplu, pentru crimă, a fost prescris talionul. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți, v-a fost prescris talionul (pedepsirea criminalului cu ceva identic crimei lui) pentru cei uciși (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:178]

Cu toate acestea, familia celui ucis poate alege să îl ierte pe criminal. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Însă celui care i-a iertat fratelui său ceva, i se arată bunăvoință (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:178]

Pentru furt, islamul prevede tăierea mâinii drept pedeapsă. Allah Preaînaltul spune:

„Cât despre hoț și hoață, tăiați-le lor mâinile (*de la încheietura pumnului*), ca răsplată pentru ceea ce au dobândit (*prin furt*) și ca pedeapsă de la Allah (fiind hotărâtă de Allah, pedeapsa pentru furt nu poate fi anulată prin iertarea dată de victima furtului), căci Allah este ‘Azīz (*Invincibil, Atotputernic*), Hakīm (*Preaînțelept*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:38]

Dacă hoțul știe că mâna îi va fi tăiată dacă va fi prins, el va fi descurajat și se va abține de la a comite această infracțiune, bunurile oamenilor fiind astfel protejate.

În ceea ce privește pedeapsa pentru comiterea de adulter, Allah Preaînaltul spune:

„Pe cea care preacurvește și pe cel care preacurvește biciuiți-i pe fiecare cu câte o sută de lovituri (*dar aceste lovituri nu trebuie să aibă ca rezultat fisurarea oaselor sau provocarea de răni*) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:2]

Această pedeapsă are drept scop evitarea amestecării descendenței, evitând ca averea să fie moștenită de cei care nu au dreptul la aceasta.

Aceeași pedeapsă a fost prescrisă pentru defăimarea și acuzațiile false. Allah Preaînaltul spune:

„Pe aceia care defăimează femei cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuiți-i cu optzeci de lovituri (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:4]

Pentru alte infracțiuni, islamul a prescris sancțiuni corespunzătoare în funcție de pericolul pe care acestea le presupun pentru societate. Astfel, Legea a stabilit o regulă generală care permite evaluarea sancțiunilor. Allah Preaînaltul spune:

„Răsplata pentru un rău este un rău deopotrivă cu el (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:40]

Allah Preaînaltul spune, de asemenea:

„Dacă pedepsiți, atunci pedepsiți cu ceea ce voi ați fost pedepsiți (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:126]

Pentru aplicarea pedepsei, trebuie îndeplinite câteva condiții:

1. o dovadă a toleranței islamului cu privire la aplicarea pedepselor este faptul că aceasta nu este considerată a fi un lucru absolut necesar, fiind lăsată deschisă ușa iertării și a acceptării unei compensări. Allah Preaînaltul spune:

„Răsplata pentru un rău este un rău deopotrivă cu el (*prin aplicarea legii talionului*). Însă răsplata aceluia care iartă și care caută împăcare (*se împacă cu dușmanul său, iertându-l*) se află la Allah. El nu-i iubește pe cei nelegiuți!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:40]

2. în ceea ce privește pedepsele pentru încălcarea drepturilor lui Allah Preaînaltul, acestea nu sunt aplicate atât timp cât individul nu comite păcatul în mod deschis și acesta nu ajunge la urechile autorităților. În acest caz, problema rămâne între individ și Domnul său. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Toate păcatele adepților mei vor fi iertate cu excepția celor comise de *mujahirin* (cei care comit un păcat în mod deschis sau care își dezvăluie păcatele în fața oamenilor). Un exemplu al unei astfel de dezvăluiri este cel al unei persoane care comite un păcat în timpul nopții și care, în ciuda faptului că Allah îl ascunde de oameni, aceasta vine dimineața și spune: «O, cutare și cutare, ieri am făcut cutare și cutare (faptă rea).» Ea spune aceasta deși a petrecut toată noaptea ascuns de Domnul său (nimeni nu a știut de păcatul lui), revelând în dimineața următoare ceea ce Allah a ascuns.” (Al-Bukhari)

Prin aplicarea acestor sancțiuni și penalități, islamul caută protejarea drepturilor oamenilor, asigurarea siguranței și a liniștii în cadrul societății, precum și descurajarea oricui ar putea avea intenția

de a-și pune în pericol siguranța și stabilitatea. Astfel, dacă un criminal știe că va fi ucis pentru crima lui, hoțul știe că îi va fi tăiată mâna, iar adulterul și calomniatorul știu că vor fi biciuiți, ei se vor abține de la a comite asemenea infracțiuni pentru a evita asemenea pedepse. Allah Preaînaltul spune:

„Și aveți în talion (pavăză pentru) viață (talionul îi descurajează pe cei ce sunt ispitiți să cuteze la crimă, salvând prin aceasta viața oamenilor), o, cei dăruiți cu mite, și poate că o să vă feriți (de săvârșirea de crime).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:179]

Cineva ar putea spune că sancțiunile prescrise de islam pentru anumite infracțiuni sunt mult prea severe. În acest caz, răspunsul este că ființele umane au fost dotate cu intelect pentru a recunoaște infracțiunile și prejudiciile evidente pe care acestea le aduc societății, fiind absolut necesară combaterea și evitarea lor prin intermediul sancțiunilor. Diferența se află în natura sancțiunii. Îi invităm pe toți oamenii să reflecte și să se întrebe: care sunt sancțiunile capabile să pună capăt infracțiunilor sau măcar să micșoreze numărul lor, cele prescrise de islam, sau cele create și legiferate de om, care nu fac decât să intensifice răspândirea lor? Mai mult decât atât, prin intermediul acestor sancțiuni umane, infractorul poate fi salvat, iar victima condamnată. Cu adevărat, membrul corupt trebuie să fie amputat, astfel încât restul corpului să fie salvat.

Toleranța islamului cu privire la prizonierii de război

Conflictele și războaiele cauzate de divergențele în ceea ce privește rasa și religia, de dorințele de expansiune și influență, precum și de interesele economice, fac parte din natura societăților umane. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Și dacă Allah nu i-ar ține pe oameni în frâu, unul prin altul (aluzie la necesitatea existenței unui echilibru între diversele puteri pe Pământ), Pământul ar fi stricat. Dar Allah este Darnic cu toate lumile.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:251]

Cu toate acestea, războiul în islam este în primul rând umanitar. Allah Preaînaltul spune:

„Și nu fiți ca aceia care au ieșit din casele lor mândri, pentru a fi văzuți de oameni și pentru ca să îi abată (pe aceștia) de la Calea lui Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:47]

În islam, războaiele sunt purtate pentru respingerea agresiunii și apărarea celor asupriți. Allah Preaînaltul spune:

„Și ce este cu voi de nu luptați pentru Cauza lui Allah, și pentru bărbații, femeile sau copiii slabi care spun: «Doamne! Scoate-ne pe noi din cetatea asta cu neam nelegiuit și dă-ne nouă din partea Ta un ocrotitor și dă-ne nouă din partea Ta un ajutor!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:75]

Din moment ce războiul în islam este umanitar, este absolut necesar ca acesta să se caracterizeze prin toleranță și despovărare. Printre manifestările toleranței din cadrul războiului, se află următoarele:

1. islamul nu este o religie a terorismului, a agresiunii sau a opresiunii, după cum este descris de dușmanii săi, pe care îi preocupă numărul mare de adepți pe care îi are și care crește pe zi ce trece. Cum ar putea fi adevărate acuzațiile lor, dacă Allah Preaînaltul a interzis agresiunea? El Preaînaltul spune:

„Luptați pe Calea lui Allah cu cei care luptă împotriva voastră. Și nu încălcați Legea căci Allah nu îi iubește pe cei care încalcă Legea.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:190]

2. islamul le poruncește adepților săi ca, în caz de război, dacă inamicii lor înclină către împăcare, ei să facă același lucru, acest lucru dovedind faptul că aceasta nu este o religie care iubește vărsarea de sânge. Allah Preaînaltul spune:

„Iar dacă ei vor înclina către împăcare, înclină și tu către ea. Și încrede-te în Allah, căci El este *As-Samī‘* (Cel Care aude toate), *Al-‘Alīm* (Atoatecunoscătorul, Omniscientul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:61]

3. islamul interzice lupta împotriva necombatantilor.

4. în islam, există anumite reguli și condiții care trebuie îndeplinite pe timp de război, pentru ca acesta să nu își piardă umanitatea. Astfel, este permisă lupta numai împotriva celor care participă în mod activ la război, fiind interzisă uciderea persoanelor în vârstă, a copiilor, a femeilor, a celor bolnavi sau a răniților, a celor care îi îngrijesc pe răniți și a celor care se dedică actelor de adorare. În același fel, sunt interzise lovitura de grație dată celor răniți, mutilarea cadavrelor, uciderea animalelor, distrugerea caselor, poluarea apelor din puțuri și urmărirea celor care fug de pe câmpul de luptă.

Acestea au fost poruncile pe care Profetul Mohammed (ﷺ) și califii care l-au urmat (Allah să fie mulțumit de ei!) le-au dat comandanților armatelor lor. Politica de toleranță a islamului pe timp de război a fost perfect ilustrată de cuvintele Trimisului lui Allah (ﷺ) din momentul în care a cucerit Mecca, ai cărei locuitori l-au expulzat și nedreptățit, ucigându-i pe companionii săi și complotând pentru a-l ucide și pe el (ﷺ). Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) Cel care va intra în casa lui Abu Sufyan se va afla în siguranță, cel care va lăsa armele se va afla în siguranță, cel care va încuia ușa lui se va afla în siguranță (...).” (Muslim)

Califii care l-au urmat pe Profet (ﷺ) au adoptat aceeași politică de toleranță pe timp de război. Primul calif al Trimisului lui Allah (ﷺ), Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), le-a spus comandanților săi, înainte de a-i trimite în expediție:

„Vă poruncesc să îndepliniți zece lucruri. Învățați-le pe de rost! Nu trădați încrederea acordată! Nu furați din prada de război și nu încălcați tratatele! Nu mutilați cadavrele și nu ucideți femeile! Nu ucideți copiii și bătrânii! Nu dezrădăcinați sau ardeți palmierii! Nu doborâți un pom fructifer și nu

sacrificați oile, vacile sau cămilele, cu excepția cazului în care ele vă sunt necesare pentru consum. Veți intra în contact cu persoane retrase în mănăstiri, pe acelea lăsați-le, precum și ceea ce ele adoră!” (At-Tabari, vol. 3)

5. drepturile omului, inclusiv cele ale prizonierilor de război, trebuie să fie respectate. Astfel, este interzis ca aceștia să fie torturați, umiliți, speriați sau lăsați să moară de sete și de foame, ci trebuie tratați cu bunătate. Allah Preaînaltul spune:

„Și ei dau hrană, în ciuda (nevoii și) dragostei lor pentru ea (sau: „de dragul Lui”) celor sărmani, orfanilor și captivilor (de război), ~ (Spunând:) «Noi vă hrănim pe voi doar de dragul lui Allah. Nu vrem nici răsplată și nici mulțumiri de la voi!»”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 76:8-9]

Adeptii islamului s-au grăbit să pună în aplicare aceste porunci cu privire la prizonierii de război. Abu ‘Azīz ibn ‘Umair, fratele lui Mus‘ab ibn ‘Umair, a spus:

„Când am fost luat prizonier în bătălia de la Badr, Profetul (ﷺ) a spus: «Comportați-vă bine cu prizonierii!» Eu eram un prizonier al grupului ansarilor. Dacă în momentul prânzului și al cinei ei mâncau curmale, mie mi se dădea să mănânc grâu, pentru că așa le-a poruncit Mesagerul lui Allah (ﷺ).” (At-Tabarani, vol. 1, p. 250, *hadith* nr. 409)

6. islamul îndeamnă, de asemenea, la eliberarea prizonierilor în schimbul unei răscumpărări sau fără, ori în schimbul unor prizonieri musulmani, în funcție de interesul general. Allah Preaînaltul spune:

„Atunci când îi întâlniți (în luptă) pe aceia care nu cred, loviți gâturile lor, iar când îi slăbiți pe ei, legați-i strașnic în lanțuri (pe cei care nu-i ucideți, luați-i captivi când îi învingeți)! Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârșește. Astfel, iar de ar voi Allah, El s-ar răzbuna pe ei. Însă El vă încearcă pe unii prin alții (pentru a-i cunoaște pe cei care luptă și sunt statornici și a-i răsplăti și pentru a-i pedepsi pe necredincioși). Iar acelora care sunt uciși pe calea lui Allah

(martirilor) El nu le va lăsa faptele lor să fie în deșert.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 47:4]

7. musulmanii sunt sfătuiți să îi trateze pe nemusulmanii din locurile cucerite în cel mai bun mod cu putință. Profetul Mohammed (ﷺ) i-a sfătuit pe companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!):

„Veți cuceri în curând Egiptul, unde *al-qirat* este menționat în mod frecvent. Astfel, atunci când îl cuceriți, tratați-i pe locuitorii lui cu bunătate (...)” (Muslim)

Este interzisă încălcarea onoarei popoarelor cucerite, jefuirea averilor lor, umilirea, distrugerea caselor lor sau căutarea răzbunării împotriva lor, ci se caută reformarea lor, poruncind binele și interzicând răul, și stabilirea dreptății. Musulmanii au urmat poruncile Profetului (ﷺ) după moartea sa, iar cea mai bună dovadă în acest sens este pactul de securitate pe care ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) l-a oferit poporului din Ierusalim, după cucerirea acestuia. Acesta spune:

„În numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul), Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul). Iată ce îi oferă robul lui Allah, ‘Omar ibn al-Khattāb, conducătorul credincioșilor, poporului din Ierusalim în ceea ce privește securitatea: viețile lor, averile, bisericile și crucile lor se vor afla în siguranță (...) Ei nu vor fi obligați să își abandoneze religia și nimeni nu va fi prejudiciat (...)”

A mai fost vreodată istoria martoră la o asemenea noblețe, dreptate și toleranță a unui cuceritor față de poporul cucerit, și aceasta în ciuda faptului că el (Allah să fie mulțumit de el!) avea puterea de a impune orice și-ar fi dorit? Însă aceasta era o chestiune de dreptate și toleranță, fapt care arată că războiul în islam este plin de umanitate și nu de ambiții lumești.

Toleranța islamului cu privire la iertarea păcatelor

Fiii lui Adam comit numeroase greșeli și păcate de-a lungul vieții lor, fie față de Domnul lor, fie față de semenii lor. Acest lucru a fost precizat de către Profetul Mohammed (ﷺ), care a spus:

„Toți fiii lui Adam comit păcate, însă cei mai buni dintre păcătoși sunt cei care se căiesc.” (At-Tirmidhi și Ibn Majah)

Aceste păcate comise de fiii lui Adam sunt cauzate de un război vechi și de amenințările făcute de Șeitan, care a promis să îi seducă. Allah Preaînaltul spune următoarele cu privire la amenințarea lui Șeitan la adresa fiilor lui Adam:

„A zis (Iblis): «Domnul meu, pentru că m-ai dus în rătăcire, le voi împodobi lor (lucrurile de) pe Pământ și-i voi duce pe ei toți în rătăcire.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 15:39]

În cele ce urmează, vom da câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la iertarea păcatelor:

1. Allah Cel Atotputernic iartă toate păcatele unei persoane, indiferent de câte ori le repetă, atât timp cât aceasta se căiește, deoarece comiterea de păcate face parte din natura fiilor lui Adam. Astfel, toate păcatele pot fi șterse și iertate atât timp cât individul continuă să caute iertarea Domnului său. Abu Said al-Khudri (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Iblis a spus: «Domnul meu, voi continua să îi ispitesc pe fiii lui Adam atât timp cât sufletele lor se vor afla în corpurile lor.» Allah Cel Atotputernic și Preamăreț i-a răspuns: «Eu voi continua să îi iert atât timp cât Îmi vor cere acest lucru (ori de câte ori Îmi vor cere iertare).»” (Ahmad)

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus, de asemenea:

„(Jur) pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu, dacă nu ați comite păcate, Allah v-ar înlocui cu oameni care păcătuiesc și care apoi caută Iertarea lui Allah, iar Allah i-ar ierta.” (Ahmad și Muslim)

2. Allah Preaînaltul a lăsat deschisă ușa iertării în orice moment și în orice situație. El Preaînaltul spune:

„Dar pe acela care se căiește în urma fărădelegilor lui și se îndreaptă, Allah îl va ierta, căci Allah este *Ghafūr* (Atoateiertător), *Rahīm* (Preamilostiv).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:39]

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Allah Preaînaltul va continua să întindă Mâna Sa noaptea, astfel încât cei care au păcătuit în timpul zilei să se poată căi, și va continua să întindă Mâna Sa ziua, astfel încât cei care au păcătuit în timpul nopții să se poată căi, până când Soarele va răsări de la Vest.” (Muslim)

Există foarte puține cazuri în care ușa căinței este închisă. Allah Preaînaltul spune:

„Însă Allah primește doar căința acelor care săvârșesc răul întru neștiință, dar se căiesc de îndată. Pe aceia Allah îi iartă, căci Allah este ‘*Alīm* (Atoatecunoscător, Omniscient), *Hakīm* (Preaînțelept). ~ Însă iertarea nu este pentru aceia care săvârșesc fapte rele până în clipa când moartea se ivește la unul dintre ei și atunci strigă «M-am căit acum!» și nici pentru aceia care mor necredincioși (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:17-18]

Ușa căinței este deschisă pentru toți robii, cu excepția a două cazuri, în conformitate cu Trimisul lui Allah (ﷺ), care a spus:

„Allah Cel Atotputernic și Preamăreț acceptă căința robului său atât timp cât sufletul său nu ajunge în gât (atunci când se află pe moarte).” (At-Tirmidhi)

„Allah îl va ierta pe cel care se căiește înainte ca Soarele să apună de la Vest.” (Muslim)

3. căința este o chestiune între rob și Domnul său, fără intermediari, dificultăți sau piedici. Este suficient ca robul să ridice mâinile către Domnul său, recunoscându-și păcatele și cerându-I iertare. Allah Preaînaltul spune:

„Acela care săvârșește un rău sau este nedrept cu sine însuși iar apoi se roagă lui Allah de iertare, acela Îl va afla pe Allah *Ghafūr* (Atoateiertător), *Rahīm* (Prea Îndurător).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:110]

4. faptele rele ale celor care se căiesc pentru ele în mod sincer, regretând faptul că le-au comis și având intenția de a nu le repeta, vor fi transformate în fapte bune. Allah Preaînaltul spune:

„Și aceia care nu cheamă un alt dumnezeu împreună cu Allah (*nu-I fac lui Allah nici un asociat*) și nu ucid sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept, și aceia care nu preacurvesc - căci acela care face aceasta va afla pedeapsa (*cei care săvârșesc aceste lucruri urâte vor avea parte în Viața de Apoi de pedeapsă pentru ele*) ~ Și va fi îndoit chinul lui în Ziua Învierii și în veci va rămâne în ea disprețuit - ~ Afară de acela care se căiește, crede și săvârșește fapte bune; acestora le va schimba Allah faptele rele cu fapte bune, căci Allah este *Ghafūr* (Atoateiertător), *Rahīm* (Prea Îndurător) (*cu cei care se căiesc, cred și săvârșesc fapte bune*).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:68-70]

Legea islamică face apel la rațiunea păcătosului, ținând cont de caracterul său instabil, și îi deschide ușa către căință pentru ca acesta să se elibereze de păcate. Nimeni nu trebuie să dispare în privința iertării lui Allah Preaînaltul, indiferent de numărul și de gravitatea păcatelor sale. Allah Preaînaltul spune:

„Spune: «O, voi robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră (*ați săvârșit păcate împotriva voastră înșivă, prin exagerările voastre*), nu deznădăjduiți în privința îndurării lui Allah (*în privința iertării Sale*)!» Allah iartă toate păcatele (*celor care se căiesc și cred, afară de politeism*). El este *Al-Ghafūr* (Atoateiertătorul), *Ar-Rahīm* (Prea Îndurătorul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:53]

Toate acestea sunt valabile atunci când este comis un păcat față de Allah Preaînaltul. În ceea ce privește păcatele comise față de altă persoană, este esențială returnarea drepturilor ei și cererea iertării pentru răul care i-a fost cauzat.

5. în islam, intențiile bune sunt răsplătite chiar dacă nu sunt urmate de punerea lor în aplicare. De asemenea, dacă musulmanul are intenția de a face o faptă bună, însă nu reușește să o ducă la capăt, îi va fi scrisă o faptă bună. Mai mult decât atât, dacă musulmanul are intenția de a face o faptă rea, însă nu o face în cele din urmă, din teamă față de pedeapsa lui Allah, El Preaînaltul poruncește să îi fie scrisă o faptă bună drept răsplată pentru că a hotărât să abandoneze acea faptă rea din teamă față de El. Profetul Mohammed (ﷺ) a relatat că Allah Preaînaltul spune:

„Dacă robul Meu intenționează să facă o faptă rea (o, ingeri), nu o scrieți decât dacă o face. Dacă o face, scrieți-o așa cum este, însă dacă se abține de la a o face de dragul Meu, atunci scrieți-i o faptă bună (în registrul său). (Pe de altă parte) dacă intenționează să facă o faptă bună, însă nu o face, scrieți-i o faptă bună (în registrul său), iar dacă o face, atunci scrieți-i de la zece până la șapte sute de fapte bune (în registrul său).” (Al-Bukhari)

6. păcatele musulmanului nu îl privează pe acesta de Mila lui Allah Preaînaltul ci mai degrabă, în ziua când îi va fi arătat registrul faptelor sale și va vedea Mila și Iertarea lui Allah Preaînaltul, își va dori să fi comis mai multe păcate. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Știi cine este ultimul dintre locuitorii Paradisului care va intra în el și cine este ultimul dintre locuitorii Iadului care va ieși din el. El este un om care va fi adus în Ziua Judecății și se va spune: «Prezentați-i păcatele sale minore și ascundeți-le pe cele majore.» Atunci, îi vor fi arătate păcatele sale minore și i se va spune: «În ziua cutare și cutare ai făcut cutare și cutare, iar în ziua cutare și cutare ai făcut cutare și cutare.» El va spune: «Da.» El nu va putea nega nimic, temându-se că îi vor fi prezentate păcatele majore. I se va spune: «Pentru fiecare faptă rea vei avea o faptă bună.» El va spune: «Domnul meu, am comis

lucruri pe care nu le-am văzut aici.» Relatorul a adăugat: „**L-am văzut pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) râzând până când i s-au văzut dinții din față.**” (Muslim)

7. Allah Preaînaltul este Tolerant față de cei care dau dovadă de neascultare și necredință. El Preaînaltul spune:

„Iar dacă Allah i-ar pedepsi pe oameni pentru ceea ce au dobândit (pentru păcatele pe care le-au săvârșit), n-ar mai lăsa pe fața lui (a Pământului) nicio vietate (niciun suflet). Însă El îi păsuiește până la un termen hotărât (amână pedeapsa lor) și când va sosi termenul lor (termenul pedepșirii lor), atunci Allah va fi cu robii Săi Binevăzător.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 35:45]

Toleranța islamului cu privire la ispășirea păcatelor

O altă manifestare a toleranței islamului este aceea că anumite fapte și acte de adorare aduc, pe lângă răsplata pentru efectuarea lor, iertarea păcatelor, prin Mila lui Allah Preaînaltul față de robii săi, pentru ca aceștia să poată scăpa de numeroasele lor păcate. În cele ce urmează, vom prezenta câteva dintre aceste fapte:

1. efectuarea actelor de adorare obligatorii aduce, pe lângă răsplata pentru efectuarea lor, iertarea păcatelor. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cele cinci rugăciuni zilnice, rugăciunea de vineri până la următoarea rugăciune de vineri și postul din luna Ramadan până la următorul post din luna Ramadan sunt o ispășire pentru toate păcatele minore care au fost comise între ele, atât timp cât sunt evitate păcatele majore.” (Muslim)

2. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Efectuați *Hajj* și *Umrah* în mod consecutiv, pentru că acestea îndepărtează sărăcia și păcatele așa cum burduful îndepărtează murdăria de pe fier, aur și argint, iar răsplata pentru un *Hajj Al-Mabrur* (*Hajj* acceptat) nu este alta decât *Paradisul*.” (An-Nasa’i)

3. evitarea păcatelor majore aduce iertarea pentru păcatele minore. Allah Preaînaltul spune:

„De vă veți feri de păcatele mari, care vă sunt oprite, vă vom ierta pentru faptele voastre rele (*mărunte*) și vă vom lăsa să intrați într-un loc nobil (*Paradisul*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:31]

4. a răspunde la salutul de pace al unui musulman și a-i strânge mâna la întâlnirea cu el este, de asemenea, o modalitate de ispășire a păcatelor. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Atunci când doi musulmani se întâlnesc și își strâng mâinile, păcatele lor cad așa cum cad frunzele dintr-un copac.” (Al-Bazzar, clasificat *sahih* de către Al-Albani)

5. bolile, necazurile sau probleme pe care le suferă musulmanul sunt o modalitate de ispășire a păcatelor. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Nu este afectat vreun credincios de oboseală, durere, boală sau chiar preocupare, fără ca Allah să îi șteargă din păcatele sale.” (Muslim)

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus, de asemenea:

„Niciun rău nu i se întâmplă unui musulman fără ca Allah să îi șteargă din păcate mulțumită acestui lucru, chiar dacă acesta (răul) este reprezentat de înțepătura unui ghimpe.” (Al-Bukhari)

6. abluțiunea șterge, de asemenea, păcatele musulmanului. Abu Said al-Khudri (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a întrebat:

„«Să vă spun un lucru pentru care, dacă îl faceți, Allah vă va ierta păcatele și vă va ridica statutul?» I-au răspuns: «Da, o, Mesager al lui Allah.» El (ﷺ) a spus: «Faceți abluțiunea în mod corespunzător, în ciuda dificultăților care pot fi întâmpinate, și așteptați, după ce efectuați rugăciunea, pe următoarea (rugăciune). Pentru cel care iese din casa lui și își îndeplinește rugăciunea în spatele imamului, apoi se așază și așteaptă următoarea rugăciune, îngerii se roagă spunând: „Allāhumma ighfir-lahu (O, Allah, iartă-!)”, „Allāhumma arham-hu’ (O, Allah, ai milă de el!).»” (Ibn Majah, Ibn Khuzaimah și Ibn Hibban)

7. o acțiune atât de simplă și de ușor de efectuat precum pomenirea lui Allah este echivalentă cu cheltuielile făcute din avere pentru cauza lui Allah, sub forma a diferite acte de adorare. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Unii oameni săraci au mers la Profet (ﷺ) și i-au spus: «Cei bogați vor primi ranguri mai înalte și vor avea parte de o fericire permanentă deși se roagă așa cum ne rugăm și noi și postesc așa cum postim și noi. Ei au mai mulți bani cu care pot efectua Hajj și ‘Umrah, pot lupta pentru cauza lui Allah și pot da în caritate.» Profetul (ﷺ) a spus: «Să vă spun un lucru datorită căruia, dacă îl faceți, îi veți prinde din urmă pe cei care v-au depășit (în ceea ce privește faptele bune)? Nimeni nu vă va ajunge din urmă și nu va fi mai bun decât voi cu excepția celui care va face același lucru. Spuneți „Subhān Allah” (Slăvit fie Allah!), „al-ḥamdu Lillah” (Toată Slava I se cuvine lui Allah!) și „Allahu Akbar” (Allah este Prea Măreț!) de treizeci și trei de ori după fiecare rugăciune obligatorie.» Noi ne-am deosebit unii de alții și unii dintre noi spuneau «Subhān Allah» (Slăvit fie Allah!), «al-ḥamdu Lillah» (Toată Slava I se cuvine lui Allah!) și «Allahu Akbar» (Allah este Prea Măreț!) de treizeci și patru de ori. Am mers la Profet, iar el (ﷺ) a spus: «Spune „Subhān Allah” (Slăvit fie Allah!), „al-ḥamdu Lillah” (Toată Slava I se cuvine lui Allah!) și „Allahu Akbar” (Allah este Prea Măreț!) de treizeci și trei de ori.»” (Muslim)

8. faptele bune șterg faptele rele. Mu'adh (Allah să fie mulțumit de el!) i-a cerut Profetului Mohammed (ﷺ):

„«O, Mesager al lui Allah, sfătuiește-mă!» El (ﷺ) a spus: «Ai *taqwa* (teamă și conștiință) de Allah oriunde te-ai afla.» El a spus: «Mai sfătuiește-mă!» El (ﷺ) a spus: «După fiecare faptă rea fă o faptă bună, iar aceasta o va șterge pe cea rea.» El a spus: «Mai sfătuiește-mă!» El (ﷺ) a spus: «Tratează-i pe oameni cu bunătate.» (Ahmad)

9. efectuarea actelor de adorare reprezintă o modalitate de ispășire a păcatelor minore, după cum este arătat în *hadith*-ul lui Abu Umamah (Allah să fie mulțumit de el!), care a relatat că un bărbat a venit la Profet (ﷺ) i-a spus:

„«O, Mesager al lui Allah, am comis un păcat pentru care este prescrisă o pedeapsă, așa că pedepsește-mă.» El (ﷺ) a întrebat: «Ți-ai făcut abluțiunea înainte de a veni?» Omul a răspuns: «Da.» Apoi, Profetul (ﷺ) a întrebat: «Te-ai rugat cu noi atunci când ne-am rugat?» Omul a răspuns: «Da.» El (ﷺ) i-a spus: «Atunci mergi, Allah Cel Atotputernic ți-a iertat păcatele.»» (Convenit)

Toleranța islamului cu privire la faptele care ispășesc păcatele

O altă manifestare a toleranței islamului este aceea că a prescris pentru adepții săi anumite acte ispășitoare care, atunci când sunt îndeplinite, aduc iertarea și ispășirea păcatelor comise împotriva lui Allah Preaînaltul sau împotriva altor ființe umane. În plus, atunci când sunt îndeplinite, aceste acte ispășitoare îndepărtează sentimentul de vină din inima musulmanului. Astfel, el nu va mai fi afectat de anxietate din cauza păcatului comis. În cele ce urmează, vom prezenta câteva exemple ale toleranței și câteva astfel de fapte ispășitoare:

1. islamul a prescris o ispășire pentru omuciderea involuntară, pe care Allah Preaînaltul a descris-o după cum urmează:

„Nu se cade ca un dreptcredincios să omoare un alt dreptcredincios, decât *(dacă se întâmplă)* din greșală. Cel care omoară un dreptcredincios din greșală, trebuie să slobozească un rob credincios și să dea un preț de sânge familiei lui, afară dacă aceasta îl iartă, în semn de milostenie. Dacă *(cel omorât)* este dintr-un neam dușman vouă, dar el este dreptcredincios, atunci trebuie să slobozească un rob credincios. Dacă este însă dintr-un neam de care sunteți legați printr-un legământ, atunci trebuie un preț de sânge dat familiei lui și slobozit un rob credincios. Cel ce nu găsește *(robul pentru slobozire)* trebuie să postească două luni, una după alta *(fără întrerupere)*, căutând îndurare de la Allah. Allah este *‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Hakīm (Preaînțelept).*” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:92]

2. islamul a prescris o ispășire pentru *az-zihar* (un fel de divorț, atunci când soțul îi spune soției sale: „Tu ești pentru mine asemeni spatelui mamei mele.”), pe care Allah Preaînaltul a descris-o după cum urmează:

„Și aceia care le fac pe soțiile lor interzise pentru ei prin *az-zihar* și apoi vor să revină asupra celor pe care le-au spus *(adică să se atingă din nou de soțiile lor)* atunci *(ispășirea, în limba arabă kaffara, pentru aceasta este)* să elibereze un sclav înainte de a se mai atinge unul de celălalt. Aceasta *(ispășirea)* este o prevenire pentru voi *(pentru a nu repeta astfel de faptă rea)*. Și Allah este Bineștiutor a ceea ce faceți voi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 58:3]

3. islamul a prescris o ispășire pentru jurămintele încălcate, pe care Allah Preaînaltul a descris-o după cum urmează:

„Allah nu vă va mostra pentru jurămintele voastre rostite la întâmplare, însă vă va mostra pentru jurămintele prin care v-ați legat cu bună știință. Ispășirea pentru ele va fi hrănirea a zece sărmani cu ceea ce îi hrăniți în mod obișnuit pe cei din familia

voastră, sau îmbrăcarea lor, sau slobozirea unui rob. Cel ce nu găsește (mijloacele pentru aceasta) trebuie să țină post vreme de trei zile. Aceasta este ispășirea pentru jurămintele voastre, dacă le-ați făcut (și apoi le-ați încălcat). Și păziți-vă jurămintele (nu le încălcați decât dacă au fost făcute împotriva binelui și a adevărului, iar dacă au fost făcute astfel, atunci retractați-le și ispășiți-vă jurămintele voastre)! Astfel vă limpețește Allah versetele Lui. Poate că veți fi mulțumitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:89]

4. atunci când o persoană nu își permite din punct de vedere financiar sau fizic să plătească o ispășire, aceasta este **anulată**. Cea mai bună dovadă în acest sens este relatarea în care un companion (Allah să fie mulțumit de el!) a venit la Profet (ﷺ) și i-a spus:

„«O, Mesager al lui Allah, sunt pierdut!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) l-a întrebat ce s-a întâmplat cu el, iar el a răspuns: «Am întreținut relații intime cu soția mea în timp ce posteam.» Mesagerul lui Allah (ﷺ) l-a întrebat: «Îți permiți să eliberezi un sclav?» El a răspuns negativ. Mesagerul lui Allah (ﷺ) l-a întrebat: «Poți să postești timp de două luni consecutiv?» El a răspuns negativ. Profetul (ﷺ) l-a întrebat: «Îți permiți să hrănești șaiszeci de nevoiași?» El a răspuns negativ. Profetul (ﷺ) a rămas tăcut și, în acel timp, i-a fost adus un coș mare de curmale. El (ﷺ) a întrebat: «Unde este cel care a întrebat?» El a răspuns: «Sunt aici.» Profetul (ﷺ) i-a spus: «Ia acesta (coșul de curmale) și oferă-l drept caritate.» Omul a întrebat: «Trebuie să îl ofer unei persoane mai sărace decât mine? (Jur) pe Allah, nu există nicio familie între cei doi munți (ai Medinei) mai săracă decât mine.» Profetul (ﷺ) a zâmbit până când i s-au văzut premolarii și apoi a spus: «Hrănește-ți familia cu el.»» (Al-Bukhari)

Toleranța islamului cu privire la continuitatea faptelor bune

În cele ce urmează, vom prezenta câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la continuitatea faptelor bune:

1. musulmanul este răsplătit pentru faptele bune comise de alte persoane, pe care el le-a învățat cum să le îndeplinească. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel care cheamă la călăuzire va avea o răsplată similară cu cea a celor care o urmează, fără ca răsplata vreunuia dintre ei să fie diminuată câtuși de puțin, iar cel care cheamă la calea greșită va avea un păcat similar cu cel al celor care o urmează, fără ca păcatul vreunuia dintre ei să fie diminuat câtuși de puțin.” (Muslim)

Acest lucru îl îndeamnă pe musulman să facă tot ce îi stă în putere pentru a reforma, ajuta și apăra societatea prin îndeplinirea de fapte bune, luptând împotriva corupției și avertizând împotriva acesteia, evitând să divulge sau să promoveze ceea ce ajută la propagarea ei. Toate acestea vor face ca registrul său să fie liber de fapte rele și îl vor ajuta să se schimbe în bine atât pe el, cât și pe ceilalți.

2. educarea adecvată a familiei și transmiterea cunoașterii sunt fapte pentru care robul este răsplătit atât în timpul vieții sale lumesti, cât și după moartea sa. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Atunci când un om moare, toate faptele lui se opresc cu excepția a trei: caritatea continuă, știința de care continuă să beneficieze și alții și un fiu credincios, care face du‘ā’ (suplicație) pentru el.” (Muslim)

Toleranța islamului cu privire la dorințele oamenilor

Printre lucrurile care arată toleranța, ușurința și dragostea islamului față de adepții săi este faptul că acesta transformă obiceiurile și dorințele lor în fapte bune pentru care sunt răsplățiți, dacă acestea sunt practicate cu intenții bune. În cele ce urmează, vom prezenta câteva exemple în acest sens:

1. atunci când musulmanul își satisface dorințele sexuale într-un mod licit, cu intenția de a evita căderea sa și a soției sale în păcat, această faptă devine un act de adorare pentru care este răsplătit. Abu Dharr (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Unii dintre companiile Profetului i-au spus: «O, Trimis al lui Allah, cei bogați au luat (toată) răsplata. Ei se roagă așa cum ne rugăm și noi, postesc așa cum postim și noi și oferă caritate din surplusul averilor lor.» (Trimisul ﷺ) a spus: «Oare nu a prescrie Allah pentru voi (modalitățile) prin care puteți să oferiți (de asemenea) caritate?! În fiecare tashbīh (a spune *Subhān Allah – Slavă lui Allah!*) este o caritate, în fiecare takbīr (a spune *Allahu Akbar – Allah este Preamăreț!*) este o caritate, în fiecare tahmid (a spune *al-ḥamdu Lillah – Laudă lui Allah!*) este o caritate, și în fiecare tahlīl (a spune *lā ilāha illa Allah – Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah!*) este o caritate și a îndemna la ceea ce este bun este caritate și a opri de la ceea ce este rău este caritate și în actul sexual al bărbatului (cu soția sa) este o caritate.» Ei au spus: «O, Trimis al lui Allah, există o răsplată pentru acela dintre noi care își satisface dorințele sexuale?» (Profetul ﷺ) a spus: «Spuneți-mi, dacă și-ar satisface nevoile prin mijloace nepermise (haram), oare nu i-ar fi (scris) pentru aceasta un păcat? Tot astfel, dacă își va satisface nevoile prin mijloace permise, îi va fi (scrisă) o răsplată.»” (Muslim)

2. activitățile zilnice normale ale musulmanului sunt transformate în acte de adorare atunci când sunt făcute cu o intenție bună. Astfel, dacă musulmanul mănâncă și bea cu intenția de a-și îngriji organismul și a avea energie pentru a îndeplini cele prescrise de Allah Preaînaltul, precum îndeplinirea nevoilor familiei, a copiilor și a celor de care este responsabil, ajutorarea fraților săi musulmani sau pentru a avea energia necesară adorării lui Allah Preaînaltul, aceste activități devin acte de adorare pentru care musulmanul este răsplătit. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Atunci când un bărbat cheltuiește pentru familia sa, sperând la răsplata lui Allah, acesta va fi considerat pentru el un act caritabil.” (Bukhari)

Mai mult decât atât, toate faptele pe care musulmanul le îndeplinește cu o intenție bună sunt considerate a fi caritate. Profetul (ﷺ) a spus:

„«Fiecare musulman trebuie să ofere caritate.» Oamenii l-au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, atunci când cineva nu are nimic de oferit, ce trebuie să facă?» El (ﷺ) le-a răspuns: «Trebuie să muncească cu propriile mâini și să beneficieze din aceasta și apoi să ofere și altora caritate (din ceea ce câștigă).» Apoi, oamenii au întrebat: «Dar dacă o persoană nu poate face nici măcar acest lucru?» El (ﷺ) le-a răspuns: «Atunci trebuie să îi ajute pe cei aflați la nevoie atunci când aceștia îi cer ajutorul.» Cei prezenți au întrebat atunci: «Dar dacă nu poate face nici aceasta?» Profetul (ﷺ) a spus: «Atunci trebuie să îndeplinească fapte bune și să se țină departe de faptele rele, iar acestea vor fi considerate a fi acte caritabile.»” (Al-Bukhari)

Toleranța islamului cu privire la educație

Metoda adoptată de islam în domeniul educației este una plină de blândețe și flexibilitate, departe de asprime și răceală. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) Allah nu m-a trimis pentru a fi aspru și pentru a le cauza greutatea oamenilor, ci m-a trimis pentru a-i învăța (pe oameni) și a face lucrurile mai ușoare (pentru ei).” (Muslim)

În cele ce urmează, vom prezenta câteva exemple ale toleranței islamului cu privire la educație:

1. printre manifestările toleranței islamului cu privire la sfatul sincer se află exemplul Profetului Mohammed (ﷺ), care avea cel mai iubitor, bun, blând și cordial comportament atunci când dorea să transmită o informație cuiva. Un exemplu în acest sens este sfatul pe care Profetul (ﷺ) i l-a dat tânărului care a venit la el (ﷺ) pentru a-i cere permisiunea de a comite adulter. El (ﷺ) l-a întrebat:

„«Ți-ar plăcea acest lucru pentru mama ta?» El a răspuns: «Nu, (jur) pe Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Nici oamenilor nu le-ar plăcea acest lucru pentru mamele lor.» și a continuat: «Ți-ar plăcea acest lucru pentru fiica ta?» El a răspuns: «Nu, (jur) pe Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Nici oamenilor nu le-ar plăcea acest lucru pentru fiicele lor.» și a continuat: «Ți-ar plăcea acest lucru pentru sora ta?» El a răspuns: «Nu, (jur) pe Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Nici oamenilor nu le-ar plăcea acest lucru pentru surorile lor.» Apoi a întrebat: «Ți-ar plăcea acest lucru pentru mătușa ta paternă?» Tânărul a răspuns: «Nu, (jur) pe Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Nici oamenilor nu le-ar plăcea acest lucru pentru mătușile lor paterne.» și a continuat: «Ți-ar plăcea acest lucru pentru mătușa ta maternă?» Tânărul a răspuns: «Nu,

(jur) pe Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Nici oamenilor nu le-ar plăcea acest lucru pentru mătușile lor materne.» Apoi, Profetul (ﷺ) l-a atins și a spus: «O, Allah iartă-i păcatele, purifică-i inima și apără-i castitatea!»» (Ahmad)

2. un alt exemplu al toleranței islamului în domeniul educației este reprezentat de ușurința și simplitatea cu care sunt transmise învățăturile adepților săi. Trimisul lui Allah (ﷺ) a instituit calea ușurinței pentru adepții săi, iar dovada acestui lucru este relatarea în care un beduin a intrat în moschee și a urinat în interiorul acesteia. Atunci când companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) s-au repezit către el, Profetul (ﷺ) le-a spus:

„«Nu îl întrerupeți; lăsați-l în pace.» Ei l-au lăsat până când a terminat, apoi Profetul (ﷺ) l-a chemat și i-a spus: «Aceste moschei nu sunt locuri pentru a te ușura, ci pentru pomenirea lui Allah, rugăciune și citirea Coranului.» (sau alte cuvinte asemănătoare) Apoi, i-a cerut unui om care era acolo să aducă o găleată de apă și să o arunce peste urină și acesta a făcut întocmai.» (Muslim)

De astfel de toleranță a dat dovadă Profetul (ﷺ), care nu l-a pedepsit și nici nu l-a tratat în mod sever pe acel tânăr, în ciuda faptului că el comisese un păcat major din punctul de vedere al islamului. El (ﷺ) nu l-a tratat în mod sever pe acel beduin care a urinat în moscheea sa, unul dintre cele mai bune locuri de pe întreg Pământul, pentru a le arăta adepților săi calea care trebuie urmată în transmiterea învățăturilor, a călăuzirii și a educației.

Concluzii

Parcurgând paginile acestei cărți, ați putut observa că islamul pune mare preț pe toleranță, îndemnându-i pe oameni să dea dovadă de această caracteristică, să arate bunătate față de semenii lor și să îi întâmpine cu o față zâmbitoare. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Să nu considerați neînsemnată nicio faptă bună, chiar dacă aceasta este numai întâmpinarea fratelui vostru cu o față zâmbitoare.” (Muslim)

Cu privire la iubirea binelui pentru ceilalți oameni, Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Iubește pentru oameni ceea ce iubești pentru tine însuși.” (At-Tirmidhi și Ibn Majah)

Cu privire la abandonarea chestiunilor care nu ne privesc, Profetul (ﷺ) a spus:

„Face parte din excelența islamului unei persoane a abandona ceea ce nu o privește.” (At-Tirmidhi)

Cu privire la aducerea de beneficii oamenilor și la aducerea fericirii în inimile lor, Profetul (ﷺ) a spus:

„Cel mai iubit dintre oameni de Allah este cel care aduce cele mai multe beneficii celorlalți. Cele mai iubite fapte de Allah sunt cele care aduc bucurie altui musulman, îi rezolvă o problemă, îi plătesc o datorie sau îi potolesc foamea. A merge cu un musulman pentru a-l ajuta la nevoile sale îmi este mai drag decât izolarea pentru adorare în această moschee (din Medina) timp de o lună. Oricui se abține la mânie, Allah îi va ascunde defectele. Oricui se abține atunci când se poate răzbuna, Allah îi va umple inima cu speranță în Ziua Judecății. Oricui îl însoțește pe fratele lui musulman care are o problemă până când acesta o rezolvă, Allah îi va face picioarele ferme în Ziua în care picioarele oamenilor vor tremura.” (At-Tabarani)

Aceste afirmații nu sunt cele ale unor ființe umane, ci ele își au originea în Nobilul Coran și *Sunnah* Profetului (ﷺ), care sunt textele Legii islamice. Nu merită o astfel de religie să fie urmată și susținută? Aceasta nu ar trebui să fie în niciun caz combătută ci, dimpotrivă, ar trebui să fie ajutată prin toate mediile posibile pentru a avansa și a se răspândi. Binecuvântat este cel care îmbrățișează o religie așa cum este islamul pentru a putea beneficia de toleranța și despořádarea acesteia. Printre motivele care îi împiedică pe unii nemusulmani să îmbrățișeze islamul este faptul că ei judecă această religie după comportamentul unor oameni care se pretind a fi musulmani. Cu toate acestea, islamul nu are nicio legătură cu comportamentul lor condamnabil. Adevărul este că acei oameni sunt departe de a aparține acestei religii. Sper că acțiunile rușinoase ale unora dintre musulmani nu vor fi un obstacol în calea cunoașterii acestei religii mărețe.

Vă invit să învățați mai multe despre islam, însă cu condiția să vă luați cunoașterea din sursele sale autentice.

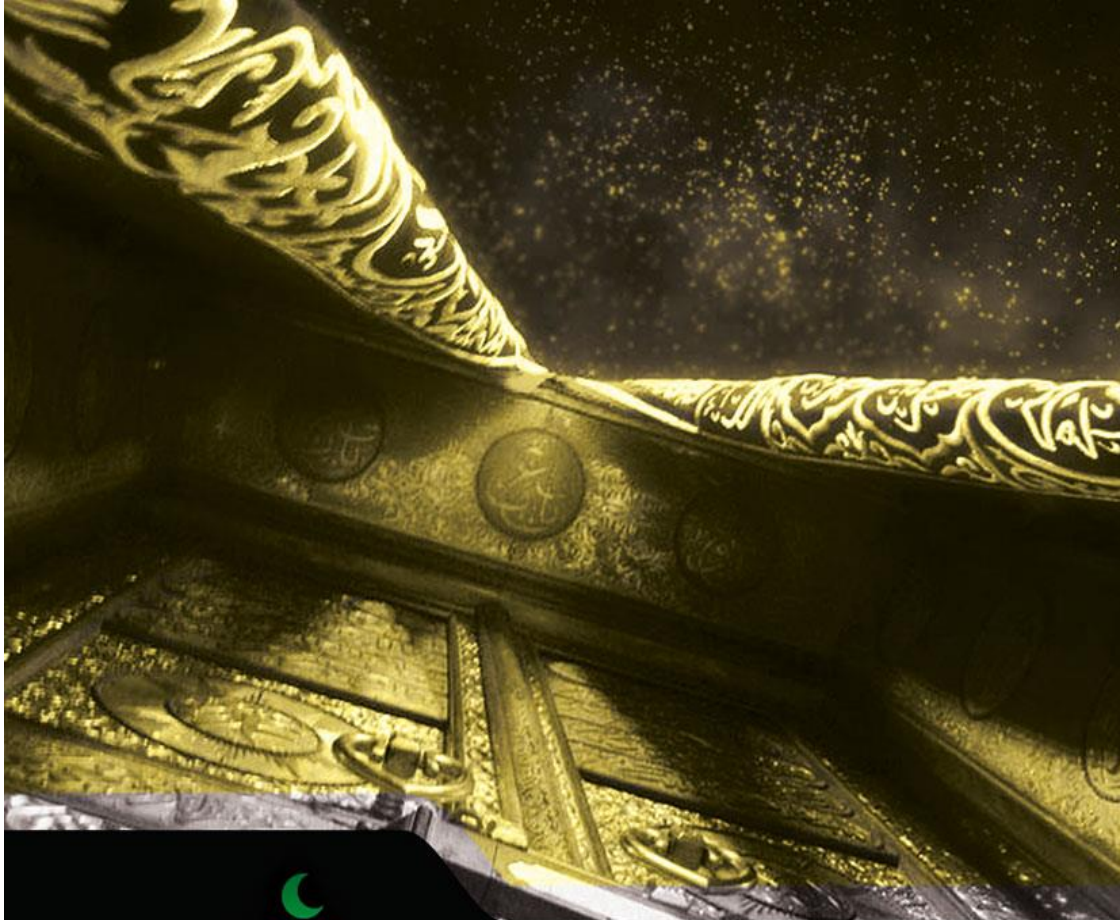
Îl rog pe Allah Preaînaltul să facă această carte folositoare și Îl rog ca aceasta să își atingă scopul pentru care a fost scrisă. Îmi exprim dragostea față de oricine va citi această carte, visul meu fiind ca pacea să se răspândească peste tot Pământul locuit. Vă invit pe toți să descoperiți adevărul.

Fie ca Allah Preaînaltul să vă călăuzească și să vă protejeze!

Cuprins

- *Cuvânt înainte*
- *Introducere*
- *Religia lui Allah este islamul*
- *Islamul, calea toleranței*
- *Toleranța islamului cu privire la credință*
- *Toleranța islamului cu privire la legislație*
- *Toleranța islamului cu privire la chemarea la islam*
- *Toleranța islamului cu privire la nemusulmani*
- *Toleranța islamului cu privire la actele de adorare*
 - *Toleranța islamului cu privire la purificare*
 - *Toleranța islamului cu privire la efectuarea rugăciunii (as-salāh)*
 - *Toleranța islamului cu privire la caritatea anuală obligatorie (az-zakāh)*
 - *Toleranța islamului cu privire la post (as-siyam)*
 - *Toleranța islamului cu privire la pelerinaj (al-hajj)*
- *Toleranța islamului cu privire la femei*
- *Toleranța islamului cu privire la tranzacțiile financiare*
- *Toleranța islamului cu privire la aplicarea pedepselor*
- *Toleranța islamului cu privire la prizonierii de război*
- *Toleranța islamului cu privire la iertarea păcatelor*

- *Toleranța islamului cu privire la ispășirea păcatelor*
- *Toleranța islamului cu privire la faptele care ispășesc păcatele*
- *Toleranța islamului cu privire la continuitatea faptelor bune*
- *Toleranța islamului cu privire la dorințele oamenilor*
- *Toleranța islamului cu privire la educație*
- *Concluzii*

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM